KRONIKA

JOSEF VONDRUŠKA
PRAHA 4 - PANKRÁC

MILUJI
VŠE
CO JE PLASTICKÉ.

CHTĚL BYCH BÝT
PLASTICKÝ

ANDY WARHOLL

THE
PLASTIC
PEOPLE
OF
UNIVERSE

THE
PLASTIC
PEOPLE
OF
UNIVERSE

THE PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE

Psychedelic group

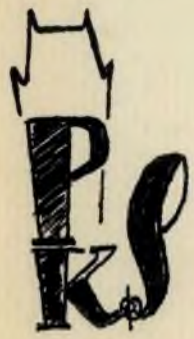
Vznikla koncem září r. 1968 ze skupiny NEW ELECTRIC PATATOES, později HLAWSOW'S FIERY FACTORY.

Název THE PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE vznikl z názvu skladby FRANKA ZAPPY - PLASTIC PEOPLE

Skupina se rozhodla hrát styl hudby, který se nazývá Psychedelic sound.

Obsazení: MILAN HLAVSA - bassguitar
JIŘÍ ŠTEVICH - solo guitar
MICHAEL JERNEK - vocal & klarinet
JOSEF BRABEC - drums

se začala připravovat na premiérovou produkci ve zkušebně "Na Rychlé", Bila Hora. Repertoár byl složen ze skupin: MOTHER'S OF INVENTION, VELVET UNDERGROUND, DOORS, PRETTY THINGS, FUGS, Q 65, WHO, PINK FLOYD & vlastní tvorba.

MANEGEMENT

PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE

The agence of artists
AKORD
PRAHA - ČSSR
Nám. Republiky č. 5
tel. 656-41

L'artis agence artistique
AKORD
PRAHA - ČSSR
Nám. Republiky č. 5
tel. 656-41

Artistique agentur
AKORD
PRAHA - ČSSR
Nám. Republiky č. 5
tel. 656-41

Umělecká agentura
AKORD
PRAHA - ČSSR
Nám. Republiky č. 5
tel. 656-41

2. února 1969 premiérová produkce sál „OŘECHOVKA - Underground
zleva George Ševich, Milan Hlavsa, Joseph Brabec, Michael Jerneh.
Recordní návštěva na „Ořechovce": PŘES 300 diváků.

THE SUN

Pozor prosim
Všichni naši muži, ženy a děti - zachovejte klid
Noc odchází
Slunce se vrací
Jděte do svých sametových podzemních pavilónů
A přijďte až znovu nastane noc.

Vidím první sluneční paprsek
Zmizte všichni
Vidím celé slunce nad obzorem
Slunce je nahoře
Sluneční záře

Všichni hloupí mozci jsou na slunci
Náš velký národ je v sametovém podzemí
FAFEJTA pták zpívá pro nás.

Pojďte bledí a nazí budem spát celý den
Svá bílá těla skryjem pod purpurové peří
Dlouhé černé vlasy ovinem kolem hlav
FAFEJTA pták bude pro nás zpívat
Když usnem pod křídly

Slunce je na vrcholu
Dozrávají květy makovic
Dnes večer bude bohatá úroda
Pojďme si odpočinout a nabrat hodně sil
Koše jsou připraveny
FAFEJTA pták volá

Jeden z mužů otvírá kamenné dveře
Muži, matky a děti vstaňte nadešel náš čas
Slunce už zapadlo pojďte trhat makovice

Celý podzemní národ se valí ven
Jen FAFEJTA pták stále spí
On ví, že to je zatmění slunce
Je večer a slunce již ohřálo vodu
Vlasy a peří mají modrý lesk
FAFEJTA pták zapaluje tisíce ohňů
Pojďte ven
Vezměte koše bude se vařit čaj
Makovice pokrývá rosa
Teď mají správnou barvu

E
STIC
PLE
ERSE

Záběr pódia z „Ořechovky" - Underground

Psychedelic Amsamble
PLASTIC PEOPLE

Záběry z III produkce na „ OŘECHOVCE"

Začátkem března 1969 potkala skupinu The PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE těžká rána. Neznámí pachatelé jim odcizili převážnou část jejich aparatury značky „TESLA" (zesilovače typu „Glacka" 20 W, mikrofon značky GRUNDIG. Velkou obětavost vynaložili všichni členové skupiny i manager Vilém Ryšavý při pátrání a dopadení pachatelů, jejímž vůdcem byl jakýsi Tarant z Bílé Hory.

V polovině března se skupina rozhodla pro změnu muže za bicími nástroji. A tak skupinu PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE navždy opustil mladý a nadaný Josef Brabec, aby své místo uvolnil staršímu a zkušenějšímu Pavlovi Zemanovi.

Pod vedením managera Viléma Ryšavého se rozhodly PLASTIC PEOPLE jít do velké soutěže a reprezentovat tak oblast psichedelic soundu na

I. BEAT SALOONU v Praze

Tento podnik se uskutečnil v M.F.C ve dnech 9.4 - 15.4 1969

CENA MLADÉHO SVĚTA UDĚLENA

Pražská rada klubů mládeže spolu s kulturní správou NVP uspořádala začátkem května první ročník pražského Beat salonu 1969.

Na snímcích M. Zajíce skupina PLASTIC PEOPLE při soutěži a po ní. Za podnos na naši cenu slouží LP deska, dar Supraphonu.

Je to dobrá snaha oranizátorů o popularizaci a zvýšení úrovně pražských beatových skupin. Na pražském Beat salónu se podílela i naše redakce tím, že věnovala cenu skupině za tvůrčí přístup - rohlíky o velikosti 75 centimetrů. Tuto zvláštní cenu si odnesla skupina PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE ve složení Jiří Števich (kytara) Milan Hlavsa (bas kyt.) Michael Jernek (klarinet, foukací harmonika a Pavel Zeman (bicí). Vzhledem k tomu, že skupina je méně početná, jeden rohlík jsme ušetřili i pro našeho fotoreportéra Miroslava Zajíce, který si dal dvě třetiny semlít na strouhanku a p sůl oloupanou z rohlíku užívá dodnes.

Mladý svět

Jako poslední soutěžní skupina vystoupili Plastic People Of Universe hrající tzv. psychedelic sound. I tato skupina rozhodně patří k objevům. Zahráli Universe Symphony And Melody About Plastic Doctor (part 1), která je kompozicí všech členů kapely. Fáma, která skupinu předcházela, naštěstí zklamala moje očekávání. Neslyšel jsem ani trampy mlátící do kytar, ani hudební prostituty, ale velmi solidní muzikanty, z nichž mne nejvíce zaujal velmi dobrý výkon Milana Hlavsy na baskytaru. Působivé bylo použití kombinace češtiny s angličtinou v textu. Výkon skupiny byl soustředěný, hudba byla tak koncentrovaná, že ostatní efekty nerozptylovaly pozornost posluchače, ale naopak umocňovaly hudební dojem. Plastic People Of Universe právem dostali zvláštní cenu za hudební výkon.

Karel Knechtl

Celá přehlídka skončila horrorem — skupinou Plastic People of Universe. Něco ve stylu Psychedelic Sound. Nechyběli sice démonské převleky, ani šokující ohně, ale muzika se jaksi vytratila. Byla to jakási Pseudosymfonie, kterou chlapci vytvořili spojením několika skladeb z I. kola. Projev zpěváka byl silně ovlivněn Frankem Zappou. Po technické stránce kapela nemá výrazné slabiny a je zcela možné, že se vypracuje, což jí ze srdce přeji.

Víťa Miller

PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE — další skupina po Primitives Group, která se specializovala na psychedelic sound se vším všudy, tj. bengály, světelnými efekty atd. Velmi zajímavá vlastní tvorba a trvalé funkční využití klarinetu. Působivá ukázka výhradně psychedelic horroru (skladba Muž bez tváří). Rozhodně nadějná skupina.

Honza Hlůza

Jako poslední soutěžní skupina vystoupili Plastic People Of Universe hrající tzv. psychedelic sound. I tato skupina rozhodně patří k objevům. Zahráli Universe Symphony And Melody About Plastic Doctor (part 1), která je kompozicí všech členů kapely. Fáma, která skupinu předcházela, naštěstí zklamala moje očekávání. Neslyšel jsem ani trampy mlátící do kytar, ani hudební prostituty, ale velmi solidní muzikanty, z nichž mne nejvíce zaujal velmi dobrý výkon Milana Hlavsy na baskytaru. Působivé bylo použití kombinace češtiny s angličtinou v textu. Výkon skupiny byl soustředěný, hudba byla tak koncentrovaná, že ostatní efekty nerozptylovaly pozornost posluchače, ale naopak umocňovaly hudební dojem. Plastic People Of Universe právem dostali zvláštní cenu za hudební výkon.

Karel Knechtl

Celá přehlídka skončila horrorem — skupinou Plastic People of Universe. Něco ve stylu Psychedelic Sound. Nechyběli sice démonské převleky, ani šokující ohně, ale muzika se jaksi vytratila. Byla to jakási Pseudosymfonie, kterou chlapci vytvořili spojením několika skladeb z I. kola. Projev zpěváka byl silně ovlivněn Frankem Zappou. Po technické stránce kapela nemá výrazné slabiny a je zcela možné, že se vypracuje, což jí ze srdce přeji.

Víťa Miller

PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE — další skupina po Primitives Group, která se specializovala na psychedelic sound se vším všudy, tj. bengály, světelnými efekty atd. Velmi zajímavá vlastní tvorba a trvalé funkční využití klarinetu. Působivá ukázka výborného psychedelic horroru (skladba Muž bez uší). Rozhodně nadějná skupina.

Honza Hlůza

Koncem května 1969 se rozešla skupina PLASTIC PEOPLE s managerem Vilémem Ryšavým a na jeho místo nastoupil bývalý manager OLYMPICU Pavel Cassius Kratochvíl. Skupina navázala styk s bývalým uměleckým týmem PRIMITIVES GROUP, ve složení:
Věra Jirousová, Jan Ságl, Zorka Ságlová a fireman Zdeněk Hrabě (zv. Pišišvor) v čele s hlavní postavou českého undergroundu, IVANEM JIROUSEM!

V předvečer Amerického státního svátku byla uspořádána produkce v klubu VÝTVARNÝCH UMĚLCŮ MANES, na které nejvrětší výkon podali oba firemani bandu PLASTIC PEOPLE Jiří Bouček a Z. Hrabě.

Klub výtvarných umělců Mánes

vás zve na vystoupení skupiny

THE PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE

ve čtvrtek 3. července ve 20 hod.

PROGRAM

Venus in Furs / The Velvet Underground

Run Run Run / The Velvet Underground

Q 65 / Q 65

The Tobacconist's In The Tibet Market / The Plastic People of Universe

The Tropic of the Cancer / The Plastic People of Universe

THE UNIVERSE SYMPHONY AND MELODY ABOUT PLASTIC DOCTOR

The Plastic People of Universe

OBSAZENI

Michal Jernek	klarinet, zpěv
Jiří Števich	sólová kytara
Milan Hlavsa	basová kytara
Pavel Zeman	bicí
Jiří Bouček	Mister Fireman
Kostýmy	Božena Jerneková

Pořad a výstavu fotografií Jana Ságla uvede Ivan Jirous

Klub výtvarných umělců Mánes

vás zve na vystoupení skupiny

THE PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE

ve čtvrtek 3. července ve 20 hod.

PROGRAM

Venus in Furs / The Velvet Underground

Run Run Run / The Velvet Underground

Q 65 / Q 65

The Tobacconist's In The Tibet Market / The Plastic People of Universe

The Tropic of the Cancer / The Plastic People of Universe

THE UNIVERSE SYMPHONY AND MELODY ABOUT PLASTIC DOCTOR

The Plastic People of Universe

OBSAZENI

Michal Jernek	klarinet, zpěv
Jiří Števich	sólová kytara
Milan Hlavsa	basová kytara
Pavel Zeman	bicí
Jiří Bouček	Mister Fireman
Kostýmy	Božena Jerneková

Pořad a výstavu fotografií Jana Ságla uvede Ivan Jirous

[NIKOLI VŠAK OD HARPER LEE, NÝBRŽ OD JANA KŘTITELE ŠKORY]

Je 3. července 1969 a je docela hezký večer a je tu Klub výtvarných umělců v pražském Manesu — skleněná stěna v průčelí si pohrává se siluetami stromů protějšího Žofína.

Místnost velikosti většího pokoje s kuchyní je dost malá na to, aby si mohli všichni pohodlně sednout a přitom dost velká k tomu, aby nemuseli všichni stát.

A výstava Ságlových fotografií, pár průhledů do zdi, okna, za nimiž je úplně jiný svět než ten náš, svět také plný ptáků, ryb, lidí a ohňů, ale viděný jinýma očima, než jsou naše oči náhody. Potom už jen malé zdržení a může začít večer, při němž se nebude tleskat, protože jej lidé nezhlédnou ani nenavštívil, ale prožijí.

Před skleněnou výkladní skříní stojí Ivan Jirous, jeden z ideologů a hlavních postav našeho undergroundu. Pár slov na úvod, zasvěcený komentář, červená nit táhnoucí se dějinami paralyticky se zmítající planety, odvíjející se klubko, které drží v ruce Elvis Presley a které čím víc se odmotává, tím jsou nitky užší a početnější a Jirous sleduje jen tu jedinou, tu jedinou podle něho správnou, tu která vede z Evropy za oceán a jejíž konec je zatím u Franka Zappy a Mothers of Invention a Andy Warhola a Velvet Underground. Atmosféra je připravena, přicházejí hlavní aktéři dnešního happeningu — Plastic People of Universe.

V malém kumbálku zní výborně baskytara, bije tě do mozku a míchou proniká dál, aby udělala cestu mystickému klarinetu. Sedíš a nechávás se bičovat jako dávní mučedníci, v zářivé naději, že po této orgii budeš čist-

JAKO ZABÍT PTÁČKA.....

II. Po prvních skladbách od skupiny „Samotové podzemí" přichází hlavní kompozice Plastic People of Universe a ty jsi zadupáván i s lidí do podlahy a mimoděk přemýšlíš o tom, proč vlastně je tu dnešní večer v Manesu, proč je tu výstava fotografií, proč pár dnešních obí předvedl trauma pop artista, proč Andy Warhol, výtvarník a filmový režisér, členák patřící k americké výtvarné avantgardě, hraje se skupinou Velvet Underground, proč mezi lidmi vůbec o tomto malém kousku prostoru je daleko větší procento inteligentů, než jsme zvyklí vídat na běžných produkcích populárních beatových skupin... Proč na celém světě zasedají hudebníci undergroundu u jednoho stolu s výtvarníky, s malíři... Nejde tu o dispozice, hudebníci na pódiu se nikdy nestanou nejpopulárnějšími, nikdy nebudou zbožňováni davem frenetický ječících děvčátek. Nejde tu o muziku, tento „koncert" nemůžeš jen poslouchat, musíš jej především vnímat, celým povrchem těla, všemi smysly, musíš jej prožít. Nejde tu o divadlo, to co se odehrává mezi pukajícími květy ohňů a blesků, to nemá žádný scénář, nemá režiséra, nápovědu ani malé či velké herce. Spíš než cokoli jiného je to živoucí, proměnný obraz, výtvarné dílo, objekt plynoucí časem. Tady někde dochází k schizofrenii umělců. Dionysovské zákony padají, cesty se rozcházejí, aby se mohly napojit na další.

Jací jsou tito „Plastičtí lidé"?
Jsou dobří nebo špatní?
Odlišná postráda opodstatnění — Plastic People: jsem.
Ta je v této chvíli podstatná.

A na živé zadní projekci za skleněnou stěnou dochází k oblacích barevného dýmu k vraždě, je vykonána nenápadná oběť, spáchán zločin na bezbranném, je utata hlava slepici; její tělo sebou trhá, křídla se rozmachují k poslednímu zoufalému pokusu o záchranu. Sklo je potřísněno čerstvou, ještě teplou krví. Slepice je bílá, barva krve rudá. Velká skvrna v průčelí — znamení smrti.

Reakce?
Jaká bude reakce na utracení neslušáka?
Lhostejnost?
Hnus?
Zvědavost?
Pohrdání?
Ukojení sadistické vášně?
Co se odehrává za stříbrnými oči lidských bunkrů okolo mne?

Vzpomínám si na jeden z experimentů Eugena Ftaly, kdy byla při produkci The Primitives Group vypuštěna do sálu bílá holubice. Pták, oslněný reflektory a salvami decibelů, se pokusil o marný únik. Zoufale bil křídly a hlavou narážel do zdí, stropu, reflektorů i lidí, až nakonec klesl mrtev k zemi. Vzpomínám si na zarostlého rekvizitáře, který seděl na bobku, takty mu sály a špinavou rukou držel zkrvavenou hromádku peří. Každou vteřinou umírá několik tisíc bílých holubic. Jak se mechová člověk tváří v tvář smrti? Vždyť každý z nás je holubice zoufale bijící křídly a nakonec padající s rozpřostřenou lehkou...

A večer pokračuje dál, jen vzpomínka na smrt děsí.

Jací jsou „Plastičtí lidé"...
Opravdu ještě jsou?
Nejsou už pouze „plastičtí"?

Odněkud z hloubi mozku ke mně opět dolehá Jirousův hlas, hovořící o Franku Zappovi a jeho plastických lidech, o lidech bez pátrače, bez názoru, bez přesvědčení a vyznání, o zmanipulované směsce tenoucí se na fatky života... A zdi mi nahlodávají i tu druhou dějinici tohoto pojmu, tu, pro kterou se rozhodli tito „plastičtí lidé". S těmi Zappovými nemají společného nic než označení. Jsou takoví, jací jsou, neuznávají toleranci, odmítají kompromis, opovrhují přátelstvím i porozuměním. Jsou plastickými ve svém světě, ve světě podzemí, světě krásnu o tisících světů ukrytých v nich samých i v tom, co je obklopuje...

A je konec (konec?), místnost se pomalu vyprazdňuje, venku je docela všední večer a všední svět, který jsi před třemi hodinami opustil, abys mohl na chvíli navštívit jiný a teď se do toho svého zase vrátil.

A zbývá jen pocit nejistoty, pocit, jaký přichází vždy potom, co se setkáš s něčím, co letí mimo tebe...

(NIKOLI VŠAK OD HARPER LEE, NÝBRŽ OD JANA ERTLBLE ŠTĚKORY)

Je 3. července 1969 a je docela hezký večer a je tu Klub výtvarných umělců v pražském Manesu — skleněná stěna v průčelí si pohrává se siluetami stromů protějšího Žofína.

Místnost velikosti většího pokoje s kuchyní je dost malá na to, aby si mohli všichni pohodlně sednout a přitom dost velká k tomu, aby nemuseli všichni stát.

A výstava Ságlových fotografií, pár průhledů do zdi, okna, za nimiž je úplně jiný svět než ten náš, svět také plný ptáků, ryb, lidí a ohňů, ale viděný jinýma očima, než jsou naše oči náhody. Potom už jen malé zdržení a může začít večer, při němž se nebude tleskat, protože jej lidé nezhlédnou ani nenavštíví, ale prožijí.

Před skleněnou výkladní skříní stojí Ivan Jirous, jeden z ideologů a hlavních postav našeho undergroundu. Pár slov na úvod, zasvěcený komentář, červená nit táhnoucí se dějinami paralyticky se zmítajících planety, odvíjející se klubko, které drží v ruce Elvis Presley a které čím víc se odmotává, tím jsou nitky užší a početnější a Jirous sleduje jen tu jedinou, tu jedinou podle něho správnou, tu která vede z Evropy za oceán a jejíž konec je zatím u Franka Zappy a Mothers of Invention a Andy Warhola a Velvet Underground. Atmosféra je připravena, přicházejí hlavní aktéři dnešního happeningu — Plastic People of Universe.

V malém kumbálku zní výborně baskytara, bije tě do mozku a míchou proniká dál, aby udělala cestu mystickému klarinetu. Sedíš a nechávás se bičovat jako dávní mučedníci, v zářivé naději, že po této orgii budeš čist-

JAKO ZABÍT PTÁČKA.....

II. Po prvních skladbách od skupiny „Sametové zadkem" přichází vlastní kompaktní Plastic People of Universe a ty již nedupávám i s lidí do podlahy a mimoděk přemýšlím o tom, proč nikomu to dnešní večer v Mánesu, proč je tu výstava fotografií, proč pár úvodních vět předneslí trosma pop artista, proč Andy Warhol, výtvarník a filmový režisér, Novák patřící k americké výtvarné avantgardě, hraje se skupinou Velvet Underground, proč mezi lidmi visícími o tomto malém kousku prostoru je daleko větší procento inteligentů, než jsme zvykli vídat na běžných pražských populárních beatových skupinách... Proč na celém světě zasedají hudebníci undergroundu u jednoho stolu s výtvarníky, s malíři... Nejde tu o úspěch, hudebníci na půdu se nikdy nenavnou nejpopulárnějšími, nikdy nebudou zbožňováni davem frenetický ječících děvčátek. Nejde tu o muziku, tento „koncert" nemůžeš jen poslouchat, musíš jej především vnímat, celým povrchem těla, všemi smysly, musíš jej prožít. Nejde tu o divadlo, to co se odehrává mezi pukajícími kvéry sběhů a blesků, to nemá žádný scénář, nemá režiséra, nápovědu ani malé či velké herce. Spíš než cokoli jiného je to živoucí, proměnný obraz, výtvarné dílo, objekt plynoucí časem. Tady někde dochází k schizofrenii umění. Pomyslní zákony padají, cesty se rozcházejí, aby se mohly napojit na další.

Jací jsou tito „Plastičtí lidé"?
Jsou dobří nebo špatní?
Dětská potřeba opodstatnění — Plastic People: jsou.
To je o tolik chvíli podstatná.

A na bílé zadní projekci za skleněnou stěnou dochází o oblacích barevného dýmu k vraždě, je vykonána nesmyslná oběť, spáchán zločin na bezbranném, je ufata hlava slepice; její tělo sebou trhá, křídla se rozmachují k poslednímu zoufalému pokusu o záchranu. Sklo je potřísněno čerstvou, ještě teplou krví. Slepice je bílá, barva krve rudá. Velká skvrna v průčelí — znamení smrti.

Reakce?
Jaká bude reakce na utracení nevinňátka?
Lhostejnost?
Hnus?
Zvědavost?
Pohrdání?
Ukojení sadistické vášně?
Co se odehrává za střílnami očí lidských bunkrů okolo mne?

Vzpomínám si na jeden z experimentů Rugena Vlaly, kdy byla při produkci The Primitives Group vypuštěna do sálu bílá holubice. Pták, šílený reflektory a salvami decibelů, se pokusil o marný únik. Zoufale bil křídly a hlavou narážel do zdí, stropu, reflektorů i lidí, až nakonec klesl mrtev k zemi. Vzpomínám si na zarostlého rekvizitáře, který seděl na bobku, tekly mu slzy a kpinavou rukou hladil zkrvavenou hromádku peří. Každou vteřinu končí na této zemi několik tisíc životů. Každou vteřinu umírá několik tisíc bílých holubic. Jak se zachová člověk tváří v tvář smrti? Vždyť každý z nás je holubice zoufale bijící křídly a nakonec padající s roztříštěnou lebkou...

A večer pokračuje dál, jen vzpomínka na smrt děsí.

Jací jsou „Plastičtí lidé"...
Opravdu ještě jsou?
Nejsou už pouze „plastičtí"?

Odněkud z hloubi mozku ke mně opět doléhá Trousův hlas, hovořící o Franku Zappovi a jeho plastických lidech, o lidech bez palety, bez názoru, bez přesvědčení a význání, o zmanipulované smečce ženoucí se na latky života... A zdi mi našeptávají i tu druhou definici tohoto pojmu, tu, pro kterou se rozhodli tito „plastičtí lidé". S těmi Zappovými nemají společného nic než označení. Jsou takoví, jací jsou, neuznávají toleranci, nebo tolik kompromisu, opomíjejí vlídnost i porážkou. Jsou plastickými ne vůči světě, ve světě podzemí, světě kosmu o tisících světů ukrytých v nich samých i v tom, co je obklopuje...

A je konec (konec?), místnost se pomalu vyprazdňuje, venku je docela všední večer a všední svět, který již před třemi hodinami opustil, aby mohl na chvíli navštívit jiný a teď se do toho svého zase vrátit.

A zbývá jen pocit nejistoty, pocit, jaký přichází vždy potom, co se setkáš s něčím, co leží mimo tebe...

Nový směr v českém beatu?

Hluboký, dunivý zvuk basové kytary, černý dým, třepotavé záblesky ohňů a temná, všerozechvívající melodie — jako by sama Hádova říše vstupovala do sálu, a snad vyjma hmatu je každý smysl převozníkem, který nás unáší do světa této dosud málo známé psychedelické hudby . . .

Situace v beatové hudbě je dnes totiž jiná než před několika lety. Skupiny, které u nás v podstatě zavedly beat (například Olympic), dostávají se pozvolna na území komerce a vedle nich se objevují skupiny nové, vycházející z tzv. „podzemního umění", jehož střediskem se stalo San Francisco a New York. Základem jejich pojetí zůstává klasický beat, doplněný však a rozvitý avantgardními tendencemi jiných odvětví umění, a to je tedy psychedelická hudba.

První naší skupinou věnující se tomuto směru byla „The Primitives Group", která však počátkem letošního roku ukončila činnost, na kterou navázala tvůrčím způsobem nově vzniklá „The Plastic People of Universe". Jejím přínosem je již také vlastní tvorba, skloubená se skladbami světových špiček tohoto hnutí. (V repertoáru je zahrnuta i tvorba americké skupiny „Sametové podzemí", jejímž vedoucím je Andy Warhol, malíř navazující na tendence pop artu, zastoupený také na právě otevřené výstavě „Americké malířství po roce 1945".)

Dominantou programu je vlastní skladba členů skupiny „Vesmírná symfonie" a „Píseň o plastickém doktorovi", která spojuje hudební věty, věnované jednotlivým planetám, včetně Země. Vystoupení se blíží spíše divadelním formám a kladem této skladby je již vlastní výraz; nejde tedy o pouhé kopírování amerických vzorů. Většina textů je interpretována v angličtině, do hudby jsou však vkládány i spojovací texty české. Nové je i řešení scény, kterému vévodí dva osvětlené létající talíře. Členové souboru jsou oblečeni do bílých řeckých tóg a mezi nimi se pohybuje postava v rudém plášti, obsluhující ohně.

Poněkud rušivým dojmem působí někdy nepříliš citlivý přístup k doplňujícím efektům, nesoucí patinu amatérismu, čemuž se není co divit u začínající skupiny. Podle slov P. Kratochvíla (někdejšího manažéra Olympicu), projevil zájem o pravidelná vystoupení souboru i pražský PKOJF.

PAVEL MATOUŠEK

Nový směr v českém beatu?

Hluboký, dunivý zvuk basové kytary, černý dým, třepotavé záblesky ohňů a temná, všerozechvívající melodie — jako by sama Hádova říše vstupovala do sálu, a snad vyjma hmatu je každý smysl převozníkem, který nás unáší do světa této dosud málo známé psychedelické hudby . . .

Situace v beatové hudbě je dnes totiž jiná než před několika lety. Skupiny, které u nás v podstatě zavedly beat (například Olympic), dostávají se pozvolna na území komerce a vedle nich se objevují skupiny nové, vycházející z tzv. „podzemního umění", jehož střediskem se stalo San Francisco a New York. Základem jejich pojetí zůstává klasický beat, doplněný však a rozvitý avantgardními tendencemi jiných odvětví umění, a to je tedy psychedelická hudba.

První naší skupinou věnující se tomuto směru byla „The Primitives Group", která však počátkem letošního roku ukončila činnost, na kterou navázala tvůrčím způsobem nově vzniklá „The Plastic People of Universe". Jejím přínosem je již také vlastní tvorba, skloubená se skladbami světových špiček tohoto hnutí. (V repertoáru je zahrnuta i tvorba americké skupiny „Sametové podzemí", jejímž vedoucím je Andy Warhol, malíř navazující na tendence pop artu, zastoupený také na právě otevřené výstavě „Americké malířství po roce 1945".)

Dominantou programu je vlastní skladba členů skupiny „Vesmírná symfonie" a „Píseň o plastickém doktorovi", která spojuje hudební věty, věnované jednotlivým planetám, včetně Země. Vystoupení se blíží spíše divadelním formám a kladem této skladby je již vlastní výraz: nejde tedy o pouhé kopírování amerických vzorů. Většina textů je interpretována v angličtině, do hudby jsou však vkládány i spojovací texty české. Nové je i řešení scény, kterému vévodí dva osvětlené létající talíře. Členové souboru jsou oblečeni do bílých řeckých tóg a mezi nimi se pohybuje postava v rudém plášti, obsluhující ohně.

Poněkud rušivým dojmem působí někdy nepříliš citlivý přístup k doplňujícím efektům, nesoucí patinu amatérismu, čemuž se není co divit u začínající skupiny. Podle slov P. Kratochvíla (někdejšího manažéra Olympicu), projevil zájem o pravidelná vystoupení souboru i pražský PKOJF.

PAVEL MATOUŠEK

Nová atrakce pražského beatu

Skupina Plastic People, která je objevem letošního Bent Salonu, se nedávno představila v pražském Mánesu premiérou svého nového pořadu

Kapela, jejíž těžiště leží v americkém undergroundu typu Frank Zappa — Velvet Underground, provází své vystoupení mnoha efekty — zvukovými, světelnými, čichovými (dýmy nejrůznějšího složení) ...a těžko říci, zda je to věcí na škodu nebo na prospěch. Důkazem určité nelogičnosti repertoáru kapely je fakt, že většina skladeb je hrána s anglickými texty (jejichž srozumitelnost je většinou značně problematická), což znemožňuje posluchačům jednu ze základních věcí underground music — rozumět textu.

A hudební výkon kapely? Ani ten nepatří k nejlepším — svou technikou vyniká snad pouze basový kytarista. Rovněž klarinetové pasáže jsou místy značně nestylové. A tak se nad další budoucností a životaschopností kapely, která stylově navazuje na Primitives Group, vznáší velký otazník.

mm

Ve čtvrtek 3. července se uskutečnil v Mánesu večer psychedelické beatové skupiny The Plastic People of Universe. Tato kapela, patřící do stejné oblasti beatové hudby jako The Primitives Group (o níž jsme již naše čtenáře informovali), jde ještě o něco dál ve svém pocitu, který ji vřazuje do současného širokého hnutí tzv. podzemního umění. Částečně hraje převzatý repertoár — uvedla k nám například skladby Warholovy skupiny The Velvet Underground. Kromě toho vytváří vlastní tvorbu, působivě kombinující anglický zpěv s českým mluveným textem. V Mánesu měla premiéru rozsáhlá skladba The Universe Symphony and Melody About Plastic Doctor. Věty věnované jednotlivým planetám v ní spojuje píseň o plastickém doktorovi, hudbu provází pro český psychedelic již tradiční »feuerwerk«. Při Marsu obětoval basový kytarista Milan Hlavsa slepici (»Mars je velký bojovník, zabíjí ryby, ptáky a hmyz!«), při Saturnu hudebníci nehráli, ale kouřili a odpočívali, ve shodě se slovy Cornelia Agrippy: »Také Saturnovi přičítá se sedmero, poněvadž, vycházíme-li od spodnějších planet, jest sedmou planetou; značí klid a jest mu zasvěcen sedmý den, bude říditi sedmé tisíciletí, kdy drak, podněcovatel neštěstí, ďábel bude v pouta uvržen a smrtelníci budou odpočívati a v míru žíti.« Jak je vidět, transformují se — jako v Čechách již tolikrát — původní ideje podzemního umění do poloh odpovídajících tradicím pražského duchovního klimatu snad již od dob rudolfínců. Rozhodně nenajdeme u Plastic People ani stopu po dnes tak oblíbené quasi-politické angažovanosti či opěvání jejich ušlechtilé vlasti. »Krásný je svět, ale plastičtí lidé to nevidí. Krásné jsou květiny, ale plastičtí lidé to nevidí. Krásný je západ slunce, ale plastičtí lidé to nevidí. Jen jedno je pro jejich oči, jen jedna věc je pro ně hezká: plastičtí lidé v podzemí.«

I. Jirous

Začátkem července 1969 přijmula skupina nového člena. Tímto její počet vzrostl na pět. JOSEF JANÍČEK (zvaný Pipco), bývalý člen PRIMITIVES GROUP stal se členem psichedelic bandu PLASTIC PEOPLE.
Měsíc nato odjíždí bývalý manager PRIMITIVES GROUP EUGEN FIALA do Švédska se slovy „JSTE JEDINÁ SKUPINA, KTERÁ V ČESKOSLOVENSKU NEPRZNÍ MLÁDEŽ.

Dne 29.8.1969 nadělil manager Pavel Kratochvíl (zvaný Kryťo) skupině bicí soupravu značky „Ludvig" baskytaru „Fender", aparaturu Fender, sopransaxofon značky WELTKLANG a dvě německé kytary.

Nová atrakce pražského beatu

Skupina Plastic People, která je objevem letošního Beat Salonu, se nedávno představila v pražském Mánesu premiérou svého nového pořadu

Kapela, jejíž těžiště leží v americkém undergroundu typu Frank Zappa — Velvet Underground, provází své vystoupení mnoha efekty — zvukovými, světelnými, čichovými (dýmy nejrůznějšího složení) ...a těžko říci, zda je to věci na škodu nebo na prospěch. Důkazem určité nuancovanosti repertoáru kapely je fakt, že většina skladeb je hrána s anglickými texty (jejichž srozumitelnost je většinou značně problematická), což znemožňuje posluchačům jednu ze základních věcí underground music — rozumět textu.

A hudební výkon kapely? Ani ten nepatří k nejlepším — svou technikou vyniká snad pouze basový kytarista. Rovněž klarinetové pasáže jsou místy značně nestylové. A tak se nad další budoucností a životaschopností kapely, která stylově navazuje na Primitives Group, vznáší velký otazník.

ms

Ve čtvrtek 3. července se uskutečnil v Mánesu večer psychedelické beatové skupiny The Plastic People of Universe. Tato kapela, patřící do stejné oblasti beatové hudby jako The Primitives Group (o níž jsme již naše čtenáře informovali), jde ještě o něco dál ve svém pocitu, který ji vřazuje do současného širokého hnutí tzv. podzemního umění. Částečně hraje převzatý repertoár — uvedla k nám například skladby Warholovy skupiny The Velvet Underground. Kromě toho vytváří vlastní tvorbu, působivě kombinující anglický zpěv s českým mluveným textem. V Mánesu měla premiéru rozsáhlá skladba The Universe Symphony and Melody About Plastic Doctor. Věty věnované jednotlivým planetám v ní spojuje píseň o plastickém doktorovi, hudbu provází pro český psychedelic již tradiční »feuerwerk«. Při Marsu obětoval basový kytarista Milan Hlavsa slepici (»Mars je velký bojovník, zabíjí ryby, ptáky a hmyz!«), při Saturnu hudebníci nehráli, ale kouřili a odpočívali, ve shodě se slovy Cornelia Agrippy: »Také Saturnovi přičítá se sedmero, poněvadž, vycházíme-li od spodnějších planet, jest sedmou planetou; značí klid a jest mu zasvěcen sedmý den, bude říditi sedmé tisíciletí, kdy drak, podněcovatel neštěstí, ďábel bude v pouta uvržen a smrtelníci budou odpočívati a v míru žíti.« Jak je vidět, transformují se — jako v Čechách již tolikrát — původní ideje podzemního umění do poloh odpovídajících tradicím pražského duchovního klimatu snad již od dob rudolfínců. Rozhodně nenajdeme u Plastic People ani stopu po dnes tak oblíbené quasi politické angažovanosti či opěvání jejich ušlechtilé vlasti. »Krásný je svět, ale plastičtí lidé to nevidí. Krásné jsou květiny, ale plastičtí lidé to nevidí. Krásný je západ slunce, ale plastičtí lidé to nevidí. Jen jedno je pro jejich oči, jen jedna věc je pro ně hezká: plastičtí lidé v podzemí.«

PSYCHEDELICKÉ ŽEZLO V NOVÝCH RUKOU

Plastic People ve Špálově galerii. Foto: Jan Ságl

Příšerné vedro, balíky lisované slámy a stovka nadšenců, namačkaných (jako ve výtahu Domu módy) v místnůstce asi 5×6 m. To byl velmi nezvyklý a jistě zcela ojedinělý obrázek, který skýtala 31. srpna Špálova galerie na Národní třídě. Tam totiž na zakončení výstavy Zorky a Jana Ságlových vystoupila pražská psychedelická skupina **PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE.** Beatoví fandové měli možnost se s ní seznámit již letos v květnu na Beat Salonu v Music F clubu a také na Kosmickém show v PKOJF, které probíhalo právě v době přistání kosmonautů na Měsíci. Tato vystoupení jim umožnila získat značné množství příznivců, pro které se již v současné době chystá nový klub — Free Life Club ve Spálené ulici. Po zřejmě již definitivním rozpadu The Primitives Group se tak Plastic People Of Universe stává přední československou skupinou v oblasti psychedelického soundu. Není také jistě bez zajímavosti, že zřejmě poprvé v dějinách našeho beatu, se našel zřizovatel, který vzal takovouto skupinu pod svá ochranná křídla. A co víc! Ředitel agentury AKORD (o kterou jde) p. Ivan Varvařovský vybavil skupinu vskutku výtečně — aparatura Fender, bicí Ludwig, mikrofony Dynacord.

Skupina se blýskla provedením celé řady vlastních skladeb (Modrý autobus, Muž bez uší aj.) a převzatými věcmi z repertoáru Velvet Underground, Jefferson Airplane a dalších. Vedle sólového kytaristy Jiřího Přemysla Štěvicha hraje nyní sólo také Josef Janíček od Primitives Group (střídají se), basovou kytaru Milan Hlavsa a bicí Pavel Zeman. Hlavní zpěvák Michal Jernek obohacuje celkový sound o zajímavé tóny klarinetu a soprán saxofonu. Z plánů skupiny jsem vyzvěděl: zářijové vystoupení v Music F Clubu, psychedelická show ve Valdštejnské zahradě, natáčení LP desky a turné po republice.

Honza Hrůza

Plastic People na stohu v Dáblicích

PSYCHEDELICKÉ ŽEZLO V NOVÝCH RUKOU

Plastic People ve Špálově galerii. Foto: Jan Ságl

Šerné vedro, balíky lisované slámy a stovka nadšenců, namačkaných (jako ve výtahu Domu módy) v místnůstce asi 5×6 m. To byl velmi nezvyklý a jistě zcela ojedinělý obrázek, který skýtala 31. srpna Špálova galerie na Národní třídě. Tam totiž na zakončení výstavy Zorky a Jana Ságlových vystoupila pražská psychedelická skupina **PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE**. Beatoví fandové měli možnost se s ní seznámit již letos v květnu na Beat Salonu v Music F clubu a také na Kosmickém show v PKOJF, které probíhalo právě v době přistání kosmonautů na Měsíci. Tato vystoupení jim umožnila získat značné množství příznivců, pro které se již v současné době chystá nový klub — Free Life Club ve Spálené ulici. Po zřejmě již definitivním rozpadu The Primitives Group se tak Plastic People Of Universe stává přední československou skupinou v oblasti psychedelického soundu. Není také jistě bez zajímavosti, že zřejmě poprvé v dějinách našeho beatu, se našel zřizovatel, který vzal takovouto skupinu pod svá ochranná křídla. A co víc! Ředitel agentury AKORD (o kterou jde) p. Ivan Varvařovský vybavil skupinu vskutku výtečně — aparatura Fender, bicí Ludwig, mikrofony Dynacord.

Skupina se blýskla provedením celé řady vlastních skladeb (Modrý autobus, Muž bez uší aj.) a převzatými věcmi z repertoáru Velvet Underground, Jefferson Airplane a dalších. Vedle sólového kytaristy Jiřího Přemysla Števicha hraje nyní sólo také Josef Janíček od Primitives Group (střídají se), basovou kytaru Milan Hlavsa a bicí Pavel Zeman. Hlavní zpěvák Michal Jernek obohacuje celkový sound o zajímavé tóny klarinetu a soprán saxofonu. Z plánů skupiny jsem vyzvěděl: zářijové vystoupení v Music F Clubu, psychedelická show ve Valdštejnské zahradě, natáčení LP desky a turné po republice.

Honza Hrůza

P L A S T I C P E O P L E O F U N I V E R S E

Plastičtí lidé z vesmíru, jsou nejlepší československou skupinou v oblasti psychedelic sound. Podstatou tohoto směru je zesilování hudebního vjemu pomocí světelných efektů, zvláštní výtvarné úpravy scény, kostýmování, líčení hudebníků apod. za účelem vyvolání celistvého uměleckého zážitku diváka.
Skupina Plastic People of Universe získala na I. pražském beat salónu v roce 1969 nejžádanější cenu za tvůrčí přístup od redakce časopisu Mladý svět. Dále vystoupila před uměleckým plénem výtvarníků v pražském Mánesu a na závěr výstavy manželů Šáglových ve Špálově galerii. Velký ohlas mělo „kosmické show" na scéně FAMU, které bylo věnováno k přistání prvních kosmonautů na Měsíci. V prosinci 1969 natáčel filmový štáb režisera Špáty skupinu Plastic People of Universe pro světovou výstavu do japonské Osaky.
Jádro jejího repertoáru tvoří především vlastní tvorba, v níž pak vyniká Vesmírná symfonie, rozsáhlá beatová skladba s větami věnovanými jednotlivým planetám, zpívaná anglicky s česky mluvenými spojovacími texty. Z převzatého repertoáru jsou to skladby amerických avantgardních a psychedelických skupin The Velvet Underground, The Fugs, The Jefferson Airplane, Franka Zappy atd.
Složení skupiny: Michael Jernek - zpěv, klarinet, saxofon, flétna
Josef Janíček - zpěv, kytara, klavír, housle
Jiří Ševich - zpěv, kytara, pozoun
Milan Hlavsa - zpěv, bass-kytara
Pavel Zeman - bicí nástroje

Cena jedné koncertní produkce = 1817 Kčs + doprava + diety
Psychedelické show „Kulový blesk" - režijně ucelený pořad, vhodný pro pořadatele mající divadelní jeviště = 2417 Kčs + doprava + diety

náborářský příplatek jest 10 % z uvedených cen

Tři členové bandu (Ševich, Janíček, Jernek)+ Karel Němec, Petr Kouba a část spolku "Pohodlí" + Jana a Eva užívali sluníce u rybníka Rožmberk. K nejvýznamějším událostem patřili: každodenní zasedání v lužnické hospodě, výlet do Třeboně a nejdůležitější byl rybolov a stavba lodi pro „udělání" Lužnice."

Jednou při cestě do Lužnice uviděl K. Němec na tamějším rybníku opuštěný vrak lodi. Po pátém pivě se rozhodli (Stevich + Němec + Janíček) spravit loď a udělat Lužnici. Toto rozhodnutí je drželo i po vystřízlivění všech ostatních, kteří jim s tím museli pomáhat.

Jelikož se obě lodě při
zkušebním výjezdu
pro činiví rozpadli
Lužnice v roce 1969
udělána nebyla
Otázka „udělání Lužnice"
zůstává otevřena
do příštích let.

NEZDAŘENÝ ZÁJEZD DO ŠVÉDSKA

Manager bývalé skupiny The Primitives Group Eugen Fiala pozval skupinu PLASTIC PEOPLE na zájezd do města Lundu ve Švédsku, kde se konal festival. Švédské úřady však skupině včas nevyřídili pracovní povolení, tak že zájezd se nekonal.

RAJSKÉ SHOW v F-CLUBU

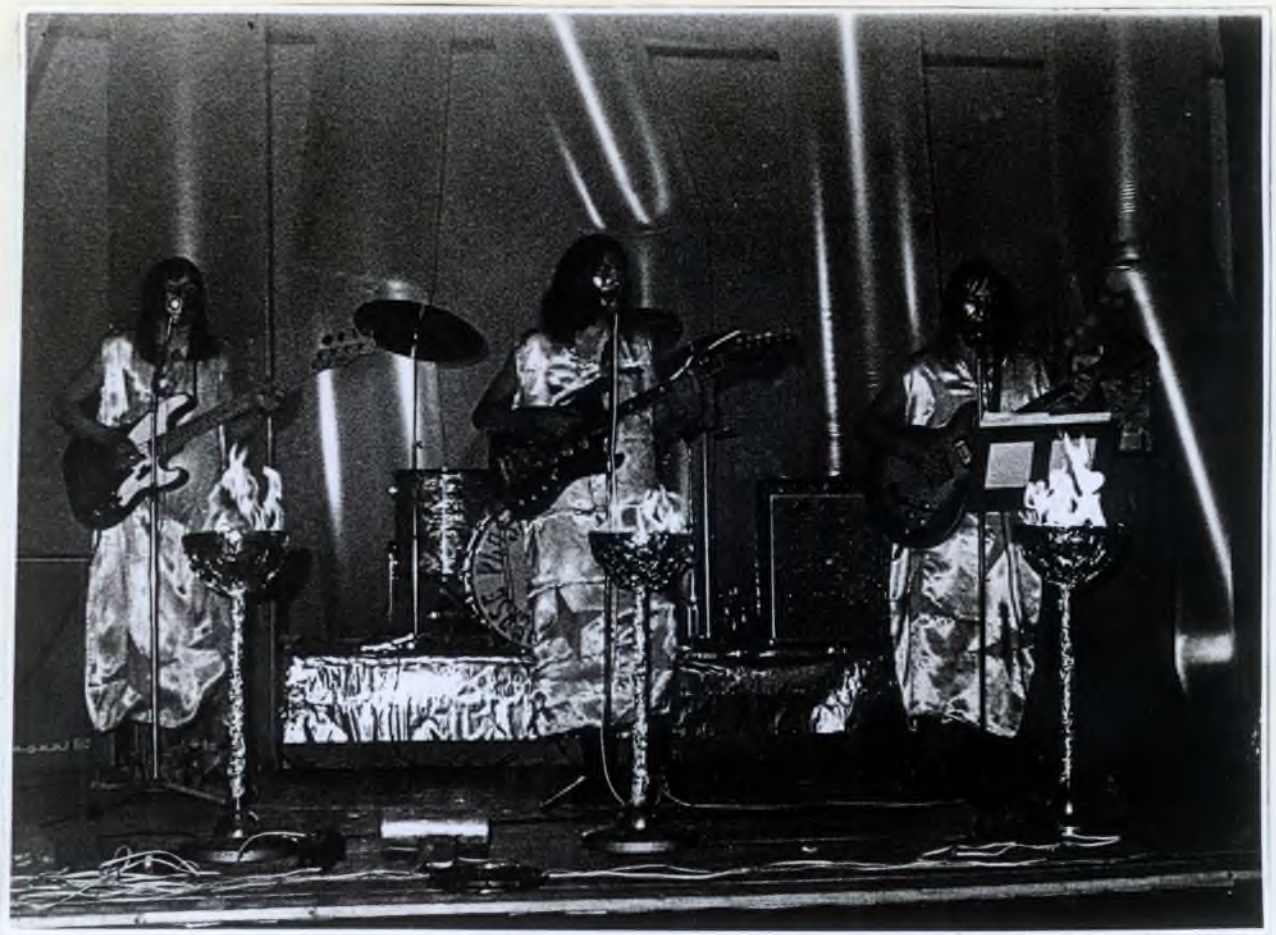
Přes 70 kg rajských jabíček srovnaných ve 12 liškách zůstalo nakonec nevyužito v hale před pražským F clubem. Vedoucí tohoto podniku František Kro zakázal tuto psychedelickou produkci, kde při první skladbě „POCTA PRO JOHNA MAYALLA" mělo publikum házet tyto rajská jablíčka na skupinu PLASTIC PEOPLE, hrající blues ve stylu JOHNA MAYALA. Manager skupiny „Pavel Cassius Kratochvíl byl po této akci nazván pražskými publicisty „Kečupový král.

Tisk o této akci
aktuality melodie 10.11.1969

Na svůj poslední koncert, který se měl konat v F Clubu, přivezli sebou Plastic People Of The Universe 1½ metráku shnilých rajských jablek. Na otázku co s nimi, prohlásili, že je chtějí házet mezi obecenstvo. Když proti tomu vedení klubu projevilo námitky, odešli se slovy „Nerozumíte psychedelicu"! a koncert se nekonal.

HOROMĚŘICE - UNDERGROUND

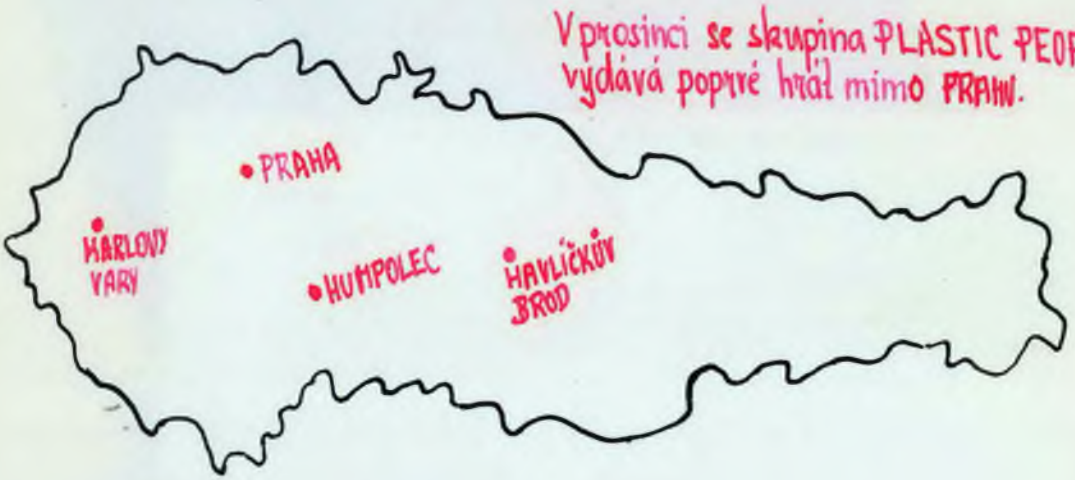
Každou neděli (celkem 7x) v listopadu a začátkem prosince roku 1969 se konaly undergroundové produkce skupiny PLASTIC PEOPLE v obci Horoměřice poblíž Prahy. Fanouškové skupiny přijížděli do Horoměřic zvláštními autobusy ze Staroměstského náměstí. Průměrná návštěvnost v sále „u Kobrů" kde se konaly koncerty byla 250-300 lidí.

Z produkce v Hořoměřicích

PLASTIC PEOPLE v S-CLUBU

Začátkem prosince 1969 se uchýlili Plastic People do Vinohradského S-clubu, kde po několika dní zkoušeli a uspořádali zde též koncert.

V Humpolci měla největší ohlas skladba GNORS LIFE, kterou si dosud pobrukují ošetřovatelky ze zdejší nemocnice. Toto vystoupení stejně jako v Havlíčkově Brodě zorganizoval Ivan Jirous.

Plastičtí lidé v Brodě

Na plakátovacích tabulích okresního města se objevily fialové a žluté plakáty. Je na nich secesní písmo složené z mystických salamandrů, zvířat, která se rodila z ohně. Dohromady dávají název pražské beatové skupiny Plastic People of Universe, což se dá přeložit jako plastičtí lidé z vesmíru. A skutečně skupina při svém vystoupení používá různých vizuálních efektů, jako jsou světla, kostýmy, oheň apod. Hudebníci se zaměřují především na avantgardní směr současné beatové hudby — Psychedelic sound. Repertoár se skládá z vlastní tvorby a pak písní přejatých od jiných kapel. Do vlastní tvorby patří především „Vesmírná symfonie" z převzatých skladeb hrají „Plastickou fantazii lásky" od skupiny Jefferson Airplane, „Zahrada je otevřena" a „Doverské pobřeží" od skupiny The Fugs a další.

Pražská beatová skupina Plastic People of Universe vystoupí v Havlíčkově Brodě ve středu 17. prosince ve 20 hodin ve velkém sále MěstOB. Spolupořadatelem je okresní rada pracující mládeže.

Jirous - Jirásek

V Karlových Varech hráli PLASTIC PEOPLE v tamějším Varieté v sále s velmi dobrou akustikou, i zde byla produkce úspěšná.

rok: 1970
PLASTIC PEOPLE
OF UNIVERSE

PRAŽAN
10°
RUM

Rok 1970 znamená pro PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE těžkou zkoušku.
Po četných neshodách vystupují PLASTIC PEOPLE v divadélku „Sluníčko"
kde dopadla produkce velmi neúspěšně.
Několik dní nato však dobře hrají v DĚČÍNĚ a poslední produkci v Humpolci
končí profesionální působení skupiny.

Začátkem roku 1970 jsou vyhozeni, rekvizitář Smetana (zv. Hendrix)
a druhý fireman a osvětlovač Zdeněk Hrabě (zv. Pišišvor)
Plivač ohňů Vyšín silně vzrostl - později také odchází od kapely

V květnu nastává největší krize skupiny od doby svého založení.
Manager Pavel Kratochvíl stále slibuje ale nedaří se mu sjednat ani
jedno vystoupení. Nastávají spory mezi managerem a uměleckým
teamem a nakonec taky mezi kapelou. Situace končí tím, že
PRAŽSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO ruší svou úmluvu
s PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, bere si zpět svou aparaturu
~~skupiny~~ sehnanou P. Kratochvílem.

Skupina zůstává bez aparatury!

V červnu 1970 odchází pracovat do lesů v okolí Humpolce
bubeník PAVEL ZEMAN (zv. Eman), kytarista JOSEF JANÍČEK (zv. Kos)
a baskytarista MILAN HLAVSA (zv. Mejla) a hrají zde na aparaturu
skupiny „JUNIOR STRANGERS" pod názvem

THE LUMBERJACKS

Později za nimi přijíždí na produkce, které se konají v osadě SKÁLA
u Humpolce i zpěvák a hráč na klarinet Michal Jernek (zv. Chicho)
Na čaje v osadě SKÁLA jezdí každou sobotu přes celé léto i lidé z Prahy
a město Humpolec se stává střediskem českého undergroundu.
V tuto dobu odchází ze skupiny kytarista, hráč na pozoun, člověk který
stál u kolébky založení PLASTIC PEOPLE OF UNIVERSE
JIŘÍ PŘEMYSL ŠTEVICH!

Vyhozen ze své funkce je též manager ~~PAVEL~~ KRATOCHVÍL (zv. KRITO)
pro svou neschopnost a podvodnictví.
Skupina odchází do amatérismu a jest nucena čekat až technik
pan Ondroušek ji udělá aparatůru zn. „Denisdor."

Na přelomu května a června roku 1970 se hrající členové kapely a Martin s Honzou dohodli že nemá cenu schovávat aparaturu P.K.S. jak by si to přál Pavel Kratochvil do té doby manager PLASTIC PEOPLE.
Pavel Kratochvil měl svůj plán ponechat si aparaturu do posledni chvile a až by kapela PLASTIC PEOPLE byla předvolána k soudu tak by se ukázal jako velký muž a aparaturu by v posledni chvili odhoupil. Tim by se přesvědčil jestli za nim PLASTIC PEOPLE stojí a kapela by na něm byla závislá. Na posledni poradě bylo domluveno u Honzy Ságla že s Pavlem Kratochvilem neni možno spolupracovat ani se podrobovat jeho kompromisům. Tak se kapela rozdělila na Pavla Žemana, Mejlu a Pipca, Martina a Honzu. Stouhle části kapely přislibul spolupracovat Josef Boucek „faireman" který později pro nedostatek času ztratil s PLASTIC PEOPLE kontakt. Michal Jerneh a Přemysl Stevich chtěli dělat s Kratochvilem ale jak se časem ukázalo nepřálo jim štěstí.

Začátkem léta Mejla a Pavel Žeman balili velké pytle s nápisy „US". Stan, deky, spaci pytle, kytaru, vzduchovku a nejnutnější věci potřebné k táboření v lese. Nejeli do Humpolce přimo ale pár dni byli v táboře, kde má Pavel domek. Hlavnim důvodem emigrace do lesů byl plán vydělat si na svoji aparaturu a postavit se na vlastní nohy.

Po rozchodu s Pavlem Kratochvilem se sjednávani hrani a vedeni kapely nejistě ujal Honza Jirásek z Humpolce, redaktor zastaveného časopisu „TRN". V té době dělal dřevorubce a zařidil u hajného pro tři PLASTIC PEOPLE později LUMBERJAKS krásnou maringotku. V celém dřevorubeckem táboře (asi 2KM od Humpolce na Jihlavu) byly 2 stany a maringotka, později i lavice a polni kuchyně kterou obdělával udělal stary Žeman šéf kuchař. Začátkem prázdnin a až do srpna se každou sobotu hrálo ve skále od 18-24 hod. Hráli LUMBERJAKS na půl s JUNIOR STRANGERS později Humpolečtí změnili název na LITTLE BOPIES. V té době do Skál přijížděli fanoušci z Prahy a vytvořila se tak skupina která kapelu doprovázela na mimo pražských vystoupeních v dalších letech
V létě se ještě LUMBERJAKS účastnili okresního festivalu v PELHŘIMOVĚ kde získali asi 3 cenu poroty. Byly to 3 cestopisné knihy.
V době před a po festivalu natáčel FERARI (Jihoamerický posluchač FAMU) film o PLASTIC PEOPLE. Byla to jeho závěrečná práce FAMU. Představovali jsme si film úplně jinak a rozešli se s filmaři v neschodě.
Na závěr léta 1970 se hrálo v LEDČI nad Sázavou. Po hrani vezl úplně opilý šofér kapelu a divaky z Humpolce domu. Byla to hazardni jizda

a v každé zatáčce chybělo jen nepatrně k převrácení a úplné katastrofě. Na ryk který vydávali hlavně chvíly šofér nereagoval. Po deseti KM zastavil na začátek. ¾ jsme vystoupili a zbylých 7km šli pěšky.

To bylo poslední vystoupení v sestavě ZEMAN, MEJLA, PEPA.

fotografie: SVÁLA 10. ČERVNA 1971 ČERVENEC

Po návratu do Prahy se začalo zkoušet v bytě u Hanky na Letné.
Do kapely přibyl houslista JIŘÍ KABEŠ a zpěvák PAUL WILSON.
Nacvičovali se převážně VELVET UNDERGROUND a FUGS.
První vystoupení bylo v září v SUCHÉ u Karlových varů s AKTUÁLAMA.

KONCERT V SUCHÉ

dle čas VÝTVARNÁ PRÁCE
č. 22 27. 10. 1970

V sobotu 26. září se uskutečnil v Suché u Nejdku na Karlovarsku pozoruhodný koncert - vystoupily na něm společně dvě hudební skupiny - AKTUÁL a PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE. Bylo to první setkání dvou rozdílných hudebních názorů, z nichž každý reprezentuje jinou větev současného progresivního úsilí v hudbě. U PLASTIC PEOPLE záměrné nevybočujícího z tradičního vymezení beatové hudby, v případě AKTUÁLU přesahujícího z beatové oblasti směrem k experimentům seriálních kompozic a podobně. Navíc koncert se uskutečnil v mimořádně příjemném prostředí, které dokazuje invenci a schopnost výtvarného cítění mimo pražské centrum - vnitřek beatového clubu vylepil jeden z jeho představitelů, Tomáš Cuhra svými výraznými plakáty v duchu popu a psychedelicu.

Pokud jde o vlastní koncert PLASTIC PEOPLE tentokrát předvedli vystoupení opírající se převážně o repertoár Warholovy skupiny The Velvet Underground bez podstatných novinek ve scénickém pojetí - hrali totiž po odchodu dvou členů skupiny poprvé v novém obsazení. Překvapením alespoň pro ty, kdo neznali koncerty, které se konaly před dvěma lety - bylo vystoupení Knížákova AKTUÁLU, skupiny, jejíž členové pocházejí, převážně z Mariánských Lázní. Hrají agresivní hudbu, vesměs z vlastní dílny, opatřenou neméně agresivními českými texty. Milan Knížák, leader skupiny, komponuje, diriguje i zpívá. Tato jeho současná činnost je zároveň odpovědí pro každého kdo se ptají, co nyní Knížák po návratu z Ameriky dělá. V každém případě by bylo velice dobře kdyby se hudební soubor AKTUÁL mohl v nejbližší době představit se svým úsilím i na pražské scéně

I. Jirous.

S rokem 1970 se skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE rozloučila v LEDČI n/Sázavou, kde uspořádala 26.12 svoji poslední produkci v roce.

PLASTIC PEOPLE
OF THE UNIVERSE

1971

POCTA ANDY WARHOLOVI

10. 2. 1971
PRAHA
M.F.C

Po více než roce vystoupila skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE opět v Praze ve smíchovském Music F Clubu.
Přeplněný sál a další desítky lidí před vchodem tvořilo důstojnou atmosféru večeru, který byl věnován americkému avantgardnímu umělci ANDY WARHOLOVI.
Večer zahájil Jan Hrůza jenž uvítal skupinu PLASTIC PEOPLE spolu s početným davem jejich příznivců opět po roce v M.F.C. Potom přečetl ~~přečetl~~ I. Jirous článek o životě a díle Andy Warhola, který sestavil z různých zahraničních materiálu. Po tomto zajímavém úvodu se dostala ke slovu již kapela která se představila v nové sestavě:
MILIN HLAVSA - bass guitar, PAVEL ZEMAN - drums, JOSEF JANÍČEK - sól. guitar, JIŘÍ KABEŠ - housle & guitar, P.R. WILSON - vocal.
Repertoár byl složen ze skladeb Werholovy skupiny VELVET UNDERGROUND Velice zajímavé bylo provedení skladby GIFT v níž český text deklamoval JOSEF JANÍČEK. Po dobu celého koncertu byly na plátno za kapelou promítány diapositivy z Werholových filmů, fotografií i kreseb.
Celá tato akce se velmi zdařila.

J.V.

19. února hrála skupina Plastic People of the Universe v Dopravním podniku na plesu. Ze stálých příznivců kapely jich však přišla jen malá část a ostatní lidé nebyli na hudbu jakou Plastic People hrají vůbec připraveni.

26. února

byla ve smichovském M.F.C uspořádána další produkce skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE.
PLASTIC PEOPLE si na tento večer pozvali hosta v podobě kapely AKTUÁL z Mariánských Lázní kterou neměla Praha ke své velké škodě ještě možnost spatřit. O koncert byl obrovský zájem a několik týdnů dopředu byl zcela vyprodán. Kapela AKTUÁL zahájila „Pochodem Aktuálu" a po něm následovaly další vlastní skladby např. „KRYSY TÁHNOU DO BOJE". Veliký ohlas měla skladba „ATENTÁT NA KULTÚRU" při níž bylo použito vedle ostatních nástrojů i elektrické vrtačky. Milan Knížák zase házel mezi lidi rýži a jiný člen kapely štípal na pódiu dříví, které bylo později rovněž naházeno do řad mezi publikum. Někteří lidé kteří přišli na tento koncert asi omylem a byli doposud zvyklí poslouchat kapely, které se za termín progresivní hudby jen schovávají, nedovedli vystihnout,

11. března hrála skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE opět v dopravním podniku na plese.

2. dubna vystoupili PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE naposledy v Music F Clubu. Všichni členové kapely vystoupili v černých kožených šatech a na pódiu bylo při této produkci použito mnoho ohňových efektů. Repertoár byl složen ze skladeb VELVET UNDERGROUND a FUGS. V té době se však vedení Domu strojírenství již kapela PLASTIC PEOPLE přestávala líbit a začalo si hledat proto záminky jak se této kapely zbavit. V klubu se prý při tomto koncertě fetovalo a někdo vylomil záchodovou mísu?
Vedoucí osoby tohoto podniku si asi povšimli že tato hudba začíná být určitým lidem nepříjemná a proto se snažili přizpůsobyt a tyto záminky se jim hodily.
Skupina PLASTIC PEOPLE se však již dokázala vyrovnat shoršími těžkostmi a dokaže se obejít i bez nějakého MUSIC F CLUBU.

J.V.

BEGINNIG TO SEE THE LIGHT

Právě začínám vidět světlo
právě prozírám
někteří lidé pracují velmi tvrdě
ale nikdy neclosahnou to správné.
Právě začínám vidět světlo
chci to říct všem z vás lidé
právě prozírám.

Pití víno ráno a večeřet v noci
právě prozírám
zde chodíme zase hrajíce si na pošetilce
zde chodíme přetvařujíce se zase
právě prozírám.
Chci to říct vám
hej děvče právě prozírám.
Protože oni jsou změkčilí
nosil jsem zubu ve své ruce
tak mnohu zacuchat vlasu v noci
nyní začínám vidět světlo
Potkal jsem sám sebe ve snu
všechno bylo v pořádku
právě prozírám.

Nyní přicházi dvě z vás
kterou budeš volit?
Jedna je černá jedna smutná
nevíš co dělat
právě prozírám
[redacted]

Nějaci lidé pracují tvrdě
ale nedosáhnou úspěchu
právě prozírám
tadu je problém v této době
ale nikoto z nich ho nerozluští
právě prozírám!

Český překlad skladby VELVET UNDERGROUND.

Po posledním koncertě v M.F.C se kapela PLASTIC PEOPLE rozloučila na čas s Prahou a uspořádala několik produkcí na venkově.

3. dubna - SUCHÁ u K. VARŮ
19. června - LEDEČ N/Sázavou
10. července - SKÁLA

11. září - JIHLAVA

Na koncert skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE se do Jihlavy vypravilo přes 100 lidí z Prahy. Koncert se uskutečnil v provizorní dřevěné budově (asi kulturní dům) velkých rozměrů a se špatnou akustikou. Hrály se skladby od Velvet Underground a FUGS.
Také se hrálo od skupiny ROLLING STONES na počest úmrtí Micka Jaggera (omyl!)
Aparatura zde hrála dosti špatně a neustálé vypínání proudu pořadateli ji také určitě nepomohlo. Dá se říci že koncert se nepovedl v některých jeho částech tak, jak by si členové kapely přáli.

Pavel Prokeš.

24. září - BLANSKO

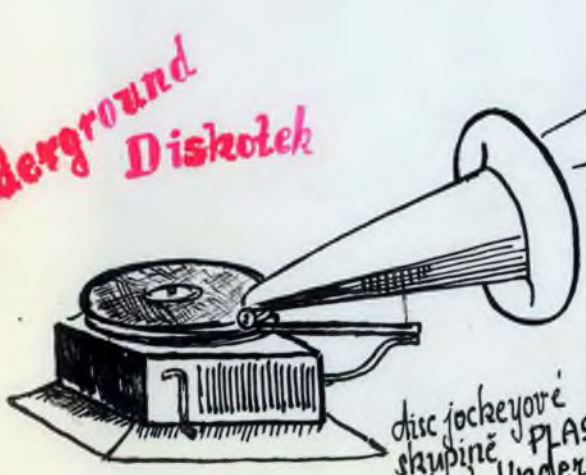
SLIVENEC

11. prosince hrála skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE v obci Slivenec poblíž Prahy. Hrálo se od 4 do 9 hodin v tamější hospodě v dosti velkém sále, který se ale zcela zaplnil povětšinou lidmi z Prahy (asi 400 lidí). Hned na začátku hraní byl vypnut elektrický proud a Pavel Zeman byl nucen vyplnit tuto pomlku hrou na bicí při čemž mu pomáhal jeden z přiznivců na trubku. Zahráli „Život je boj".
Po této vynucené přestávce pokračovala kapela v hraní skladbami od VELVET UNDERGROUND & FUGS. Ve skladbě HALLUCINATION HORRORS si zazpíval Ladislav Smetana zvaný HENRIX a měl velký úspěch u lidí v sále. Na závěr zahrála skupina PLASTIC PEOPLE skladbu z repertoáru kapely AKTUAL „ŽIVOT JE BOJ." Provedení této skladby trvalo asi 20 min a v jejím závěru se již nedalo dosti dobře rozpoznat, kde se nachází pódium se skupinou, neboť vše se sloučilo v jeden nadšený celek.
Při této produkci padlo za oběť několik sudů piva a pořadatelé byli velice spokojeni!

J.V.

V tomto měsíci se rozhodlo že od příštího roku začne se skupinou PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE opět hrát JIŘÍ PŘEMYSL ŠTEVICH.

Naposledy v r. 1971 hrála skupina PLASTIC PEOPLE 18. 12. v Gottwaldově v obci Želechovice.

30. 12. 1971

V pražském MFC se v předvečer Silvestra uskutečnila diskotéka, kterou dva disc jockeyové Michal CHaroux a Jiří CHromek věnovali skupině PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE.
Vedle skladeb od Velvet Underground a Doors zazněla z magnetofonu i skutečná nahrávka skupiny PLASTIC PEOPLE ze Slivence, která byla ještě navíc obohacena filmem z téhož koncertu. Na této diskotéce nechyběly ani ohňové bengály, jejímž tvůrcem byl Petr Prokeš, který měl veliký podíl na celé akci.

1972

21. března měla skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, hrát v obci ZELENEČ což mělo být spojeno s vítáním jara.
Posledni den před ~~před~~ vystoupením však M.N.V. pořad zrušil.

Novým členem skupiny PLASTIC PEOPLE se stal hráč na trubku JAN JÍLEK.

PÍSEK 31.3

Po několika sjednaných akcích, které se z různých důvodů neuskutečnily, přišlo vystoupení v Písku na maturitním plesu tamější ekonomické školy. Na basovou kytaru nemohl hrát jako obvykle Mejla Hlavsa protože jeho pravá ruka dostala otravu krve.

Hrálo se proto v pozměněném složení:
Pavel Zeman - bicí
Josef Janiček a J. Přemysl Števich se střídali u sólové a basové kytary
P. Wilson - zpěv
Jiří Kabeš - housle
Mejla Hlavsa - zpěv & klavafón
Jan Jilek - trubka

Bylo dohodnuto že kapela se bude po 30-ti minutách střídat s dechovkou z Českých Budějovic. První začali hrát Plastic People sérii - 3 skladeb
* Willie the pimp od F. Zappy,
Beginning to see the light od Velvet Underground...
Tato série se s velkým úspěchem odehrála, a před další sérii přišlo oznámení, že ředitel školy si další produkci této skupiny nepřeje. Členové plesového výboru se snažili vystoupení zachránit, ale nepodařilo se jim to, a tak vyplatili honorář a celá kapela + 20 příznivců z Prahy byla po několika incidentech tamějšími hasiči vyhoštěna před místní kulturní dům.

Pavel Prokeš.

5. květen

Paul Wilson & Helena Pospíšilová

31. května - Břevnov.

Skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE vystoupila v pořadu moderní pantomimy v závěrečném čísle s vlastní skladbou „NA SOSNOVÉ VĚTVI" kterou zazpíval Pepa Janíček.

ZRUČ N/Sázavou 24.6.

Přišel koncert skupiny PLASTIC PEOPLE ve Zruči N/Sázavou
Početná skupina příznivců se všemi prostředky
snažila dostat na místo určení (Na koncertě bylo z Prahy
asi 140 lidí) Začátek se zpozdil asi o 1½ hodiny vinou
pořadatelů kteří krátce před začátkem vystoupení
vypnuli proud a opětovně zapnuli čímž vyhořel
hlavní zesilovač. Pepíček Janíček musel vynaložit
velké úsilí aby zesilovač zpravil a koncert se mohl
uskutečnit. Ve Zruči se hrály skladby od FUGS,
ZAPPY, VELVET UNDERGROUND a vlastní.
Koncert byl zfilmován a nahrán.

J.V.

Několik dní po vystoupení ve Žruči psal místní tisk o PLASTIC PEOPLE,
a komentoval vystoupení této kapely jako naprosto nežádoucí zábavu!

DIKOBRAZ č. 25
22 června 1972

„Přečetl jsem si chuťovku o Menagement Parkcentru a Bonanza The Blizzard, a tak mě napadá, co je rámusu, když skupina hraje hudbu převzatou z Ameriky, to je ta Bluegrass, Beat & Underground Music a jmenuje se přitom anglicky, jako třeba Plastic People Of Universe, kteří mimochodem nesmějí kvůli angličtině v Praze hrát. Potom si člověk otevře časopis a vidí Make Up – Finish Compact Powder, Cleaning Face Emulsion, Full Colour Set – místo líčidel a pevných pudrů, a to je v pořádku. Ne, že bych zastával jedno nebo druhé, ale když už, tak už. A ta angličtina lepší sedí skupinám, kde to jsou spíš nepřeložitelná jména, než sadě barev Colour Set – ať jsme světoví."

Váš oddaný čtenář P. K.

ČKD PANKRÁC
POLOVODIČE

Po více než roce koncertovali PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE opět v Praze, v závodním klubu ČKD Polovodiče na Pankráci. Někteří mladí pořadatelé se snažili kapele i ostatním lidem kteří přišli na koncert vytvořit dobré prostředí nezakazovali lidem kouřit a dokonce se mohlo do sálu nosit lahvové pivo, které se prodávalo na chodbě.

Celou produkci zahájil sumec atomic kvašňák lovem kapra, který se mu po delší chvíli podařil, vytáhnout z vany a dokázat tím lidem v sále své kvality v rybaření. Úvodní skladbou byl stejně jako ve Žluči „Tanec skřítků" a po něm následovaly další vlastní skladby např. Indian Hay, Růže a mrtví, Symfonie rybího muže, Na sosnové větvi atd. Vlastní skladby se střídaly se skladbami od F. Zappy. O přestávce zahrál kvašňak na pasu jednu skladbu (údajně od jedné americké skupiny) pomáhali mu v tom Mejla na klavír, Pierna na trubku, a Pavel na pici. Část obecenstva, která se o této přestávce zdržovala na chodbě a občerstvovala se pivem nebo se bavila jiným způsobem se stala svědkem jediného incidentu, který ovšem nebyl zaviněn kapelou či obecenstvem ale starším mužem, který měl za úkol dohlížet na pořádek na místě VB. Tohoto ctihodného, pána asi pobuřovalo že mladí lidé se baví po svém a jelikož měl udržovat pořádek tak v rámci toho mladarně napadl jednu dívku, která do něho omylem v tlačenici strčila. Někteří lidé se této dívky zastávali a to ho rozlítilo natolik že zavolal policii. I. Jirous se ovšem nenechal zastrašit, oznámil vše lidem a zároveň požádal přímé svědky incidentu aby byli připraveni svědčit. Potom pokračovala kapela PLASTIC PEOPLE

DIKOBRAZ č. 25
22 června 1972

„Přečetl jsem si chuťovku o Menagement Parkcentru a Bonanza The Blizzard, a tak mě napadá, co je rámusu, když skupina hraje hudbu převzatou z Ameriky, to je ta Bluegrass, Beat & Underground Music a jmenuje se přitom anglicky, jako třeba Plastic People Of Universe, kteří mimochodem nesmějí kvůli angličtině v Praze hrát. Potom si člověk otevře časopis a vidí Make Up – Finish Compact Powder, Cleaning Face Emulsion, Full Colour Set – místo líčidel a pevných pudrů, a to je v pořádku. Ne, že bych zastával jedno nebo druhé, ale když už, tak už. A ta angličtina lepší sedí skupinám, kde to jsou spíš nepřeložitelná jména, než sadě barev Colour Set – ať jsme světoví."

Váš oddaný čtenář P. K.

v hraní. V této druhé půlce bylu na stěnu za kapelou promítány filmy z minulých koncertů. Po koncertě bylo venku před budovou několik šarvátek s policií, která se mezitím dostavila před budovu, dílu Jirousovi se však podařilo vše uklidnit neboť vzal vše na sebe a dobrovolně ještě s několika lidmi se nechal odvést na stanici VB - v Praze Podoli, kde byli drženi do 5 hodin ráno. Tento koncert byl zfilmován i nahrán.

J.V.

Po koncertě na Pankráci zůstává kapela PLASTIC PEOPLE bez zkušebny, neboť v Holešovicích kde doposud zkoušela se má dům ve kterém zkušebna byla bourat. Všichni členové kapely a nehlejší příznivci se po celé léto usilovně pohouší sehnat novou zkušebnu a tím se dostat z této velice svízelné situace.

jindra ovčárová
pavel zeman
DNV Praha 7

27. července se oženil dlouholetý člen kapely PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE hráč na bicí, Pavel Zeman.

Začátkem listopadu opustil kapelu PLASTIC PEOPLE, bubeník PAVEL ZEMAN.
Novým hráčem na bicí nástroje u kapely PLASTIC PEOPLE se stal
JIŘÍ ŠULA.

Začátek roku 1973 zastihl kapelu PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE stále ještě bez zkušebny, jeto více než mrzuté neboť kapela je pozvána na beatový festival do Lipska v NDR, který se má konat 31. března a velice nutně by proto potřebovala zkušebnu. Po celé týdny se rokuje v známých pražských podnicích např. u „MALVAZE" zdali se PLASTIC PEOPLE účastní této akce a spousty fanoušků se různými prostředky připravuje na výlet do NDR. Nakonec z celé této akce sešlo neboť zkušebna se do daného terminu nesehnala a navíc ještě kapelu opustil JIŘÍ PŘEMYSL ŠTEVICH.

Začátkem května začíná skupina PLASTIC PEOPLE zkoušet v pracovně básníka EGONA BONDYHO na Malé Straně a v tomto stísněném prostředí se začíná i s přípravou na blížící se přehrávky

PkS

16.5 se skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE účastnila kvalifikační zkoušky. Porotě která byla složena z části z lidí kteří mají něco společného s hudbou např. PETR JANDA a MIROSLAV ŽIŽKA, byli rovněž lidé kteří neměli s hudbou nikdy nic společného a to nakonec rozhodlo o výsledku. Skupina PLASTIC PEOPLE zahrála dvě skladby RŮŽE A MRTVÍ a NF 811 po jejímž vyslechnutí se porota odebrala na hodinu k poradě. Vše vypadalo dobře a všichni členové kapely byli v naprosté ~~pohodě~~.

31. května však přišel dopis, který zcela změnil situaci.

Oznámení výsledků kvalifikační zkoušky

Na základě výsledku kvalifikační zkoušky, které jste se podrobil dne 16. května 73 Vám sděluji, že podle návrhu kvalifikační komise nejste zařazen do evidence umělců PKS a nemůžete být proto zprostředkováván naší agenturou.

Toto rozhodnutí nebrání tomu, abyste se přihlásil ke kvalifikační zkoušce v některém z příštích termínů.

Váš soubor předvedl na kvalifikačních zkouškách takovou skladbu repertoiru, že z hlediska společenského dopadu zprostředkování Pražským kulturním střediskem nepřichází v úvahu.

Tyto články jsou sestaveny z dopisů, které jsem dostal na vojnu.
J.V.

SOUKUPOVÝCH SVATBA - jak sem to viděl já.

Úterý 26.6.1973 už vod pěti hodin strašim na parníku ačkoliv začínat se má až v šest. Přinesl jsem totiž UV-Lampy a chci mít čas na jejich instalaci. Bohužel jsou problémy s napětím. Prokešovi neběží magnetofon, Šáglovi nejde diaprojektor, promítačka mizerně. Jacísi lidé se hrabou v agregátech jeden lodní a jeden ještě pro sichr přinesenej. Ani jeden nedává požadované napětí. Koncert je ohrožen. Parník se plní, čára ponoru není vidět. Zájemců je víc než vstupenek. Kapacita parníku je totiž asi jenom tři sta a bylo nás tam asi tři sta pade. Normální parníkové prostředí. Fronty na pivo které je nemožně teplé. Elektrika nejde. Papa Janíček je znervozněn na nejvyšší míru. Není se ostatně proč divit. Parník konečně vyplouvá. je asi půl sedmé, situaci zachraňují KŠ kteří na horní palubě předvádějí své extempore. v čele s Petákem Lampí Lamplem. Zúčastnil se také Mamh Pol Willson na překrásné činelíčky o průměru asi deset centimos.
Posléze se obecenstvo odebralo do podpalubí kde sedíc na zemi vyslechli sme kapelu s názvem ale a jazz, doplněnou o Mejliu a Šulu. Bylo to príma a navíc Šula vodved báječnej výkon na tv bubínky.
Potom se parník vrátil do přístaviště ze břehu se natáhnul kabel a mchlo začít vystoupení přímo plastické. Jenomže aby byl každej první tak stál, hned u vchodu což ssebou neslo další zdržení než se sál ouplně vyprázdnil a zasepomaloučku po kouskách naplnil. Konečně. Ale eště né eště se sem dere Paták kerj chce bejt jako každej co nejblíž kapele. Konečně ho někdo strhl k zemi. Hraje se. Michal Charouz přinesl stroboskop tak je využíván.

Bohužel ta elektrika. Ale při Bellerině se přesto promítá.
Je to ten film vo tý mladý a hezký holce jak jí zakousne upír
a vona najednou zestárne a vopadá z ní maso a nekonec z ní zbude
jenom popel kerej rozfouká vítr. Možná,že tendle film znáš Pol
to myslim přivez z Kanady. Stroboskop nemá ten pravej účinek
protože přímo nad kapelou svítí světlo přes kerý kdosi chvílema
drží svetr. Dozadu za kapelu se prodral Kvašňák a za nám ještě nákej
člověk kerýho neznám, ale asi nákej známej Jirouše.
Najednou se na Šulu kácí promítací plátno. Vzadu se s největší
pravděpodobností strhla pranice . Jirous ~~za prvý~~ veřejně
zbavuje Kvašňáka funkce rekvizitáře. Koncert pokračuje.
Dest minut před jedenáctou hodinou vypínaji proud. Koncert je
nedokončen. Je odehrána slabá polovina . Zaplať Pánbu za to.
Lidi se pomalu rozcházeji. Vzduch je jako tradičně nedýchatelný
Dva ohňové efekty spotřebovaly značné množství kyslíku.
Vodstěhovat aparaturu uklidit a prč. Přibíhá Jaruna, že zezhora
z chodníku skočil Kája Davídek na střechu tý hospody jak je tam dole.
Eště, že tam ta hospoda je jinak byla dráha jeho letu ještě
delší. I tak to stačilo na to aby si roztrhnul čelo, zlámal ruku
a ňáký to žebro. Miluška staví malého fiata dáváme Káju do něj
a rači pryč. Tlumivky vod Úvéček sou pekelně těžký a dneska nebyli
na nic, snad tedy příště. Míjí nás Jirous v ruce dar vode mě
kerej sem mu předal za všeobecného zmatku těsně před koncertem.
Říká mi „Já vym co v tom je ,ale nechám si to zabalený na památku."
Daroval sem mu totiž cihlu kerou Jaruna nesla až ze Psár zabalenou
v papíře a převázanou povlanem na miminka.
Čud a se tam ještě zdržel a toho zatkli a vodvedli na poříční oddělení
na Smíchovskou stranu a von tam vocad potom netrefil na Vinohrady.
Ale jakási dobrá duše mu ukázala směr.
Ale todle sem se dozvěděl až později.

Tak takle sem já viděl SOUKUPOVÝCH SVATBU.

Jaroslav Kukal.

1. FRANCOUZKA ZA SEL
2. NF 811
3. BELLERINA
4. BOREDOM (NUDA)
5. JARO, LÉTO, PODZIM, ZIMA
6. RŮŽE A MRTVÍ
8. EPITAF
9. RODINU HODNÝ MANDARÍN
10. METRO GOLDWIN MEYER
11. JAK DUDE POSMRT

se mělo hrát. Bohužel se to nedařilo [illegible] jenom kapely

Dodatek: Pál tentokrát nezpíval Vrťa Brabenec hrál na saxofon. Dobře.

1. FRANCOUZKA 2. část
2. NF &M
3. BELLERINA
4. BOREDOM (NUDA)
5. JARO, LÉTO, PODZIM, ZIMA
6. RŮŽE A MRTVÍ
8. EPITAF
9. RODIVU HODNÝ MANDARÍN
10. METRO GOLDWIN MEYER
11. JAK BUDE PO SMRTI

Fotka se mi líbí. Kolumbus se to odnáší. Hlavně jsem

26. června jsem se odebral na parník VYŠEHRAD k Palackému mostu. Odjezd měl být v 6 hod, ale zpozdil se protože Jirous každého kdo měl pozvánku odškrtával v seznamu. Bylo tam asi 300 lidí. Parník vyplouvá v 18.40. Jsou potíže s elektrikou, tak se rozhodlo že ve Zbraslavi se otočí a pojede zpátky a vezmou elektriku ze břehu.
Na horní palubě se představila skupina SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ to byli starší lidé kolem 40 let, jakýsi intelektuálové, docela opilí, hráli 2 housle a činely. To byl praktický hudební začátek tohoto underground happeningu. Dále v podpalubí bylo jam session 4 saxofony a Šula na bicí, nahoře na palubě PAUL WILSON s několika cizinci a Hendrixem vytvořili nejlepší jung band jaký jsem kdy slyšel. P. WILSON tloukl na maličké činely a lidé podupávali a tleskali do taktu. Tam jsem byl nejdéle. Zpívalu se tam takové country skladby a končili jsme EVERYBODY SMOKING MARIJUANA a ŽIVOT JE BOJ. Zatim parník přistál v Praze natáhly se kabely na břeh a přišel vrchol večera THE PLASTIC PEOPLE v novém obsazení:
MILAN HLAVSA - bassguitar, JOSEF JANÍČEK - sól. guitar, JIŘI KABEŠ - housle, JIŘÍ ŠULA - bicí, VRATA BRABENEC - saxofon. Znalo se 1 skladba FRANCOVKA, 2, JARO LÉTO PODZIM ZIMA, 3. NF 811 4. hudební doprovod k americkému hororu Vampir a ballerina. Lidi řvou šílenstvím. Při každé skladbě běží diapozitivy na kterých jsou členové skupiny, fázované světlo. Představení je nabito obrovskou energií a zasáhlo srdce většiny publika.
5 skladba už hraničí s mystikou, je to nekonečně mystické. Blbí lodníci vypínají proud a je konec!

Tak bylo v půlce přerváno vystoupení PLASTIC PEOPLE, které mohlo dosáhnout intenzity, která nemá obdoby v čs. rozměrech.

KAREL HABAL

Ten parník za moc nestál, hráli jsme v podpalubí, to bylo hrozně malé. Proud byl slabej, agregát jim blbnul, Hendrixova promítačka vuhazovala pojistky. Hráli jsme až v Praze v přístavišti jenom pět skladeb.

JOSEF JANÍČEK

Nestálo to za nic, nešla elektrika. Vůbec si o nic nepřišel.

PETR PROKEŠ

Po koncertě na parníku, začal se skupinou PLASTIC PEOPLE spolupracovat zvukař ZDENEK FIŠER

8. ČERVENCE

KLUKOVICE

V 8 hodin to začíná, vstupné 15 Kčs. Není tu přeplněno, tak akorát jen ti co o to mají zájem, sedí se na zemi nebo stojí, nejsou tam židle. Nejdříve hraje skupina ALE A JAZZ, skupina se hlásí k nějakému excentrickému hnutí.
Na jevišťě přicházejí PLASTIC PEOPLE., Milan Hlavsa říká řekl že je jedno jak kdo hraje ale S KÝM HRAJE A PRO KOHO HRAJE a už jsou tady skladby, zhudebněné básně EGONA BONDYHO.
K tomu sehrají promítá film je to z nějaké hospody, jsou v něm PLASTICOVÉ, JIŘOUS půlitr v zubech a tančí
Ten film to je naše generace, svoboda a k tomu slušim hudbu, to jsou silné emoce. Není rozdílu mezi publikem, jevištěm hudbou a filmem, všechno je v tobě a kolem jsem z toho šílený.

KAREL HABAL

Koncert byl svednan u P.K.S pro kapelu ALE A JAZZ a PLASTIC PEOPLE si vzali na vlastní triko

Není to příliš aktuální když ti napíšu, že ten koncert v těch Klukovicích byl přímo plastickej. Kapela má taky jednu extra skladbu která se jmenuje METRO GOLDWIN MAYER a je dlouha vlastně krátka třicet vteřin. Taky mají ten překrasnej nástroj kterej prej vymyslel náhej Rus. A sice jedna se ve takovou krabičku s anténou a když se k tomu přibližuje ruka tak to řeknou bych jako by vazbí. Občas na to hraje Mejla Bylo to prima.

JAROSLAV KUKAL

Největší bomba přišla na závěr. Po skončení poslední skladby byl mezi diváky a kapelu napnut ohromný transparent, který měl rozměry 3x7m. Byl na něm napsán verš od básníka (bohužel jméno jsem zapomněl) "ai obešel jsem polí pět". Zde je nutno napsat, že diváci seděli těsně pod pódiem. Vzadu na pódiu se odklidily bicí a tak měl Zajíček připravenou dráhu, po které se prudce rozeběhl a skočil skrze transparent mezi lidi po hlavě. Tam dostaly jakési divenky šok. Takhle fantasticky to skončilo.

PAVEL PROKEŠ

Těsně po koncertě v Klukovicích se stala událost, která zamrzutila všechny příznivce skupiny PLASTIC PEOPLE.
V jedné z pražských restaurací se Martin Jirous ještě s několika přáteli dostal do slovního konfliktu s nějakým mužem díky jemuž se nakonec celý případ řešil před soudem.
7.11 byl vynesen rozsudek, který odsoudil Martina k 14 měsícům vězení. Ostatní dostali podobné tresty. Martin se odvolal a nový soud, který se konal mu trest snížil o 4 měsíce.

---

* Ladislav Klíma

DUŠAN
KLIM

(FOTOG
29 LET

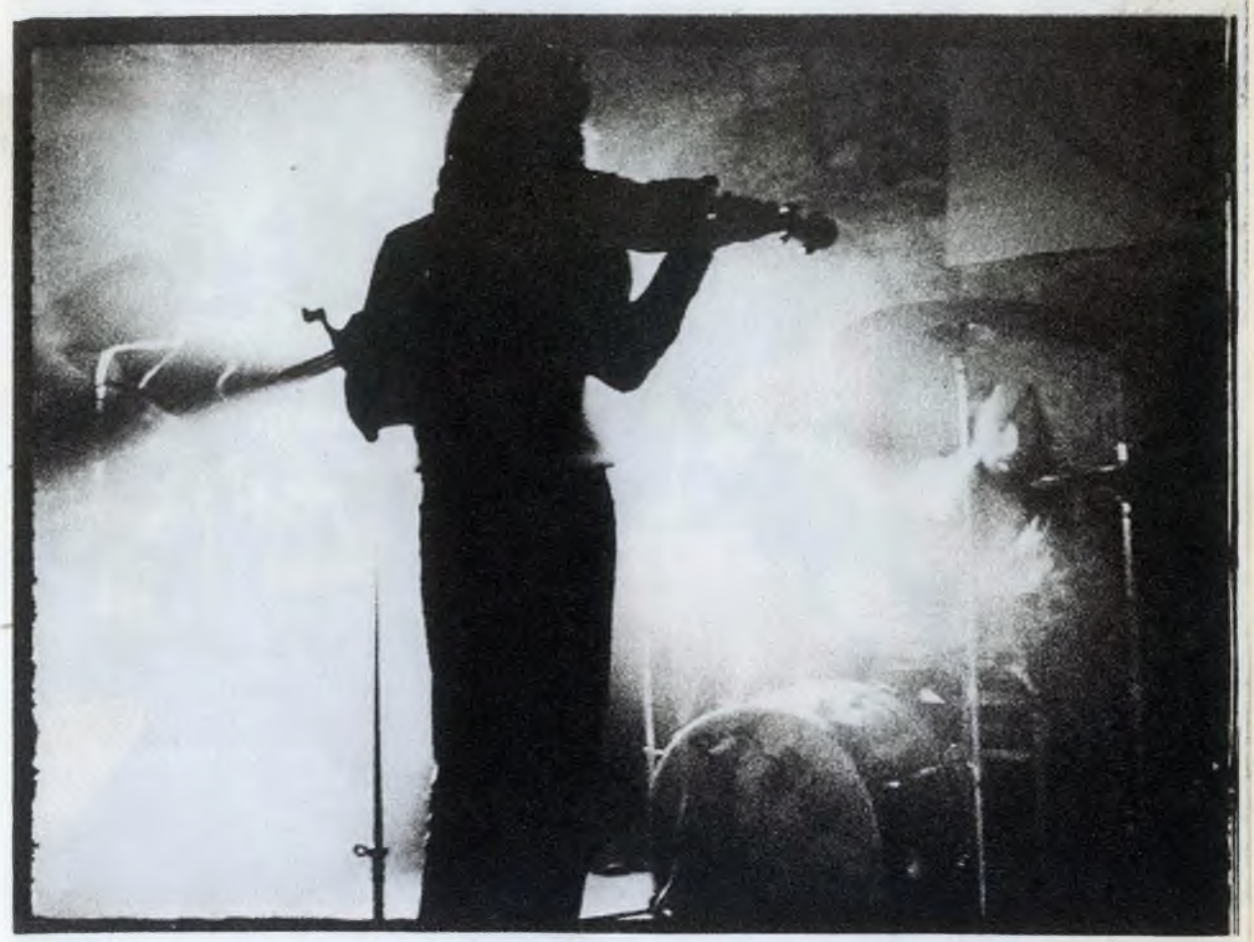
Časopisu FOTOGRAFIE č. 8 / 1973

MG

DUŠAN KLIMEŠ

(FOTOGRAF, 29 LET)

Z časopisu FOTOGRAFIE č. 8 / 1973

4.10.1973

Se na starobylém Karlštejně konala svatba Petra Prokeše a Saši Haničincové. Tomuto člověku který se navždy zapsal do historie skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, v podobě fotografií a filmů kterými tak zachoval cenné dokumenty pro příští dobu přišlo blahopřát mnoho lidi jejichž společným přáním je obou Petr i nadále vytrval na cestě pro kterou se již dříve rozhodl a nikdy nesešel na jinou. Za svědka si Petr vybral Milana Knížáka. Za kapelu PLASTIC PEOPLE, přišel oběma novomanželům blahopřát Josef Janíček.

J.V.

Alexandra Haničincová
Petr Prokeš

TJ SOKOL ČERNOLICE POŘÁDÁ V NEDĚLI 7.10 1973 KONCERT SKUPIN

oddíl kopané

ale a jazz

Restaurace: NA ZAVADILCE

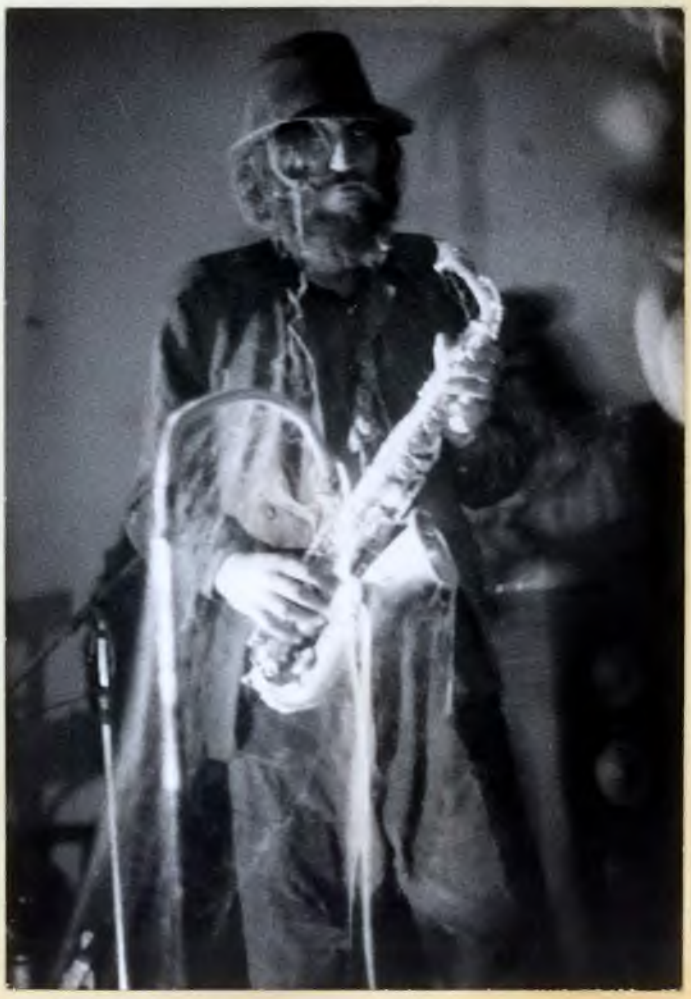
KLUKOVICE

the plastic people of the Universe

Všechno dopadlo dobře, v sále nabito atmosféra ALL TOGETHER, FREE TOGETHER. Buli tam všichni, kteří tam měli být a někteří kteří tam neměli být. Nejdřív si zahráli svoje jazzmeni ALE A JAZZ.
Potom přichází PAUL WILSON a jeho ROCK & ROLL BAND, rozjeli to, fantasticky jseš jak v 60. letech B. Halley, CH. Berry, Elvis.
No a je to tady PLASTIC PEOPLE. Luminisence tě ozařuje, Stroboskop trhá pohyby a rozvíjí se divadlo a happening v tu chvíli jsem už jinde je to TRIP až na jinou hvězdu, strojvůdci jsou PLASTIC PEOPLE, místo uhlí EGON BONDY, M. HLAVSA hlavní topič, plnej vlak lidí, všichni JEDOU SPOLU. Elektrická symfonie, pohoda. Konec vystupovat. Ještě ne!
Přichází skupina DG 307 (diagnoza Schizofrenic)
percusions - HENDRIX (Z. Smetana), lead guitar - MILAN HLAVSA, bass guitar - I. ČELEDA
vocal - P. ŽAJÍČEK.
1. skladba Mejla zapnul lux (vysavač) no a tak to rozjeli a 2. skladba se jmenovala HRŮZY. Mejla v županu a Hendrix v pyžamu. Hudebně satirický happening. Potom ještě přišli jazzmeni a to už byl konec přistál jsem rovnýma nohama na zemi, návrat je smutný.

KAREL HABAL

~~Velk~~ Venku před hospodou se zatím shromáždila ohromná síla lidu. Konečně se pouští do sálu. Lidé se usazují na zem těsně k pódiu. Všude panuje nervozita. Kapelník od ALE A JAZZ schání pořadatele a chce odvolat koncert když se dozvěděl že má ještě hrát DG 307 ALE A JAZZ se mě líbí. Potom přichází na pořad kapela ROCK'N'ROLL BAND. Sou to vlastně PLASTIC... s Pólem který má ustřižený vlasy a Pavlem Žemanem. A sou všichni začesaný, mají bílé košile a velikže motýlky. Typická rocková kapela z dob rock-end-rolu. A už jedou samé rokáče a dělaj přitom nádherný divadýlko.

A už je to tady na pódiu stojí pět nehybných postav, vlastně čtyři Šula sedí za bicíma. Všichni mají na hlavách jakési pokrývky. Kába má na sobě nádherný šaty r.v. asi 1928. Ze všech visí mohutné čáry pavučin. Ticho – najednou Meila začne vyluzovat hrdelní zvuky. Odpovídá mu Kába. Znovu ticho. Šula stoupává mohutné mračno prachu z činelu, Kába z housí a už to jede. A jede to dobře až do konce včetně dvou nových skladeb. KOMU JE DNES 20 a MÁ MILÁ JE JAKO JABLKO

Mimo program vystoupí kapela DG 307. Hrali dvě skladby: VÁNEK HRŮZY. V první skladbě měl Meila sólo na vysavač. V tý druhý hrál na kytaru většinou vazbenou. Položil ji před bednu a vona hrála sama. Ale taky na ni hrál a dobře. Celeda měl na sobě zelený župan a Hendrix pyžamo. DG 307 odcházeli, mají obrovský aplaus. Lidi je volají zpátky. Někteří křičí „slíbili ste hrát dvě skladby. Nevšimli si že byly dvě.

Na pódiu se objevuje ALE A JAZZ s Vrťou Brabencem. Bylo domluveno že na konec bude jam-session. Bohužel neshody mezi kapelama tomu zabránily. A to už je opravdu KONEC

JAROSLAV KUKAL

AKTUÁL

SVATBA

Ladislav Smelana (Hendrix)
Libuše

SSM VELEŇ
POŘÁDÁ

1. 12. 1973 V 18. HODIN

KONCERT SKUPINY

THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

POD NÁZVEM

DO LESÍČKA NA ČEKANOU

VSTUPNÉ 15 Kčs

AUTOBUSOVÉ SPOJENÍ:

MĚSTSKÝ AUTOBUS Č. 158 ZE STANICE
ÚNZ VYSOČANY DO MIŠKOVIC
ODTUD 1 KILÁČEK PĚŠKY DO VELENĚ

NEBO

STÁTNÍ AUTOBUS Z KARLÍNA - POBŘEŽNÍ
ULICE, NÁSTUPIŠTĚ Č. 4 PŘÍMO DO VELENĚ,
(ALE ZA 5 Kčs) V TYTO HODINY: 14.40
15.35
16.45
18.10

(JEDE TO TAM ASI PŮL HODINY)

Nejucelenější scénický útvar předvedli Plastic People na koncertě ve Veleni u Prahy v prosinci 1973. V naprostém rozporu s obvyklou atmosférou rockových hudebních událostí byl udán ráz ve stylu venkovských tancovaček s dechovkou: Do lesíčka na čekanou. Na scéně byl vytvořen environment s obrovského množství habrových větví; byly tam pařezy, na nichž hudebníci nenuceně svačili jako dřevorubci, popíjeli pivo a bavili se jako by publikum neexistovalo. Na kraji pódia stál v azbestovém stříbřitém skafandru Zajíček a pronášel do mikrofonu sen, který se mu zdál uplynulé noci: "Prvního prosince! Plastic People of the Universe koncertíno! Šestadvacátého prosince každý puťlík fazolí a do hor! Anti! Vystrč hlavu z polštáře - zbav se konečně tíhy - zbav se mrazivého vladaře - vodpráskni bílo stíny - jdi - pij - blij - žij - pij - pyj! Běžím s hovnem proti plátnu do plátna to hovno zatnu!" Pak přešel k monotonním výkřikům Anti!.... Anti!....., které opakoval několik minut v neměnném zpomaleném rytmu, přerušovaném občas výkřiky: DG 307 zdraví Pražice! Teťa Hendrix obecní cestář z Ostrohu! - Seeberg!" Zjevná kontradikčnost jeho schizoidního projevu vůči tomu, co se odehrávalo za ním na scéně (kde hudebníci naprosto neteční k jeho vystoupení nerušeně svačili, a posléze zazpívali píseň Do lesíčka na čekanou, falešně a způsobem, jaký se ozývá v hospodách těsně před uzavírací hodinou)

Když konečně začali Plastici hrát, neuslyšelo konsternované publikum rockové skladby, na jaké bylo připraveno, ale sérii elektronických skladeb s happeningovými prvky (např. Kohoutková kometa, kdy Ivo Pospíšil z kapely DG 307 chodil v hvězdném hábitu po jevišti s kometkou vyrobenou dětmi na tuči, zatímco Hlavsa kokrhal). Po několika skladbách pro Plastiky tradičního typu se pak v závěru ozvala skladba Do lesíčka na čekanou, kde základní dechovková melodie, sledovaná saxofonem a violou, byla rušena v opačném rytmu hudbou obvyklé rockové struktury.

I. Jirous

1974

D G 307

PLASTIC PEOPLE

30 března 1974-český budějovice-sál amerika

18-21 hodin

---

dg 307

pospíšil ive - 3 tóny na basu
milan králíček hlavsa -vazba -zpěv melodický-foukací harmonika-sekce dechu-instrumenty smetiště speciál -

pavel zajíček tahací harmonika foukací- buben obr- zpěv
rytmik kdokoliv /a jiní/
--
plastic people

vráťa brabenec zpěvák -saxofono alte i sopráno
jiří kába viola-čelo- theramin- zpěvák
mejla zpěvák a basa
pepa janíček klavifón -kytárka
decentní bubeník šůla dementní

---

dg 307 (plastic people

koulim očima
papírový absolutno
banám prorok
hudebníci z konzervy/konzervatoristi/
milujte jižní čechy
hlavopustina
kozí muzeum
já a muj tas /tasemnice/
degenerace
mocnej mařen a stromy
marnost
---

andělské vlasy
francovka
epitaf
ranní ptáče
když je člověku žádnes dvacet
metro gołwyn meyer
goldwyn
traktory
nikde
jé to se ti to spí
jednou nohou na dvou místech
včera v neděli
ach jak mě souží
vožralej jak slíva
podivuhodný mandarín

pořadí skladeb nesouhlasí

Začátkem března dostala skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE pozvání z Českých Budějovic od členů místní organizace SSM aby se zúčastnila beatového festivalu, který má být uspořádán 30. března v Rudolfově poblíž Českých Budějovic. Po delším uvažování a po několikanásobném ubezpečení ze strany pořadatelů, že se jedná o naprosto povolené vystoupení pozvání přijala.

A tak v sobotu 30. března se vydala skupina na cestu do Rudolfova a spolu s ní spousty pražských příznivců, kteří se na místo konání festivalu dopravovali všemi možnými způsoby.
Po čtvrté hodině odpoledne byl sál restaurace „Amerika" téměř zaplněn, část návštěvníků seděla venku na slunci. V sále vládla dobrá nálada a pořádek. V té době se na místo dostavila hlídka VB, nevstoupila do sálu, zastavila se však v kuchyni, kde vedoucímu zakázala čepovat pivo a oznámila že se ještě vrátí. Tento zákaz byl dodržen a účastníci setrvali v klidu a pořádku v sále.
Před pátou hodinou vyzval pořadatel hudebníky k zahájení produkce. Jako důvod ke změně hodiny začátku vystoupení uváděl dobu odjezdu vlaků pro mimobudějovické návštěvníky. Celý pořad zahájila pražská skupina ADEPT, hrající tvrdý rock. Asi při třetí skladbě se do restaurace dostavil předseda MNV s doprovodem několika příslušníků VB, a zrušil povolení vystoupení a nařídil vyklidit sál do 10. minut. Většina lidí, v sále bylo asi 500 osob okamžitě uposlechla toto nařízení, tak že ve stanovené lhůtě se v sále krom kapel balících si své nástroje, již nikdo nezdržoval.
Před restaurací byli všichni megafonem vyzváni, aby do 20. hodiny opustili Č. Budějovice. Někteří lidé se vydali okamžitě do Č. B. na vlak, někteří však nechápajíce tato opatření se ještě nějakou chvíli zdržovali před restaurací a dožadovali se alespoň vrácení vstupného. Tak došlo k situaci, že v době kolem 18. hodiny nalézalo se několik set lidí na silnici, vedoucím z Rudolfova do Českých Budějovic. Tyto skupiny lidí doprovázely vozy VB, které popohánějí lidi k rychlejší chůzi, často až k běhu. Příslušníci VB nedovolovali použít postranních cest ani autobusu, jímž byse byla většina lidí dostala včas na nádraží a mohla tak opustit do 20. hodin České Budějovice. Někteří lidé byli cestou zatčeni a odvezeni na stanici VB. v Č. Budějovicích, kde byli drženi i několik dní. Ostatní

lidé, kteří byli zadrženi buďto ve městě či přímo na nádraží, nesměli opustit nadražní halu, kde byli hlídáni s pohotovostními členy VB, kteří byli ozbrojeni s dlouhými obušky a se psy. a byli zde drženi až do příjezdu vlaku, kdy byla celá tato skupina lidí natěsnána do poloviny jednoho vagónu a hlídána ozbrojeným vojskem. Při cestě ve vlaku byli tito lidé vyslýcháni a fotografováni. V Praze na Hlavním nádraží, po vystoupení ostatních cestujících byla skupina těchto lidí propuštěna.

Tento záběr do sálu restaurace "AMERIKA" svědčí o tom že se v sále neprovádělo skupinové souložení nýbrž že lidé, kteří se zde nacházeli měli pouze zájem o poslech hudby!

Ještě několik měsíců po událostech v Českých Budějovicích se o celém případu velmi mluvilo. Vznikaly různé fámy a pověsti o t.z.v. srazu hippies, či fašistické mládeže, nebo o demonstraci proti zdražení benzínu.

Několik dní po nezdařeném výletu v Budějovicích byla převezena ze sklatku na Zlatém kopci veškerá aparatura. Rovněž byl odložen připravovaný koncert, který měl být uskutečněn na den čarodejnic na Zlatém kopci.

Fotbal:

Plastic people : Černolice
4 : 3

MILAN HLAVSA

Mužstvo PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE před zápasem.
V horní řadě zleva stojí: JOSEF JANÍČEK (Plastic people) MILAN HLAVSA (Plastic people) PAVEL ZAJÍČEK (DG 307), PAVEL ZEMAN (Plastic people), MILAN KOCH, PLIVNÍK (DG 307) I. ČELEDA - trenér.
dole: IVO POSPÍŠIL (DG 307), ZDENEK FIŠER (Plastic people) zvukař, JOSEF VONDRUŠKA (Plastic people) rekvizitář SPIROS, MILAN DINO VOPÁLKA (U.H) SALLY.

Mužstvo Plastic People of the Universe ze zadu.

9. května 1974 nastoupilo fotbalové mužstvo PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE ke svému prvnímu utkání v obci Černolice proti mužstvu místních hasičů. Průběh zápasu byl zcela vyrovnaný. Tam kde byli Černoličtí lepší fotbalově o to větší bylo nadšení ze strany našeho mužstva. Dvakrát sme prohrávali, dvakrát Pajka, který byl jedním z nejlepších hráčů na hřišti vyrovnal z desítky. Ve druhém poločasu zvýšil SALLY, který vystřídal těsně v začátku utkání nestačícího SPYROSE, na 3:2 Černoličtí vyrovnali na 3:3. Celkový výsledek upravil PAVEL ZAJÍČEK, který po rohovém kopu zaznamenal hlavou čtvrtý gól PLASTIC PEOPLE.

J.V

dvojice pomezních rozhodčích:
JAROSLAV KUKAL
EGON BONDY

Společná fotografie obou mužstev.

JOSEF JANÍČEK

NEPLÁNOVANÁ ZÁBAVA.

Po skončení fotbalového zápasu se většina přítomných lidí odebrala do místního hostince a usadila se v zadu ve velkém sále.
Žádná hudební produkce se nechystala, nic nebylo předem připraveno. A nebylo to ani, nutné, neboť nebylo třeba žádné aparatury, žádných speciálních hudebních nástrojů. Stačila pouze dorovská radost všech zúčastněných a nebyla to jen pouhá radost z výsledku, vždyť nikomu z mužstva PLASTIC PEOPLE nešlo jen o výsledek fotbalu ale oto dokázat ostatním, že tito lidé se dokáží slušně bavit jako kterákoliv jiná společnost a že není nutné proti ni používat obušků ani policejních psů.
Ten večer nehrála žádná kapela ohraničená určitým počtem hudebníků. Ten večer hráli všichni (přesto že zde bylo k dispozici jen několik kytar a jedny housle). Každý hrál sám na sebe! Hudba vycházela ze vnitř lidí z jejich srdcí! Byl to nepsaný manifest! Manifest o tom že hudbu kterou tito lidé cítí nemůže utlouct sebevice obušků, roztrhat sebevice psů, zničit žádné násilí!

J.V.

1. června ATELIER JAROSLAVA KADLECE

1. června 1974 se uskutečnil v ateliéru malíře J. Kadlece na Žižkově koncert skupin PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE a DG 307. Tento koncert byl ještě poznamenán budějovickými událostmi a muselo se proto postupovat v naprosté opatrnosti. Po zapojení aparatury byli lidé po skupinkách vpouštěni do dřevěné ohrady ve které se ateliér nacházel. Obě skupiny zahrály pro několik desítek lidí, kteří byli na koncert pozváni, většinou své nové skladby.

Tohoto koncertu se již zúčastnil manager skupiny Plastic People M. Jirous, který byl 29.5. propuštěn z nápravného zařízení na svobodu.

J.V.

SME DĚTMA
KTERÝ NESTAČILY ZESTÁRNOUT
NEBO ŠÍLENCI
KTERÝ NEMŮŽOU PADNOUT

„V lednu 1973 započalo hudební jaro Křižovnické školy, které doposavad neskončilo a i tento festival je tedy jeho součástí"
Tak nějak zněla úvodní slova Martina Jirouse, který uváděl celý festival, jenž byl uspořádán v rámci svatby Arnošta Hanibala.
Hudební produkci zahájila rock'n'rollová skupina NEW OLD TEENAGERS hrající stylem a la Chuck Barry či jiné rock'n'rollové hvězdy 50 let, - Hezká vzpominka, tanec, legrace. Nic víc. nic míň.
(NEW OLD TEENAGERS - Jiří Kabeš - sólová kytara, Josef Pilař - doprovodná kytara, zpěv. Ivo Pospíšil - bas kytara, Jiří Šula - drums.
Po rock'n'rollech přichází zástupce armády spásy, reverend SVÁŤA KARÁSEK se svým poselstvím lásky, boje dobra proti zlu. Zpívá a doprovází se sám na kytaru. Lidé v sále mu rozumí a zpívají s ním.
Skupina SEN NOCI SVATOJÁNSKÝ BAND musela narychlo udělat změnu v obsazení, neboť hráč na činely Petr Lampl se den před festivalem opil a na vystoupení se nedostavil, čímž ho musel nahradit M. Jirous

1.9.1974
HANIBAL'S
WEDDING

Tento komorní orchestr (jak o kapele zdůraznil Vraťa Brabenec) zahájil jako již tradičně „Malou nočni hudbou" od A. Mozarta a svoji produkci zakončil rovněž tradičně a to pisni „Krásné je žit".
Na vážnou hudbu navazuje dechovka ze Zlatého kopce GOLD BAND vedená kapelnikem Mydlíkem aby zahrála několik upravených lidovek.
Po přestávce tato skupina předvádí ještě jednu píseň a odchází. Na pódiu zůstává pouze CHARLIE SOUKUP se svojí španělkou. Málo kdo z přítomných ví o co jde a jen málo kdo zná jeho písně. Oto větši je však překvapení. CHarlího písničky jsou naprosto aktuální, nedá se říct že to jsou protestsongy (jak je někteří přijímají). CHarlie neprotestuje, mluví pouze o této době jak ji on sám vidí. Nepoužívá srdce rvoucích nářků které sou tak blízké t.zv. oficiálním protestním zpěvákům. Z jeho písní je slyšet vísměch. Vísmívá se celé konzumní společnosti a všemu co doní patří. Skupina DG 307 si přizvala pěvecký chórus složený z přátel kapely a jež ji doprovodil v prvé skladbě „Hudebnici z konzervy" věnované Františku Maxerovi. Zároveň bul při této skladbě promítnut film z v slavy Maxerovich džbánů v Praze. V dalších skladbách již skupina hrála pouze v základním obsazení rozšířeném o nového člena Jaroslava Kukala, který použil různých železných nástrojů čimž obohatil celkový zvuk kapely. Zajíčkovi agresivní texty buší do hlav všem přítomným, zdelují zcela jasně, bez příkras. Mejlova hudba nenechává nikoho v klidu, (v několika skladbách připomíná hudbu skupiny AKTUÁL) u někoho může vyvolat nadšení u druhých odpor. Nikoho však nenechá v klidu na každého útočí. Členové skupiny využívají všech možných hudebních i nehudebních nástrojů, čimž se neustále mění zvuk kapely, ve skladbě „Očišťování" dominuje jemný zvuk houslí, ve „Filosofových slovech" je použito vedle ostatních nástrojů i psacího stroje.

Po skupině DG 307 nastává vrchol festivalu na pódium přichází skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, skupina díky jíž celý festival koná a jejímž příkladem vznikly další kapely, které nelouží po zdánlivém lesku popularity, ale hrají hudbu kterou sami cítí a zdělují myšlenky o kterých jsou skutečně sami přesvědčeni.
Většina lidí se hustěji seskupuje kolem pódia. Jako první přichází skladba NIKDO, Všichni jedou hned od prvních tónů s kapelou, naprosto se odávají hudbě která je hrána pro ně. Skupina Plastic People se dnes již nepohybuje ve vesmírných sférách zhudebněné básně Egona Bondyho patří zcela na zem, hovoří o lidech o jejich skutečných lidských problémech a pocitech neobalovaných do žádného pozlátka a falešných lží. Skupina hraje bez přestávek, někteří lidé tančí - dávají svým tancem najevo svoji osobní svobodu, kterou v tuto chvíli mají, někteří jen sedí a poslouchají. Pro většinu není důležité že kapela místy kýchne, což je zaviněno únavou několika členů kapely, kteří již vystupovali s některými předešlými kapelami. Důležité je pro všechny, že jsou zde a že skupina PLASTIC PEOPLE hraje!

Následuje skupina KEEP TO GETHER ses skladbou „Degenerace" sestavená z hudebniku DG 307 a PLASTIC PEOPLE jejíž název česky znamenající VŠICHNI DOHROMADY je skutečným symbolem tohoto festivalu lidi na něm zúčastněných, tak jak o tom hovořil Martin Jirous o přestávce programu.

Všichni kdož sme se zde (sešli) shromáždili sme lidé kteří netouží po žádných světských počtách. V tom smyslu sme nejsvobodnější ze všech, protože oficiální kultura s námi nechce mít nic společného a my nechceme mít nic společného s oficiální kulturou. Je to shromáždění lidi věrných v tom smyslu jak o nich mluvili Táborité, proto zde hraje dechovka, beat, kýč, vážná hudba, cokoliv....

KEEP TOGETHER:
Mejla Hlavsa
Pavel Zajíček
Ivo Pospíšil
Jiří Kabeš
Josef Janíček
Vrata Brabenec

rocková
Následuje skupina Křižovnické školy sestavená z hudebníků JOSEFA JANÍČKA, MILANA HLAVSY, PAUL WILSONA, JIŘÍHO KABEŠE a JIŘÍHO ŠULY, která zakončila oficiální část festivalu.
Ve zbylém čase vyhrazeném pro volnou zábavu vystoupilo ještě několik skupin většinou sestavených přímo pro tento festival.
Skupina Z. Fišera (Páky) & Plivníka. Skupina Paul Wilsona, která zazpívala spolu za účasti většiny lidí v sále několik písní např. Everybodys smoking Marijuana, Život je boj a podobné.
Skupina která zakončila celý program byla sestavená přímo na pódiu, kde rovněž teprve vznikala její hudba doprovázející básnířka Milana Kocha (Londýn - akustická kytara, Šimsa - basová kytara, Jiří Šula - bicí) a patřila mezi nejlepší skupiny festivalu.

J. VONDRUŠKA.

GOLD BAND

TAK UŽÍVEJ VŽDYŤ ŽIVOT VEČNĚ NETRV
TVŮJ MILÝ SE ZA VOLANTEM USMÍVÁ
CO SE DĚJE, KAŽDÝ ŘIDIČ NADÁVÁ
TO URVANÁ TVÁ HLAVA PROVOZ ZBRZDÍ

TAK TO CHODÍ
TAK TO BEJVÁ
NÉ ŽE NÁS FURT
PREJ PŘIBEJVÁ

CHARLIE SOUKUP

MEZI DOBREM MEZI ZLEM
JE BOJ NA ZEMI
DEN CO DEN SE VŠICHNI RVEM
JE BOJ NA ZEMI
V SRDCÍCH MUŽŮ V SRDCÍCH ŽEN
JE BOJ NA ZEMI
DRAK MUSÍ BÝT PŘEMOŽEN
JE BOJ NA ZEMI.

SVÁŤA KARÁSEK

ROCKOVÁ SKUPINA KŘIŽOVNICKÉ ŠKOLY

V průběhu září sehrálo fotbalové mužstvo PLASTIC PEOPLE dva zápasy:
15.9. s mužstvem hospody od Zpěváčků, ve kterém naše mužstvo prohrálo vysokým rozdílem 2:7 (poločas 2:1 pro nás). Góly dal Pavel Prokeš, a Jan Kindl.

22.9. s mužstvem hospody od krále Brabantského ve kterém sme rovněž prohráli, 0:3.
Za Plastic People nastoupil v prvém zápasu místo JOSEFA JANÍČKA, v brance N. Stankovič.

Přibližná sestava mužstva z obou zápasů:

N. Stankovič
J. Janiček

Dino - J. Kučera - Pájka (Z. Fišer) - I. Pospíšil
Alfréd
Kosík

Plivník - Prokeš

P. Zajíček - J. Kindl - M. Hlavsa - J. Vondruška

13. a 26. září se konaly v pražském Mánesu večery věnované rock'n'rollu.

22.9. ČERNOLICE : PLASTIC PEOPLE

2 : 4

Ani v odvetném utkání se Černolickým fotbalistům nepodařilo vyhrát nad mužstvem Plastic People, přesto že se na tento zápas mnohem více připravovali. Plastic People zahráli oproti dvoum předešlým utkáním k nepoznání dobře a zaslouženě vyhráli.

FOTBALOVÉ MUŽSTVO PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE PO VÍTĚZNÉM UTKÁNÍ V ČERNOLICÍCH. OD LEVA STOJÍ : JOSEF JANÍČEK, JOSEF VONDRUŠKA, ZDENEK FIŠER (Pajka) PLIVNÍK, DINO VOPÁLKA, JAN KINOL, MILAN HLAVSA, PAVEL ZAJÍČEK, PAVEL PROKEŠ, JAN KUČERA, ANTONÍN KOSÍK, uţyče brány kouč mužstva MARTIN JIROUS.

DNE 23. ZÁŘÍ OSLAVIL SVÉ 30. NAROZENINY UMĚLECKÝ VEDOUCÍ SKUPINY PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, A VŮDČÍ OSOBNOST ČESKÉ PODZEMNÍ KULTURY IVAN, MARTIN JIROUS.

Po druhém pořadu rockn'rollu v Praze v Mánesu se musela na příkaz MNV v Radotíně vystěhovat aparatura ze zkušebny. ~~+~~ Část ji byla odvezena domů k Pájkovi a část k Pepovi Jaříčkovi kde skupina nějaký čas zkoušela. Zkoušelo se bez bubeníka za pomocí sluchátek.

ČTENÍ V KLUKOVICÍCH

EGON BONDY

INVALIDNÍ SOUROZENCI

V pondělí pár dní nato, šli A a B na koncert svých přátel. Koncert byl zakázaný jako takový a každý z účinkujících měl ještě zvlášť zakázáno jakéhokoli koncertování. Tak tedy pochopitelně si nemohli najmout žádný z ladem ležících sálů agitačních středisek, ale sešli se na jednom předměstí ve staré kuželkárně. (Při) Jelikož byl koncert zakázaný každý dostal poštou pozvánku teprv den před konáním a jen pár lidí znalo místo jen o týden dřív. Ale i tak se vždy předpokládalo, že každé pondělí koncert je a kdo nedostal včas pozvánku, objížděl jen všechny předměstské putyky, až našel tu, kde se právě koncertovalo.

Hudebníci to měli poněkud svízelné se zkouškami, které se musely pořád přesouvat z místa na místo, protože jak někde postižení uslušeli nějaký řev, hned tam běželi zakazovat a bohužel často i konfiskovat nebo demolovat hudební aparaturu, a tak hudebníci vlastně pořád jezdili po městě neodlučitelní od svých nástrojů, ba na nich i v nich spali. Ostatní invalidní důchodci jim pak pomáhali tím že každé odpoledne umístili v oknech či na střechách svých obydlí silné reproduktory, strčili si špunky do uší a po pár hodin, vysílali z magnetofonu ohlušující randál. Tím mátli postižence, kteří se pak mohli ubíhat z místa na místo, ale poslouchat magnetofon nebylo dosud zakázáno.

Nyní však měl nastat převrat v celém hudebním životě invalidů, protože před pár lety se ustavivší pracovní skupina si dala za úkol prostudovat problémy zvukového odstínění a vypracovala velmi účinný systém, k němuž stačila lehká přenosná aparatura jejíž instalace byla poměrně jednoduchá. Hudebníci teď mohli hrát za zvukovou stěnou, kterou nepronikly ani nejhlučnější jejich projevy. Zařízení bylo právěm postupně instalováno v celé řadě starých stodol, bud nepoužívaných tělocvičen a skladišť, takže zahrátko bylo možno očekávat, že koncerty a zkoušky na ně budou probíhat zcela bez obtíží.

Tak se krok za krokem po všech stránkách a ve všech směrech emancipovali invalidní důchodci od společnosti, kterou vnímali stále víc jen jako kulisu svého života. Velkoměsto a lidé v něm se jim stávali jen pozvolna tím, čím byl prales a zvířata v něm pro původního člověka. Žili z nich, ale nežili s nimi nýbrž nad nimi.

Kuželkárna byla už nabitá. Jen předních několik řad sedělo na zemi. A, který nebyl hudebně vzdělán se snažil poznat jednotlivé na podiu připravené nástroje, ale jednak pro šero v kuželkárně, jednak pro svou neznalost, jich mnoho nepoznával. Byly tam jednak rekonstruované nástroje starobylé z nichž identifikoval jedině šofar a klavír, pak nástroje běžně užívané jako elektronický syntetizátor a magnetické bubínky a posléze nástroje zcela nové, některé z nich teprve nedávno vyvinuté a prvně experimentálně používané. Koncert začal potichu šuměním vod jež se stále zesilovalo a přibližovalo, jakobu už skutečně byly vody vstoupily do města. Možná že tomu tak skutečně bylo, ale to nikoho nezajímalo. Za dunivého

dopadání vln bylo slušet křik tramvají a kvikot aut, povykování lidí a pouličním rozhlasem chrchlaná provolání důstojníků, jimž nebylo v tom hluku rozumět, leč ale každý poznal podle ubrepťaně rozkazovacího tónu a obecenstvo poprvé vypuklo smíchem. Sál se zatmělo a na stropě se začal tanec barevných světel, současně na pódiu vystoupili hudebníci a lehnuvše si každý ke svému nástroji (nebo na něj nebo do něj) zanotovali nejprve vzhledem k nadcházejícímu státnímu svátku, známou báseň Egona Bondyho „Ranní ptáče dal dohromady kterou všichni přítomní zpívali sebou. Na stěnu a na strop se promítaly fotografie důstojníků a postižených ve službě, vzhůru nohama nakřivo před sebe, jak to improvizovali promítači. A tu začala první skladba koncertu, elegie pro kolo, šofar a housle, na slova mladého básníka, který pravidelně pracoval se skupinou. Zvlněný profil melodie vedl šofar, který duněl tak až vypadaly poslední tabulky ve starých oknech a i několikanásobně zesílené kolo a housle, které vyvažovaly kontrapunkt, zněly drkotem a skřípotem tak silným, že jistě i ti nejagilnější postižení, kteří by byli chtěli zasáhnout, se radši skryli. Ale v následující písni zněl jen chvějící hlas bez zesilovačů a tiché, měkké magnetické bubínky, v monotónním, jen sporé modulovaném recitativu vydolovaném kdesi ve sklepeních hudebního archivu Universitní knihovny - jak se pak dozvěděl, byla to přes tisíc let stará skladba Leonarda da Vinci. Byla pak dále uvedena skladba, na niž byli již všichni předem zvědavi, protože její autor experimentoval v tomto žánru stále odvážněji. Byla to skladba ticha. Když začalo ticho bylo současně zapnuty ultrazvukové generátory, s nimiž skladatel aleatoricky operoval u svého pultu, zesiloval či zeslaboval intenzitu, měnil frekvence, nechal je přecházet povolně a zase je prudce střídal, rytmicky i nerytmicky, takže mohl ovlivňovat fyziologické reakce obecenstva, které se tím stávalo samo jedním z instrumentů kompozice, jedním z nástrojů skladatele. A v průběhu tóno bylo v rozmezí slyšitelných frekvencí v neočekávatelných okamžicích na zlomek, vteřinu exponováno nejrůznější syntetizované zvuky, jejichž doznívání v paměti bylo při současně tak podrážděné fyziologické senzitivitě neobyčejně intenzivní a drásavé, jako při požití nesublimovaných halucinogenů. Skladba trvala krátce, málo přes tři minuty a když současně zazněl poslední tónový výstřel a vypnuty ultrazvukové generátory, obecenstvo, zrudlé, smáčené potem, s vyschlými patry a s chvějícími se nohama i rukama, pocítilo vůbec poprvé úplnou bolest a pak do nepojmenovatelné hloubky, v níž snad sídlí smrt nebo věčnost - aby za vteřinu teprve s otevřenými ústy si uvědomilo že to byla jen hudba....

19.XI.1974

Pohřbu Milana Kocha se 28. listopadu zúčastnilo několik desítek jeho přátel. Členové skupin Plastic People Of the Universe a DG 307 se s Milanem rozloučili několika písněmi.

ANDĚL NÁM KOCHA VZAL

Anděl nám Kocha vzal
nechav ho za tím účelem
nejdřív tramvají rozšmelcovat na madĕru
Sbírali ho do padesáti metrech jízdní dráhy
Tak máme teď ne malého přímluvce na rajských ostrůvcích
Protože nás miloval.

Egon Bondy

OČIŠŤOVANÍ

každý ráno buchom se měli očišťovat
každou noc buchom se měli milovat
každou vteřinu buchom měli bejt
připravený na konec

pouhá otázka dalšího
pouhá otázka skrutého
pouhej nával předsudků
pouhý břemeno zármutků
pouhá mlha
kterou se bojíš vodkopnout
pouhá nedůvěra ke všemu
čímž se můžeš prodchnout
pouhý barvy
který nesmyslně zčerňuješ
pouhý slova
kterejma jen běduješ
pouhá nenávist
kterou v sobě utvářiš
pouhá závist
která tě přiboýjí na jedno místo
pouhej chlad
kterej tě vystavuje zmrazenýho
pouhej strach
kdy se bojíš
všeho jen trochu jinýho
pouhej sen
kterej nechceš snít
pouhý nadšení
který se nesnažíš skrýt
pouhej život
kterej se neodvážíš žít

každý ráno buchom se měli očišťovat
každou noc buchom se měli milovat
každou vteřinu buchom měli bejt
připravený na konec.

P. Zajíček DG 307.

LIŠNICE 30.12.

Je 30 prosince 1974, ve všech částech světa se scházejí a připravují se na oslavu blížícího se Silvestra.

V obci Lišnice se sešlo několik desítek lidí aby se v předvečer Silvestra rozloučilo se starým rokem. Většina jich jela vlakem z Bráhnického nádraží a pokračovala několik km pěšky na vytčené místo. Jiní přijeli s auty. Všichni si chtějí poslechnout hudbu kterou mají rádi. Všichni chtějí být v posledních chvílích roku spolu, tak jako byli spolu po celý rok - SPOLU V DOBRÉM I ŠPATNÉM.
Přijíždíme před hospodu v Lišnici, uvnitř hospody je již plno, ve vedlejším sálu je myslivecká zábava, která je již v pokročilém stavu a již se účastní i předseda MNV.
Vykládáme z vozu aparaturu a nosíme ji do sálu. Přichází rozjařený předseda a říká že si nepřeje aby se konala naše zábava. Několik lidí se snaží domluvit a vysvětlit mu že nechceme nic jiného než se bavit, bavit se podobně jako se i on baví se svými přáteli. On však nerozumí. Nebo snad nechce rozumět?
Oznamuje že když neopustíme do ½ hodiny hospodu, tak že zavolá policiji
Snažíme se tomu nevěřit, považujeme toto rozhodnutí za špatný vtip a pokračujeme ve své činnosti. Páska má v rekordním čase zapojenu aparaturu. Na malém pódiu se připravuje první kapela. Někdo oznamuje že přijela hlídka V.B.
Vítáme ji první skladbou, písničkou „DO LESÍČKA NA ČEKANOU." Ve dveřích sálu se objevuje jeden příslušník V.B, poslouchá a pozoruje lidi v sálu. Někteří tančí, někteří sedí a zpívají spolu s kapelou. Nevidí tedy nic zvláštního - na kterékoliv vesnické zábavě lidé tančí, v kterékoliv hospodě si lidé zpívají. Po chvíli oznamuje že on proti nám ani proti naší zábavě nic nemá ale musí dodržovat své povinnosti a zastávat zájmy orgánů jimž je podřízen a jimž je v tuto chvíli předseda MNV.
Balíme aparaturu a nakládáme ji do auta, není to již tak rychlé jako při vykládání, není to již vůbec veselé.
Je to však nutné! Nemůžeme a ani nechceme čelit NÁSILÍ NÁSILÍM!
Sál se již zcela vyprázdnil, lidé odešli. Nasedáme do auta a odjíždíme, nechávám za sebou lišnici, nechávám za sebou hospodu, z které se stále ještě ozývá veselý zpěv rozjařených myslivců, mezi kterými sedí a zpívá Lišnický předseda.

J.V

30.12.– 22.00 PRAHA

Po neuskutečněném koncertě v Lišnici na kterém kromě skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE měli ještě vystoupit skupiny DG 307, NEW OLD TEENAGERS a UMĚLÁ HMOTA pro niž měl být tento koncert prvním veřejným vystoupením, se několik desítek lidí sešlo v Praze, kde se stali svědky vystoupení skupiny UMĚLÁ HMOTA, které bylo na rychlo připraveno jako náhrada za zrušený koncert v Lišnici.

JAK TO SLYŠELI ?

1. UMĚLOU HMOTU jsem slyšel poprvé z magnetofonového pásku asi před rokem. Byl jsem rád že lidi z nichž nikdo neumí hrát na žádný hudební nástroj, založili kapelu a chtějí hrát hudbu. Tedy hudba a texty U.H. v tom jak vznikaly a jak byly dál zpracovány, se mi jevily velmi dobře, proložě svědčily o radosti a chuti s jakou byly tvořený. O několik měsíců později jsem se dozvěděl, že U.H. prodělala několik změn týkajících se obsazení ale také stylu hry. Byl jsem tedy na to zvědav. To co předvedla U.H. na svém prvním vystoupení mne dosti zklamalo. U.H. se totiž pokoušela hrát hudbu! Viděl jsem velmi úpěnlivou snahu o to aby kapela ladila a marnou snahu o to aby skladby, které předvádí byly, hudebně dobře zvládnuté. Prostě U.H. tím že tak nějak zbitovatěla ztratila svůj původní projev a velice mi připomínala všechny ty špatný napodobeniny OLYMPICU před deseti lety. Pepa Vondruška udělal základní chybu v tom že chtěl U.H. pohudebnit i přesto že krom Alfréda nikdo nedokáže svoji úlohu podle jeho představ zvládnout. Ani on sám. Vono totiž i skladbu dvouakordovku lze hrát tak aby byla výborná a nenudila lidi, kteří rádi slyšej něco od druhých. Z repertoáru který U.H. předvedla bych vyjmul 2 skladby (NEJISTOTY, a KONEC SVĚTA) ostatní, typu BARBARA, NEJHEZČÍ DEVČE Z PODZEMÍ atd. bych skřtnul. Jak jsem slyšel tak jsem napsal.

MEJLA HLAVSA (Plastic people)

Člověk by měl vždy udělat to- co považuje za nezbytně uskutečnitelný.
V hudbě sou výborný jiný přístupy- vynášející z nehudebních jedinců
kteří chtěj sdělovat svoje vidění- kritickej poslouchající člověk těžko přijímá
zvuky který nelahoděj jeho uchu- na takovýho je nutný se vykašlat- nic víc-
sdělením dáváš vytvořenú plně k dispozici- někoho to osloví- jinej zůstává
zmrazenej udržovat aktivitu v dobrejch kolejích.

P. ZAJÍČEK (DG 304)

1975

MEJLA HLAVSA dostává nabídku od skupiny MODRÝ EFFECT
Od ledna se stává novým bubenikem skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE JAROSLAV VOŽNIAK.

19. ledna oslavil 45. narozeniny přední básník českého undergroundu

Kde v tomto světě potkáš něco jiného než radost?
Utrpení je radost a být je jedině a pouze utrpení
Všechno co je - má jednou svůj konec
a to je radost
Tak ležím a přemýšlím a dni se už nevracejí
Egon Bondy

EGON BONDY POPRVÉ NA KONCERTĚ SKUPINY PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE
První vystoupení Plasticů na kterém byl Bondy bylo ČKD Polovodiče Krč.
Bondy šel na vlak a stavil se u Glaubiců, kde visel plakát. Vzpomněl si na rozhovor s Martinem, který mu povídal o skupině v zahradě blázince v Kateřinkách, kde se prvně setkali. Šel na nádraží prodal lístek a jel na koncert.
Byl jedním z asi 10 lidí, kteří při hudbě tancovali, seděl v hledišti vedle Jiřího Němce, říkal, TO JE ÚŽASNÉ! TO JE FANTASTICKÉ! NIKDY JSEM NETUŠIL, ŽE V PRAZE MŮŽE EXISTOVAT PODOBNÁ SKUPINA. A ZDÁ SE, ŽE TI LIDÉ, KTEŘÍ TADY JSOU TU HUDBU PŘIJÍMAJÍ, A ŽE JI PLNĚ CHÁPOU. ALE STEJNĚ SI MYSLÍM, ŽE BY JEŠTĚ RADĚJI POSLOUCHALI TEXTY EGONA BONDYHO!"
Tato Bondyho slova byla původním podnětem k zhudebňování jeho textů Plastiky

I.M. JIROUS

31. LEDNA se v Praze konala církevní svatba
JAROSLAVA KUKALA & JAROSLAVY KUKALOVÉ

Ten samý večer byla v obci Mokropsy uspořádána zábava na které pražské podzemní kapely předaly manželům Kukalovým svatební dary v podobě své hudby.
Jako první předala svůj dar skupina NEW OLD TEENAGERS, hrající jako již tradičně staré rock'n rolly.
Zobav aby mohl být předán dar nejkrásnější, dříve nežli by mohl být zničen, (hrozilo opět násilné přerušení koncertu) vystoupila jako druhá skupina PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, hrající poprvé s novým bubeníkem Jaroslavem Vožniakem, Josef Janíček-bulara, Mejla Hlavsa-baskytar, Jiří Kabeš-housle, Vrťa Brabenec-saxofón. Asi již dlouho neslyšel nikdo z přítomných podobně zahranou hudbu. Skupina Plastic People se plně rehabilitovala za festival v Postupicích. Myslím tím těch několik kyvadel z nichž někteří lidé dělali přehnané uzávěry. I ten nejpřísnější hudební kritik by marně hledal nějaké chyby v hudbě, kterou skupina ten večer předvedla. Každý tón zapadl na milimetr přesně do druhého. Skupina zahrála několik nových skladeb z nichž zvlášť silně zapůsobila skladba „VČERA V NEDĚLI" zazpívaná na melodii známé Diany.

Obrovským kontrastem se skupinou Plastic People působilo vystoupení skupiny UMĚLÁ HMOTA, která svojí hudbou zděluje, že začíná i sebehůře provedená hudba nemůže plně vyjádřit hrůzy současného světa. Někteří účastníci tohoto koncertu nebyli schopni produkci této skupiny zcela zdrávit a opustili předčasně sál. UMĚLÁ HMOTA vystoupila v obsazení: Alfréd - baskytar, Dino - zpěv, Jan Kučera - bicí, Josef Vondruška - kytara, zpěv.

Ani skupina DG 307 hrající ve zcela novém obsazení (Mila Hájek, Ján Kynoll - baskytar housle Plivník - bicí, Meila Hlavsa - kytara, zpěv, Pavel Zajíček - zpěv, Jaroslav Kukal - různé nástroje) nebyla tento večer zcela doceněna, neboť většina lidí se nemohla zbavit dojmů z hudby skupiny Plastic People a nedokázala se soustředit na nějakou jinou hudbu. Skupina zahrála několik svých již známých skladeb např. Baňán prorok, Papírový absolutno.
V závěru večera vystoupili ještě Charlie Soukup a Svata Karásek, kterým se teprve podařilo vrátit lidem opět náladu.
Velký ohlas měly zvláště nové písně Svati Karáska.
Celý večer zakončila opět skupina NEW OLD TEENAGERS.

J.V.

V neděli 20. dubna byl sehrán odvetný, fotbalový zápas PLASTIC PEOPLE versus. Zpěváčkové. Zápas skončil nerozhodným výsledkem 2:2
Hrdinou tohoto utkání byl brankář JOSEF JANÍČEK, který si při některém zákroku zlomil ruku a přesto vydržel až do konce zápasu v bráně chytat.

Dne 31. 5. 1975 byli oddáni
Jana Němcová a Milan Hlavsa
v kapli Panny Marie Bolestné
v Boskovštejna na Moravě

Praha 6, Šikova 9

Dne 31. 5. 1975 byli oddáni
Jana Němcová a Milan Hlavsa
v kapli Panny Marie Bolestné
u Boskovštejna na Moravě

Praha 6, Šlikova 9

18.6. ZEMŘELA TRAGICKOU SMRTÍ MIRKA KOCHOVÁ

HLAVSA'S WEDDING
DG 307
21.6.1975

V sobotu 21 června se konal v Kostelci u Křižku, vesnici vzdálené asi 25 km od Prahy směrem k Benešovu koncert DG 307. Čtrnáct dní předtím se ženil Milan Hlavsa - autor hudby k textům Pavla Zajíčka - s Janou Němcovou. Vystoupení bylo pořádáno jako svatební oslava pro pozvaných cca 250 lidí a bylo schváleno národním výborem na předepsaném blanketu.
Skupina DG 307 vystoupila ~~[illegible]~~ (v rozšířeném obsazení) ~~[illegible]~~.
PAVEL ZAJÍČEK, MILAN HLAVSA, PLJVNÍK, JAN KINDL, JAROSLAV KUKAL, MILA HÁJEK, SAHARA, ZDENEK FIŠER, ALFRED (přišel k DG 307 od UMĚLÉ HMOTY), PAVEL ZEMAN.
Na tento koncert skupinu DG 307, která se začíná čím dál více vzdalovat rockové hudbě se vytvořilo mnoho rozličných názoru.

JAK TO SLYŠELI.

Nevím, jak to působí na jiné, ale pro mne čím dál víc atmosféra našich koncertů připomíná atmosféru ghetta. Tvářím jsou doby, kdy jsem se z hudby Primitives, nebo Plastiků především radoval.
V Kostelci jsem počítal každou skladbu z těch jednadvaceti, která se odehrála, ve střehu a v napětí, jestli se odehrale ještě další...
... Za stejně významné považuji dokonalé skloubení tří složek vystoupení hudební, textové a scénické (přesněji řečeno pohybové), které se DG 307 povedlo svrchovanou měrou. Vzpomínám na tápavé pokusy, s fónichou poesií u nás v polovině šedesátých let. I když některé realizace (např. Ladislava Nováka) byly pozoruhodně sugestivní, nikdy nepřesáhly svým ohlasem úzký okruh intelektuálního publika. Zdá se mi významným, že se Zajíčkovi, Hlavsovi a všem ostatním podařilo sloučit v sobě dravost a mladost rockové kultury, která, jak jsem o tom stále přesvědčen, vychází zezdola

s těmi formami a postupy moderního umění, které když jsou odloučeny od širokých vrstev publika, umírají nakonec na škrčeninu v krásných zahraničních revuích.

I.M. JIROUS

Nevím ke komu vlastně mluví.

K. HABAL

Kapela odehrála celý koncert perfektně. Ale měl jsem dojem že monotónost zapříčinila k lidem mimo androš určitou monotónost vůči celému výsledku konzertu.

Kvašňák-UH2

Co se týče koncertu skupiny DG 307 v Kostelci, nemohu se vyjádřit tak, že by mne hudba produkovaná touto skupinou uchvátila. Některé texty mi dokonce připadaly více dekadentní než je pro umělecké dílo vhodné. Hudební stránka či spíše rytmická stránka byla velice stereotypní. Z celé koncertu se mi zdály dobré asi tři skladby.

JIŘÍ MAREŠ - U.H.3

DEGENERACE

degenerace náhle se vzbouzící
degenerace do voči bušící
degenerace pronikající každou vlečinou
degenerace pravdě co slanou se mršinou
degenerace našich vzdahů
degenerace šílených slávů
degenerace jednoduchosti života
degenerace bojmu nicota
degenerace bití i sraní
degenerace milování i spaní
degenerace veškerý krásy
degenerace celýho člověka
degenerace nezbejvá žádná útěcha
degenerace sami sme zdegenerovaný
degenerace myšlení máme do svym zdeformovaný
degenerace symbol degenerace to sme my
degenerace uškrtečňujem svoje sny bláznivý

DG304 - Pavel Zajíček

DNE 19.6. SE MANŽELŮM KABEŠOVÝM
NARODIL SYN.

Manželé Kabešovi, se svým synem Jakubem.

X.7. se uskutečnilo improvizované vystoupení v Oberfeldu, malé obci poblíž Studené. Kromě přátel Plastic People se ho zúčastnilo několik desítek mladých lidí ze Studené. Koncert, uspořádaný na malém pódiu bez aparatury, zahájil CHarlie Soukup. Po něm zpíval Sváťa Karásek a na závěr koncertní části vystoupila kapela DG 307 (v sestavě Hlavsa, Zajíček, Alfréd, Kindl, Kukal). Dokonale se prokázala schopnost DG hrát bez aparatury. Bylo to již druhé vystoupení DG 307 v této oblasti - rok předtím zahráli (v sestavě Hlavsa, Zajíček, Fajka) na taneční zábavě ve Studené na aparaturu skupiny Dynamit dvě skladby).
Koncert v Oberfeldu skončil spontánní zábavou všech zúčastněných při skladbách Velvet Underground, Rolling Stones, David Peel atd. hraných převážně Alfrédem za Hlavsovy podpory.

Příští den nastoupilo fotbalové mužstvo Plastic People proti mladým fotbalistům ze Studené, kteří byli ve své většině účastníky včerejšího koncertu. Plastici nastoupili v sestavě: Luboš ze Studené /v druhé půli Alfréd/, CHarlie, Kukal, Magor, Karásek /kapitán mužstva/, Kosík, Kindl, Voják, Mejla, Zajíček. Plastici zvítězili 4:1.
Utkání bylo večer a v průběhu noci oslaveno piknikem, na němž byly vypity čtyři sudy piva a Alfréd, CHarlie, Karásek i další zpívali, povídali si a veselili se u velkého ohně.

I.M. JIROUS.

27. ZÁŘÍ

Skupina UMĚLÁ HMOTA 3. vystoupila v obsazení:
JIŘÍ MAREŠ (bas. kytara, zpěv)
JOSEF VONDRUŠKA (dopr. kytara, zpěv)
VASIL SCHNAIDER (sól. kytara)
JIŘÍ HORÁLEK (bicí)
PETR RAGAN (housle)
JAROSLAV ŠORMA (perkusion)

Skupina DOKTOR PROSTĚRADLO BAND
BOVÍ - JAROSLAV UNGER (zpěv, bicí, dechy)
HROBNÍK - FRANTIŠEK NOVÁK (sól. zpěv, bakelit. saxofon)
LADISLAV ZAVADIL (zpěv, polnice)
VANA BIERHANZT (bas. kytara, zpěv)
BOBEŠ ROSLER (sól. zpěv, akustic guitar, lesní roh)
PAVEL MACHÁČEK (zpěv, houkačka)
BOGES KOLÁŘ (zpěv, mlácen)
HYNEK KAŠPAR (zpěv, polnice)
Dále v kapele hostovali: JAROSLAV VOŽNIAK (bicí)
JAN KUČERA (bicí)
JIŘÍ MAREŠ (elek. kytara)

CEREKVIČKA v Jihlavy
UMĚLÁ HMOTA 3 & DOKTOR PRO
NOVÉ Z MOTOTECH
MŮŽE BY
KUPTE
BAND

Hezký podzimní den, těšení i obavy, jako obvykle. Jihlaváci se opět osvědčili jako dobří organizátoři. Očekávali nás jako spolka u odbočky k Cerekvičce. Přesun k obci jak jen možno diskrétní, abychom nepoplašili místní obyvatelstvo.
Malá ves, velká travnatá možná náves, obklopená hradbou statků. Uprostřed návsi betonový kubus, MNV se svou společenskou místností. Čtyři stěny, okna bez záclon a bez kliček (zavřená), jedny dveře, stoly, židle, malé podium, nic k pití! Stísněná nálada, celkem tiché debaty a pokukování. Byli jsme tam jak na dlani, podezření, protože JINÍ, DIVNÍ. Máme zkušenost že toto stačí vyprovokovat nejrůznější útoky proti nám, vydávané za sebeobranu. Kdopak totiž potřebuje, aby všichni byli stříženi na jednu jehlu míru? Ničím jiným je přece nepobouřujeme ani neohrožujeme. Chceme si poslechnout kamarády hudebníky a jejich hudbu, za kterou takhle pykáme. Takové asi bylo vstupní chmurné tušení, když jsme se tak rozhlíželi bezprostředně i kousek dál kolem sebe. Jak to asi dopadne? První vlna radosti se zdvihla hned za přinášenými basami piv. Bylo jich dost a piva na celý večer pro všechny. „Pivo je buchta chudých!" mohl by říct Bobeš, kdybychom o tom spolu mluvili. Muslim ta buchta, kterou dávala máma Honzovi do světa. A tak s pivem jsme byli v Cerekvičce trochu „jako doma"! Ovšem Cerekvička byla chtíc nechtíc naše, když

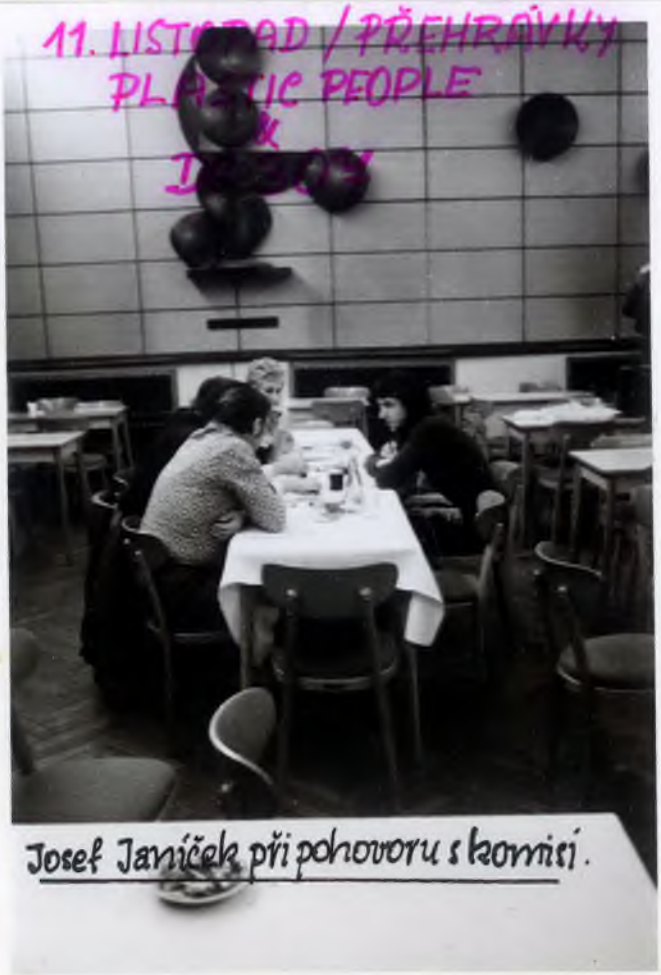

začali kluci hrát. To sme byli DOMA; když za vlhkou trávou se krbolily nepřátelské zdi a místní obyvatelé k nám vysílali své stráže.
Hrály dvě skupiny: UMĚLÁ HMOTA 3 a DOKTOR PROSTĚRADLO BAND.
Mladé skupiny, mladí hudebnici a to bylo podstatné. Nebyli to žádní řemeslní hráči, popravdě řečeno, někteří se domlouvali s nástroji všelijak. Ale zato se dobře domluvili s publikem. Protože hráli a zpívali SVŮJ ŽIVOT. Byli mu věrni ve vší své neobratnosti, nepřizpůsobivosti (i v tom, co skupina DOKTOR PROSTĚRADLO BAND převzala z výrazových prostředků od DG 307), ve víře, že je potřeba být tvořivý, BYT SVŮJ.
Cerekvičku asi tu noc tlačila můra. Ti její poutníci byli divní a nehovořili tak zcela tiše o životě a o smrti. Ale bylo nás tam alespoň 130 a všichni živí.

DANA NĚMCOVÁ.

---

11. LISTOPADU se v závodním klubu TESLY KARLÍN konaly amatérské (lidové) přehrávky hudebních skupin a sólistů uspořádané P.K.S.
Těchto přehrávek se zúčastnily skupiny PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE a DG 307

Josef Janíček při pohovoru s komisí.

Členové kapel i jejich přátelé, kteří se v hojném počtu na přehrávky dostavili, se před vystoupením občerstvovali v restauraci „U zahraničních".

Skupina DC 307 při svém vystoupení

Při pohovoru s členy komise bylo P. Zajíčkovi řečeno že nebylo rozumět textům. P. Zajíček odpověděl. „NEROZUMĚLI STE JIM, PROTOŽE STE JIM ROZUMĚT NECHTĚLI."

Za nedlouhou dobu dostali vedoucí obou kapel od P.K.S. zápornou odpověď.

PKS
PRAŽSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO PRAHA 1 NÁMĚSTÍ REPUBLIKY 5 OBECNÍ DŮM

Soudruh
Josef Janíček
Podskalská 2
Praha 2

doporučeně

Klub LABYRINT 17. 12
UMĚLÁ HMOTA 3.

17. 12. se v pražském klubu LABYRINT uskutečnilo vystoupení skupiny UMĚLÁ HMOTA 3, které ji umožnil vedoucí tohoto klubu Miloš Čuřík (Krom U.H.3. zde ten večer hrála ještě jedna Maďarská kapela.)
Jako člen U.H.3 nechci sám popisovat a hodnotit toto vystoupení, neboť by to jistě nepůsobilo objektivním dojmem. Mohu pouze napsat že klub Labyrint byl tehdy večer zcela přeplněn a dubnkum které se zde sešlo přiřalo skupinu U.H.3, která vystoupila v novém obsazení (ještě několik dní před vystoupením neměla skupina basového kytaristu.) velmi dobře.

J.V.

JAK TO SLYŠELI ?

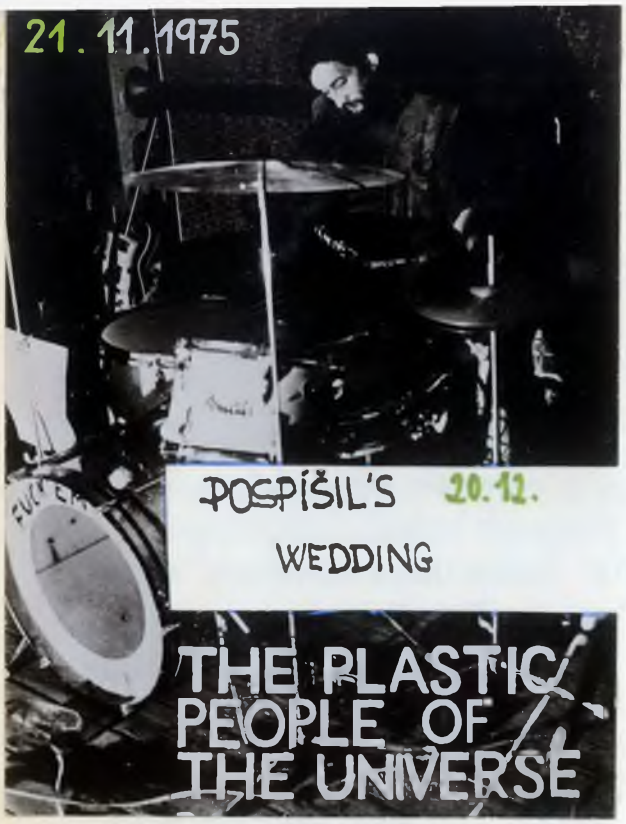
Mé srdce divě životu se rouhá
mé srdce divě život miluje
Přes mrtvolu snů, má touha
za novou tíkcí v běh mne bičuje
/ Franť. Gellner /

Vybral jsem úryvek z Epilogu od Franť. Gellnera, protože vyjadřuje pocitu mnoha z nás a podle mne i tvorbu Josefa Vondrušku. Jeho texty nutí k zamyšlení, rouhají se i pláčou, plaší se i odpovídají, kdo kde jsme a kam to spěje. Ale to si mohl každý porovnat v klubu Labyrint, kde byla pražská premiéra rock bandu Umělá hmota 3 ve složení 2 kytary, basa, bicí, flétna, percussion a housle.
Umělá hmota 3 již jednou vystupovala, ale v prostředí klubu poprve a myslím si, že právě hudba a text vnímá se v takovémto prostředí komornějším, na rozdíl od hostinských sálů, soustředěnější.
Po úvodu: kdy bylo jasně řečeno o cu tu jde začala produkce skupiny Umělá hmota 3 instr. skladbou vyjezdi jsme z dědin, další skladba Přísežný bytosti, ve které zpívá Egon Bondy a to již jsou texty J. Vondrušky. Tahle věc má neúprosnou melodii, monotonně se opakující a vizuálně působícího E. Bondyho /v černém hábitu s kapucí/. Potom přichází skladba Milana Knížáka a skupiny Aktuál Apoštolové výborně podané v rockovém soundu. Nemoce nám zdravě vypovídají o současném světě, melodie lyrického charakteru. Skladba Buď kamenej útoč, prudce vzrušuje, následuje Démon alkohol a to již se zpívalící J. Vondruška dostává do extáze, tančí na jevišti šílený tanec /adamitů snadí/ a improvizuje se svým hlasem, je to jeho trip. Pak přicházejí jemné melancholické Nejistoty /se zpěvem E. Bondyho/. Skladba Konec světa, kde se v textu promítají dojmy z Bondyho tvorby, ještě měla být jedna píseň, ale pořadatelé chtějí končit. Tak se končí, většina lidí odchází i když je další program.
Lidé odešli, protože dnes jim už nikdo nemohl víc dát. Textu /či básně/ J. Vondrušky oslovují a nutí k zamyšlení podloženu rockovou hudbou, která je nejbližší a nejpřijatelnější pro naši generaci. Je zde kontinuita mezi textem a skutečností u J.V. Proto je Umělá hmota zde.

KAREL HABAL - 1976

Kapelnik UMĚLÉ HMOTY 3 - kytarysta JIŘÍ MAREŠ.

21.11.1975
POSPÍŠIL'S 20.12.
WEDDING
THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

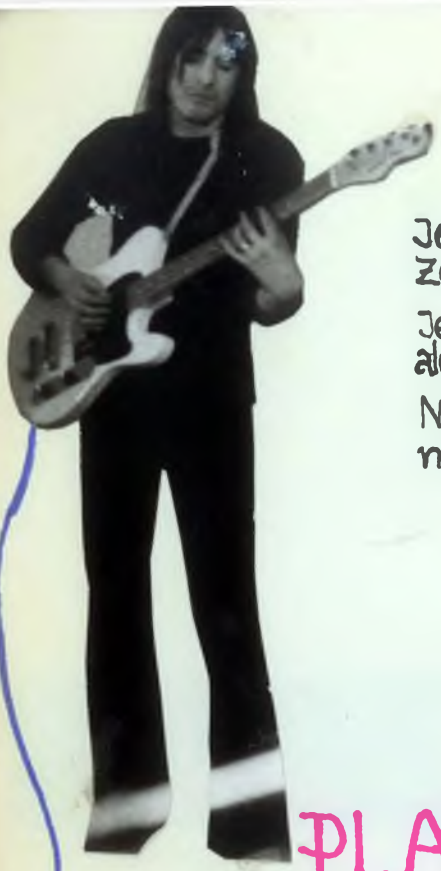

NEW OLD TEENAGERS

Jen na flašinet ještě nehrajou Plastici
Zda k svému užitku či škodě těžko říci
Jen na flašinet dosud Plastici nehrají
ale je možné že to před námi tají
Na flašinet potřebuje hráti divous
no tak by se na to hodil Jirous.

E. BONDY

PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE 1976

JULIANA STRITZKOVÁ
IVAN JIROUS

oznamují, že budou v pátek 9.1.1976 oddáni v 11,40 hod. na ONV Praha 4, Táborská 32.

Oslava svatby bude probíhat v hospodě U Šolců (U Lojzy) na rohu Fügnerova náměstí v Praze 2 od 14 hodin.

BOJANOVICE 21.2.1976

Tak jako bývá zvykem u většiny festivalů oficiálně uznávané kultury že se jejich průběh odehrává ve velkých městech, v obrovských halách či křišťálem vyzdobených sálech, tak bývá zvykem u festivalů kultury oficiálně neuznávané že se jejich průběh odehrává v hospodských sálech malých vesniček co nejvíce odtržených od světa.

Nejinak tomu bylo i u II. Festivalu podzemní (či tak zvané druhé kultury), který se uskutečnil 21. února v obci Bojanovice, západně od Prahy a konaném na počest svatby duchovního vůdce této kultury IVANA JIROUSE s JULIANOU STRITZKOVOU.

Ne příliš veliký hospodský sál je jako obvykle při podobných akcích zcela přeplněn. Mezi lidmi probíhá pocit radosti že opět uslyší hudbu již chtějí slyšet a kvůli níž jsou mnozí nuceni absolvovat cestu z nejvzdálenějších míst republiky. Zároveň je zde i pocit i strachu z možno očekávaného násilně přerušeného vystoupení.

Nad malým pódiem visí symbolický obraz s portréty lidí žijících a tvořících v undergroundu v pozadí s panoramatem Hradčan.

Jako již tradičně se zahajuje hudbou která stála u zrodu této kultury. Kapela THE NEW OLD TEENAGERS s dnes již historickými rock'n'rollovými skladbami se speakrem Paulem Wilsonem ve svém "show".

Bobeš s krásnou písní o víře. Skupina UMĚLÁ HMOTA 3 zahajuje skladbou „Přísemné bytosti" věnovaném událostem v Českých Budějovicích, kterou zpívá Egon Bondy a svůj pořad zakončuje skladbou „Radši bych byl z kamene," ve které se nechala inspirovat americkými kapelami z Detroitu MC5 a Stooges.

Pro skupinu UMĚLÁ HMOTA 2 je toto festivalové vystoupení premiérou. Tato skupina prošla dlouhou cestou hledání než se ustálilo její personální složení. Především zásluhou Alfréda, který se po rozpadu DG307 k UH2 vrátil a který spolu Dinem tvoří páteř kapely se skupina opět postavila. Alfréd dokázal s velkým cílem

MAGOR'S WEDDING
21.2.1976

zhudebnit schizofrenní texty Dina, které nejsou pro každého dosti srozumitelné a tím vytvořit vlastní styl i když v několika skladbách mohl být znát určitý vliv hudby DG 30%. Přínosem pro tuto kapelu je rovněž basový kytarista Vaňa. V celém svém vystoupení zapůsobila UH II zcela naprostou sehraností a málo kdo z přítomných mohl nacházet nějaké nedostatky.

V 70. letech se jakási někam vytratila radost a dravost z rockové hudby, která se dnes ve svém hlavním proudu utápí v různých jazzrockových či finak jmenovaných experimentech. Rockový hudebníci vytváří hudbu, které mohou v mnoha případech rozumět jen oni sami. Skupina Petra Prokeše, SANHEDRIN která v podání skladeb „Walking The Dog" od Rolling Stones či v upravené Beethovenově skladbě „Gimmu Deł Harpbou" z vlastním textem „V podzemní ječáj" se snaží vrátit rockové hudbě její spontánnost a radost která z ní kdysi pramenila.

MILAN KNÍŽÁK, leader dnes již neexistující kapely Aktuál se nemohl festivalu zúčastnit a proto poslal nahrávku své jediné skladby, která zde byla přehrána. Nahrávka však nebyla příliš kvalitní a bylo ji velmi špatně rozumět.

Z magnetofonu byla rovněž přehrána jedna skladba jen krátce existující skupiny DUŠEVNÍ HROB, která nikdy nikde nevystoupila. Skupině DOKTOR PROSTĚRADLO BAND, hrající v druhé půli festivalu, se vystoupení příliš nezdařilo. Hlavně se projevila dlouhá pomlka, ve které skupina nezkoušela. Oproti loňskému vystoupení v Cerekvičce to byl veliký krok zpátky.

Textu Egona Bondyho, Františka Pánka, hudba Milana Hlavsy, Josef Janíček - kytara, klavírón, Jiří Kabeš - housle, Vrata Brabenec - saxofon, Jaroslav Vožniak - bicí.
To jsou dnešní PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE.
I když této skupině nebude vydána žádná gramofonová deska i když o ní nebude otištěn žádný článek nebo fotografie, nemůže to přesto změnit skutečnost že se tato skupina stala jednou z mála živých legend české rockové hudby.
Jak velký by musel být asi prostor při případné možném oficiálním vystoupení tak aby se dostalo na všechny, kteří by měli zájem tuto kapelu shlédnout? To vše jsou však zatím jen úvahy a sny. Plastic People of the Universe ale svým snům jistě pevně věří.

JOSEF JANÍČEK

MILAN HLAVSA

MILAN MLADA

Tak jak o tom zpívá SVÁŤA KARÁSEK, ve své písni „My silní ve víře". Písně tohoto zpěváka nevyznějí vždy stejně, neboť patří mezi ty, kteří používají hudebního nástroje spíše jako doplňku při doprovodu svých písní. Jedno však vyznní vždy stejně, hluboká víra a láska. To jsou nejsilnější Sváťovi zbraně s kterými jeho písně utočí, zároveň je to i důkazem že dokonalá slova jeho písní dokáží zcela přebít nedokonalý zvuk jeho kytary.

Bývalý bubeník skupiny Plastic people PAVEL ŽEMAN představil svoji novou skupinu BÍLÉ SVĚTLO, jejíž většina členů je z Kostelce. Zároveň to byl i jeho návrat za bicí nástroje, (neboť s výjimkou vystoupení se skupinou DG 307) s žádnou kapelou veřejně nevystoupil a vonom zmiňeném vystoupení nemohl předvést svoji hru v celé své šíři. Skupina Bílé světlo mu tyto možnosti dala. V takovém světle v jakém se Bílé světlo představilo se již dlouho žádné nové kapele nepodařilo a hned tak asi ani nepodaří.

Na mě osobně skupina zapůsobila již jen svým symbolickým názvem, našim nejlepším bubeníkem č.1, a nejlepším basovým kytaristou festivalu, tak jak jen může zapůsobit obrovská zlatá kometa uprostřed hvězdného nebe.

SVÁŤA KARÁSEK

Zpěvák CHARLIE SOUKUP, tak jak se již stalo při podobných akcích zvykem zazpíval několik svých starších i novějších písniček, s kterými sklidil jako vždy veliký úspěch a několikrát musel přidávat. Ze všech svatebních dárků, které novomanželé dostali, byla jistě jedním z nejnezčích písnička, kterou Charlie oběma věnoval.

Oficiální část festivalu zakončila Chomutovská skupina HEVER K VAŽELÍNA, protože hrála jako poslední a většina lidí v sále byla již dosti unavena, ať již dlouhým trváním celého programu (začátek byl asi v ½4 odpoledne a konec kolem 2 hodiny v noci) či větším množstvím zkonzumovaného alkoholu, dokázala si tato skupina získat pozornost publika. Svými jednoduchými až příliš (asi)mními texty se jí dokonce podařilo mnoholidí v sále rozezpívat a tím bouřlivě zakončit II. festival podzemní kultury.

Touto kapelou a odchodem lidí ze sálu, vše úplně neskončilo. Několik zbylých lidí balí aparatúru a účtuje v sále, ne však v podobě peněz, neboť nikdo z účtujících nedostal ani korunu. Někteří pomáhají personálu hostince při úklidu sálu, sklízejí židle, stoly a počítají těch neprilš mnoho rozbitých pulitrů aby mohli nějakou údajnou škodu okamžitě ze svých prostředků nahradit, jelikož ze všeho nejvíce jim jde o to aby se mohl uskutečnit další festival.

J. VONDRUŠKA.

PŘIŠLO TO ČASEM

V krátké historii hnutí undergroundu, ano dnes již hnutí a nejenom v Praze, se jeho hudební složka sešla podruhé. Tak jsme se tam všichni sešli v takové té atmosféře vzájemné sounáležitosti a setrvali spolu od ½ 4 do 1 hod. 2. dne. Vystoupilo tam asi 15 souborů a jednotlivců. Všem patří dopta. O některých bych se zvlášť zminil, které působí nejvíc na lidi. ať už hudbou nebo textem.

Jak bylo dobré že zahájila skupina NEW OLD TEENAGERS, protože navodila správnou pohodu. V perfektním show nám připomněla počátku rock and rollu v jeho velkých hitech. Zaposlouchat se do textů je nutno při kapele UMĚLÁ HMOTA 3, ve skladbě "Radši buch bul z kamene" navíc s totálním rockem.
SANHEDRIN si upravují a zpívají s českým textem Beefheartovu skladbu "Gimmy Det Harp Bou" vlastně jediná kapela, která hraje něco z americké avantgardy.
PLASTIC PEOPLE jako fenomén undergroundu v celém svém vystoupení s nápočnou hudbou. Každá skladba něco dlá, třeba taková "Proč buch chodil na vojnu." "Magické noci" jsou přímo mystické a navíc jejich rytmus hnutí do exaltického tance. Zapůsobí se i fuzicky "Eliášův oheň." "Nejsme hudebnici, nejsme básnici, jsme dělníci, to je skupina "BÍLÉ SVĚTLO s výbornou dechovou sekcí. "Píseň z Teplic zaujal jemným podáním výborných textů. Ovšem konec, to byl vrchol, maximální artaživanost, opravdová realita, která nás obklopuje, to vše v podání THE HEVER AND VAZELÍNA. Dobře se nám s nimi zpívalo.

Překrásná scenerie po skončení produkce bula na hranici skutečnosti. Něco mezi čekárnou na nádraží/ to ti spáčiť a koncem fantastického meidanu/ ti s větší porcí alkoholu/ a potom těmi, kdo sedíc na pilíři hráli svoje ranní blues, dvojice hrající partii šachů a dalši čekající na svůj vlak.

KAREL HABAL

CHARLIE SOUKUP

Málokdy se člověk pobaví a zažije takovou atmosféru, jak tomu bylo na festivalu v Bojanovicích. Byl to opravdu zážitek.
Na prvním místě bych chtěl vyzvednout výbornou organizaci celé této akce. Při takovém množství lidí, kteří se na festivalu sešli, je to přímo udivující.

Co se týče kapel, bylo o co stát. Mile mně překvapilo vystoupení UMĚLÉ HMOTY II. Od příchodu Alfrédá udělali značný pokrok. Při skladbě „Slunečni muž" jsem byl silně dojat. Na vystoupení UMĚLÉ HMOTY 3 mně zaujaly m.j. skladby „Přísemný bytosti" a „Radši bych byl z kamene". Líbul se mně též otevřený prosloy Pepu, kde se hlásil k novému směru, i když vědél, že se nesetká s velikým ohlasem. Při celém jejich vystoupení se mi nelíbilo akorát dívčí vokálu, které zněly vyloženě falešně a do tohoto stylu se to rozhodně nehodilo. Ani nevím kdo se mi líbil nejvíc. Když to skončilo a jeli jsme domů, měl jsem pocit, že jsem byl na koncertě jedné monutné a velkolepé skupiny, ve které jsou hráči i ti kteří nemají žádný nástroj, sedí nebo stojí a se zaujetím poslouchají.

STANDA VOKOUN

BÍLÉ SVĚTLO

PÁR ŘÁDEK K BOJANOVICÍM

motto:

Okamžik odpoutání je rozhodný a náhlý. Pokoj je zachvácen obrovskou září. Nádherné víření světel a stínů se začíná pohybovat na stropě v rytmu ticha.

Bez nadsázky vrcholná umělecká akce našeho undergroundu se uskutečnila 21.2.1976 v Bojanovicích, kde v téměř dvanáctihodinovém programu vystoupili členové předních hudebních skupin a někteří jednotlivci. Osobně si myslím, že není třeba se zabývat jednotlivými skupinami - to je jistě na jiném místě a z pera povolanějších. Sám bych spíše chtěl vyjádřit slovy pocity posluchače a vůbec přínos celého festivalu pro mě osobně.
Festivalový program byl prostříhávám vložkami psychedelického rázu s různým mentálním obsahem. Zmínil jsem se o části psychedelické - někdo by mohl namítnout jak to, vždyť např. The Old teenagers hráli jenom staré rockandrollu, UH3 tvrdí rock atd. Přesto právě prostředí, sešlost lidí stejného či blízkého založení, aktuální situace, hrozba perzekuce - to vše musí zákonitě vyvolat v posluchačovi takový myšlenkový stav, takové vyprovokování abreaktivních stavů, které nelze jinak nazvat než psychedelický. Zde je jistě namístě vyzdvihnout skladbu UH3 Radši bych byl z kamene napsanou a zpívanou jejím vedoucím J. Vondružkou, skladba „Eliášův oheň" v provedení Plastic people byla myslím vrcholným bodem celého festivalu.
Jaký byl přínos festivalu pro mě osobně? Odreagování, pocit lehkosti, umělecká inspirace, pocit, že kultura žády ještě je to vše a ještě více nepopsatelného se přeneslo do mého dalšího života, který žák jako životy všech přítomných by podobnou akci potřebovaly ne jeden den v roce, ale 365 krát.
Závěrem hluboký obdiv k organizátorům celého podniku a potom už jenom dík.

M.T.

EGON BONDY K UMĚLÁ HMOTA 3

Podaření »hudebníci«

Svobodný Slovo, 8.4.1976

PRAHA (hod) — Včera měli novináři možnost zhlédnout amatérský film Sama o sobě jej natočila skupina mladých lidí, kteří byli v minulých dnech vzati do vazby pro trestné činy výtržnictví a další trestné činy.

Tito lidé, kteří sami sebe na filmovém pásu zvěčnili jako polonahé nebo velmi svérázně oblečené osoby, produkující zvuky pomocí hudebních nebo jiných nástrojů (třeba i kus roury nebo podprsenka), se objevili v některých západních listech ve zprávách, že v ČSSR bylo zatčeno dvacet „opozičních" umělců, mezi nimiž byli údajně spisovatelé, básníci, výtvarníci a hudebníci.

Pracovníci bezpečnosti seznámili novináře s fakty: Protože členové některých tzv. hudebních skupin nedokázali úspěšně složit kvalifikační zkoušky — z uvedených lidí měl pouze jeden částečné hudební vzdělání po krátkém studiu na konzervatoři — hledali později uplatnění na venkově, přičemž neměli žádné oprávnění veřejně vystupovat. Při představeních, pořádaných např. pod záminkou svateb (i když třeba příslušná svatba byla už před delší dobou), docházelo k výtržnostem, poškozování cizího majetku, požívání drog atd. VB již dříve preventivně zasahovala při některých z těchto tzv. hudebních vystoupení, iniciátoři byli upozorněni na nevhodnost těchto akcí (na které někdy přicházeli ze zvědavosti i velmi mladí chlapci a děvčata) a byly uloženy i peněžité pokuty. Protože „hudebníci", z nichž mnozí byli už v minulosti trestáni nebo se seznámili s prostředím psychiatrických léčeben, pokračovali ve své činnosti, byla VB nucena provést represivní opatření.

Absurdnost pokusu některých západních listů, vyvolat kolem případu umělý rozruch je zřejmá, uvědomíme-li si, že se proti podobnému narušování veřejného pořádku zasahuje i v kapitalistických zemích.

Tonoucí se stébla chytá

8.4.1976 Večerní Praha

Novinářské »kachny« na Západě se vyskytují často. Ve snaze pošpinit socialismus využívají i deklasovaných živlů.

Včera večer v televizi a v dnešním ranním tisku jsme se dozvěděli o prapodivné tzv. »umělecké činnosti« několika lidí, kteří se živili vystupováním v malých beatových skupinách. Jejich účinkování nemělo ovšem nic společného s uměním. Však také nedokázali ani složit kvalifikační zkoušky a určité stopy hudebního vzdělání vykazoval pouze jeden, který jen krátkou dobu studoval na konzervatoři. Jejich hudební večery končily výtržnostmi, vulgaritou a protizákonnými činy.

Lidé, kteří se vyhýbají poctivé práci, nemohou mít zelenou. Proti takovým výtržníkům by zakročili v každé zemi. Buržoazní sdělovací prostředky však ztropily povyk o útlaku umělců v ČSSR. Poplach okolo těchto lidí svědčí o jednom: bere-li dějinný vývoj západní propagandě argumenty ve prospěch buržoazního systému, chytá se i stébla — byť to byla činnost asociálních živlů. Zač tedy stojí? **vp**

Tyto fotografie uveřejnila
začátkem dubna ČS. televize

Rudé právo 24.9. 1976

Odsouzení výtržníků

PRAHA 23. září (ČTK) — Ve dnech 21.—23. září se konalo u okresního soudu Praha-západ hlavní líčení v trestní věci proti obžalovaným Ivanu Jirousovi, Pavlu Zajíčkovi, Svatopluku Karáskovi a Vratislavu Brabencovi pro trestné činy výtržnictví ve spolupachatelství podle ustanovení paragrafu 9/2 a paragrafu 202/1, 2 trestního zákona.

Dne 23. září 1976 byl vynesen odsuzující rozsudek. Ivan Jirous byl odsouzen na osmnáct měsíců, Pavel Zajíček na dvanáct měsíců, Svatopluk Karásek a Vratislav Brabenec na osm měsíců, všichni nepodmíněně.

RUDÉ PRÁVO 24.9. 1976

Odsouzení výtržníků

PRAHA 23. září (ČTK) — Ve dnech 21.—23. září se konalo u okresního soudu Praha-západ hlavní líčení v trestní věci proti obžalovaným Ivanu Jirousovi, Pavlu Zajíčkovi, Svatopluku Karáskovi a Vratislavu Brabencovi pro trestné činy výtržnictví ve spolupachatelství podle ustanovení paragrafu 9/2 a paragrafu 202/1, 2 trestního zákona.

Dne 23. září 1976 byl vynesen odsuzující rozsudek. Ivan Jirous byl odsouzen na osmnáct měsíců, Pavel Zajíček na dvanáct měsíců, Svatopluk Karásek a Vratislav Brabenec na osm měsíců, všichni nepodmíněně.

Na lavici obžalovaných výtržníci

RUDÉ PRÁVO 25.9.76.

Včera byla uveřejněna zpráva o hlavním líčení u okresního soudu Praha-západ proti obžalovaným Ivanu Jirousovi, Pavlu Zajíčkovi, Svatopluku Karáskovi a Vratislavu Brabencovi pro trestné činy výtržnictví.

Z celé záležitosti se již řadu týdnů pokoušejí nejrůznější tiskové agentury a orgány různých západních zemí dělat senzaci a vyvolávají dojem, že jde o politický útisk opozičních »nekonformních« umělců. Za všechny citujeme alespoň halasný titulek francouzského listu Libération: Kulturní opozice na lavici obžalovaných.

Každá z civilizovaných spořádaných zemí má své zákonodárství. Státní moc chrání bezpečnost země i jednotlivých občanů. A tak už to zpravidla bývá: kdo se neřídí zákony země a porušuje je, musí počítat, že bude stíhán, souzen a odsouzen. Protispolečenské jevy, mezi něž patří i výtržnictví, které je v našem trestním zákoníku uvedeno pod paragrafem 202, nehodláme trpět. Tím spíše, je-li opakované, organizované ve skupině a budí-li veřejné pohoršení, vede-li k mravnímu narušování.

Jestliže jsou jiné země, ve kterých jsou za »normální« považovány chuligánství, výtržnictví, ve kterých jsou více méně lhostejní k narkomanii mládeže, ve kterých dekadence, nihilismus patří ke stylu života, to přece ještě neznamená, že takový způsob života bychom chtěli uplatňovat my a že dovolíme, aby byl vštěpován tím či oním způsobem naší mládeži.

Ti, kteří byli odsouzeni, po několik let vystupovali jako členové beatových skupin s názvem Plastic People of the Universe a DG — 307. Avšak to, co provozovali, snad ani nejtolerantnější člověk nemůže nazvat uměním. Stud i zákon nám brání, abychom byť na ukázku uveřejnili alespoň jeden z textů jejich písní. Řekneme-li, že jsou vulgární, je to slabý výraz. Jsou sprosté, oplzlé. Lze s naprostou jistotou předpokládat, že ti, kteří spustili pokřik o »pronásledování« hudebníků v ČSSR, velmi dobře vědí, o jaké elementy jde.

»Hudebníci« neobstáli před komisí Pražského kulturního střediska, která je oprávněna na základě zkoušky podle umělecké kvality vydávat kvalifikační zařazení. Hudbou lze stěží nazvat ječení, třískání a nepředstavitelné řvaní. A tak není divu, že občané v místech, kde se setkali s těmito výtečníky, ostře kritizovali zejména vulgárnosti v textech, nevhodné chování, ustrojení a celkový zjev hudebníků i návštěvníků, kteří se na jejich seance sjížděli. Právem se rozhořčovali a protestovali proti výtržnictví.

Většině našich lidí, kteří mají rádi kulturu a umění, kteří mají rádi hudbu, i většině našich mladých ctitelů beatové muziky, jsou přirozeně jména odsouzených zcela neznámá. To však nezabránilo západním sdělovacím prostředkům, aby z nich neudělaly málem představitele našeho umění a prezentovaly je svým čtenářům jako »oběti« politického systému, jako mučedníky kultury.

Před okresním soudem však nebyli souzeni a odsouzeni ani za umění, ani za politiku, ale za výtržnictví. Politiku z celého případu dělají ti, kteří hledají záminku k rozpoutání dalších protičeskoslovenských kampaní, k pošpinění naší země. Hodí se jim to k tomu — a to právě pro poměry ve vlastních zemích — aby odváděli pozornost lidu od tíživých problémů současných životních nejistot, jež jim způsobuje všeobecná kapitalistická krize, aby omluvili morální marast, všeobecný úpadek a všechny neduhy dnešní kapitalistické společnosti. A tak obracejí pozornost svých čtenářů jinam, předkládají jim v podobě novinových senzací sousta, která je mají aspoň na pár dní nasytit. Jsou při tom nevybíraví a uvádějí věci, jež jsou v příkrém rozporu se skutečností. Ale je to stará a pro ně zřejmě osvědčená taktika: objevovat »strašáky« socialismu.

Vždyť co ví západoněmecký, francouzský, americký, italský či anglický čtenář o jakémsi Jirousovi, Karáskovi, Brabencovi, Zajíčkovi? Noviny mu je představují jako experimentující hudebníky a umělce a současně jako kulturní opozici.

Naše společnost netrpí žádné formy chuligánství, výtržnictví, přirozeně a právem se brání proti morální špíně a snahám infikovat naši mládež tím, co každý slušný člověk odsuzuje a co narušuje duchovní zdraví mladé generace. Naše mládež má ráda populární hudbu a může se jí věnovat bez jakýchkoli zábran. Chodí na vystoupení nejrůznějších skupin. V Československu v současné době působí na 1400 beatových skupin, z nichž většina vystupuje veřejně a žádné z nich není omezována činnost nebo ovlivňován repertoár.

Naše kulturní politika je významnou součástí našeho života. XV. sjezd KSČ zdůraznil, že naše strana si váží umělců a kulturních pracovníků, kteří chápou společenské poslání své práce a obětavě a s tvůrčím zaujetím slouží výchově socialistického člověka, obohacení jeho duchovního života. Naše společnost podněcuje tvorbu a rozvíjí bohatý kulturní život. Každý skutečný tvůrce, který svým uměním povznáší člověka, tříbí jeho umělecké vnímání a estetický cit, se může plně uplatnit.

Jenomže taková kulturní politika se nelíbí — konečně jako nic, co v naší společnosti děláme — některým lidem u nás doma. Exponentům pravice, kteří nenávidí naše zřízení a používají všech prostředků, aby je poškozovali. Je to hrstka stále týchž lidí, která chce ze všeho vytloukat politický kapitál. A tak ti různí Mlynářové, Krieglové, Havlové a další se obracejí na západní sdělovací prostředky, různé komitéty, protestují, organizují akce. Proto vůbec nepřekvapuje, že jsou původci či spolutvůrci i této nejnovější »senzace«. A nepřekvapuje ani to, do jakých spodin naší »kultury« jsou dnes nuceni sahat, kde hledají své opěrné body.

JARMILA HOUFOVÁ

LIDOVÁ FRONTA 16.10.1976.

VÝTRŽNOST, KTERÁ SE OCITLA PŘED SOUDEM

Tučná dávka hrubosti

Nikoli poprvé a jistě ani zdaleka ne naposled se opět v minulých dnech rozezvučely propagandistické sirény v některých západních sdělovacích prostředcích. Projevily „hluboký zájem" o osud socialismu v Československu. Nepřekvapuje, že se přitom řídí stejnou recepturou, jak ji před desetiletími odhalil Vladimír Iljič Lenin: „Jedné metody buržoazní tisk vždy a ve všech zemích nejvíce používá a tato metoda spolehlivě působí. Lži, dělej rozrach, křič, opakuj leč — něco z toho vzejde."

Nejsou-li k dosažení průkazné argumenty, volí někteří aktéři kampaní proti zemím socialistického společenství nejrůznější metody. Dokáží se k dosažení svých cílů spojit třeba s ďáblem jen když z toho vytřískají politický kapitál. Nevyhýbají se žádným prostředkům, aby špinili a očerňovali i naši vlast.

Stejné platí o pokřiku, jaký některé sdělovací prostředky na Západě rozpoutaly kolem procesu, který se před několika týdny konal u okresního lidového soudu Praha-západ proti čtyřem výtržníkům.

POHLED DO ZÁKULISÍ

Ozvaly se nejen západní sdělovací prostředky. Svůj zájem a péči o ČSSR projevili i exponenti poúnorové a posrpnové politické emigrace i někteří někdejší činitelé pravicového revizionismu a oportunismu, kterým se zřejmě zdálo výhodné ukázat na tomto případě, jak jim „leží na srdci" politické dění v Československu. Také oni zorganizovali, jako už mnohokrát, podpisovou akci, aby upozornili, že „zastrašujeme a umlčujeme mladé lidi, kteří odmítají oficiální normy" (Zdeněk Mlynář, František Kriegel, Václav Havel aj.). Neuplynulo tolik let, abychom zapomněli z jakého „moudrého" pramene tyto rady vycházejí a jaká je jejich podstata. Ještě si dobře pamatujeme, jak zdatně dokázali mnozí z těchto rádců okřikovat každý sebe nepatrnější odlišný názor, než který prezentovali oni, apoštolové „pražského jara 1968". Ale o to konečně v daném případě ani tak nejde. **Před soudem se ocitla čtyřčlenná skupina „hudebníků" — Ivan Jirous, Pavel Zajíček, Svatopluk Karásek a Vratislav Brabenec. Byli obžalováni a odsouzeni pro trestné činy výtržnictví, které podle paragrafu 202 trestního zákoníku jsou neslučitelné s chováním občana naší socialistické společnosti.**

O co konkrétně šlo? Několik let tito lidé vystupovali jako členové beatových skupin, nazývajících se Plastic People of the Universe a DG - 307. Podíváme-li se trochu do jejich historie, zjistíme, že první ze skupin působila již od roku 1967. Prošla svým vývojem, někdo zůstal, jiní odcházeli. Měnili se manažeři i repertoár. Mizeli hudebníci, přibývalo laiků . . . Nebylo možné se divit, že melodické zvuky začal postupně nahrazovat výskot a bušení, jejichž hlučnost se dala měřit na desítky decibelů. Z hudebních nástrojů se začaly stávat mechanismy na výrobu a mixáž zvuku. Považovalo se za čest být neholen a nestříhán i několik roků. Vulgární výrazy prosákly texty programu.

Stejně jako pro každé hudební těleso, které veřejně vystupuje před publikem, i pro ně však platí závazné normy. Jimi se řídí stovky beatových skupin, které jsou mezi mladými lidmi tak oblíbené. Platí stejně tak pro dechovky, jako pro pop music. Určující je umělecká úroveň a kvalita. Toto kritérium tedy platilo i pro jmenované, a tak se také se svým programem ocitli před komisí Pražského kulturního střediska. Když neobstáli a pro zcela nevyhovující uměleckou přípravu a úroveň propadli, zvolili si jinou cestu. Hledali a navazovali sami kontakty. Tak třeba se snoubenci H. uzavřeli dohodu, že při jejich svatbě se připraví pěkné „tóčo", byt mají budoucí novomanželé malý, zajde se tedy na MNV, aby souhlasil s propůjčením sálu, a už to jelo. Přijeli „hudební" fanoušci, ctitelé.

POŘÍZENÍ BYLO RŮZNÉ

Leckde naleteli na kalm, dokonce těmto „hudebníkům" zaplatili tučný honorář. Jinde přetekla míra trpělivosti. Tak třeba již v červnu 1972 uveřejnil časopis zručského Sázavanu odsuzující článek pod názvem „O podobné umění nestojíme". V něm je vyčítána výtržnost povedených hudebníků, kteří k nim zavítali s programem hluboce urážejícím mladé publikum. Podobné zkušenosti mají i na písecké průmyslovce, kde organizátoři plesu uzavřeli smlouvu o vystoupení (Kčs 2000,—) s těmito „umělci" a těšili se, jak pěkně užijí společenský večer. Leč krátce po zahájení nezbývalo než ukázat „umělcům" píseckou bránu a vykázat je z města. Vulgárnost nejhrubšího zrna v Písku neobstála. Společně s nimi museli odejít i pojízdní „stálí příznivci", kteří si na mnohé akce zakupovali po pražských hospodách vstupenky s pornografickými a jinými náměty v ceně 10 — 40 Kčs. Podobných příkladů bychom mohli uvést dostatečné množství. Sami účastníci těchto vystoupení, při nichž tito povedení umělci účinkovali, se začali obracet na organizátory, aby zabránili dalšímu konání podobných podniků. Upozorňovali, že takováto škodlivá činnost je prováděna na úkor všech poctivých beatových skupin, které se těší oblibě mezi mladými.

VÝTRŽNICTVÍ PŘED SOUDEM

Několikrát byli ti, kteří se ocitli na lavici obžalovaných, upozorněni, že provádějí činnost neslučitelnou s našimi zákony. Teprve poté, když byly vyčerpány veškeré preventivní prostředky, byli žalováni z výtržnictví. Před soudem se neocitlo umění, vždyť v daném případě o ně ani nešlo. Před soudem bylo souzeno a odsouzeno výtržnictví a chuligánství, které se dostalo do rozporu se zákony našeho státu. Této skutečnosti se chytili různí lidé na Západě a dávají nám rady.

Jestliže si mnohé země v situaci, kdy všeobecná krize kapitalismu zachvátila nejen jejich ekonomiku, ale i celý morální život, lihují v rozvoji narkomanie, sexuální neváznosti, dekadenci, neznamená to, že „tohoto příkladu" budeme využívat, že nám někdo bude právě z tohoto zorného úhlu vnucovat představy o životním způsobu. Jak jinak pohlížet na rozhořlená slova západoněmeckého deníku Süddeutsche Zeitung, který v nedávných dnech uvedl, že prý režim dal za vyučenou všem, kdož by chtěli tančit podle západní kytary". Francouzský Figaro zahořekoval, že před soudem se ocitli nikoli výtržníci, ale čtyři nekonformní hudebníci. Slovem do protičeskoslovenské kampaně přispěl také spolkový předseda Mladých demokratů NSR H. Knirsch. Rozzlobil se, že odsouzená výtržnost je v rozporu s „duchem Helsink". Ať promine spolkový předseda Mladých demokratů H. Knirsch, ale věřím, že ani on by nebyl příliš nadšeným obdivovatelem „výtržností", kdyby jeho soukmenovci pěli písně à la těch výtečníků, které československý lidový soud pro výtržnost odsoudil. Jedna z písní se například nazývala: Malý soukromý koncentrák / . . Až si koupím jednou koncentrák / a vyberu si do něj oběti / pak ztýrám všechny sviňáky / jenž jsou mi k smrti prokletí /. Všechny ty svině zkurvený / měly by u mě přísný řád / k smrti bych je tu utahal / tuhle svobodu nemám příliš rád.)

Mnozí lidé na Západě by z celého případu rádi udělali politickou záležitost. Hodí se jim, aby vyvolávání a organizování protisocialistických kampaní využívali k odpoutání pozornosti od problémů vlastního světa. Vůbec jim přitom nevadí, že na svých stránkách nazývají Jirouse Jirušem a líčí, o jak velké umělce šlo. Napomínají nás, že odsouzení byli lidé, kteří skládali, zpívali a hráli hudbu, která přišla z ideového proudu „under ground culture". K nejvíce lkajícím se i dnes připojují ti, kteří si u nás v šedesátých letech dělali patent na rozum ve znalostech „revoltující mládeže" „Vědecky" nám představovali mládež sedmdesátých let, jaká bude neukázněná a neklidná. To vše se jim nyní hodí do jejich koncepce, na kterou před desetiletím sázeli. Své přání vydávají za skutečnost ohánějící se hesly o svobodě a demokracii. Připomeňme s odstupem desetiletí slova, která chtěli v krizových letech 1968 — 1969 přeměnit do tvaru skutečnosti, když nedlouho předtím obdivovali tzv. Beat Generation a její ideologii. Tehdy hlasitě mluvili o objektivní tendenci těchto hnutí takto: „Tito nešťastníci kráčejí cestou, kterou vytyčila Beat Generation, až k hořkému konci: vrhají se ze střech, pumpují do sebe morfium, pojídají v ohromných dávkách veronal, až se nakonec dostanou do psychiatrických léčeben."

Takový životní způsob a styl je nám cizí. Výtržnictví, které se ocitlo před okresním lidovým soudem Praha - západ, je v nejvyšším rozporu se samou podstatou našeho společenského řádu. To by si měli uvědomit i ti, kdož lkají a hořekují, roní slzy nad vulgárností nejhrubšího ražení, kterou náš soud a konečně i každý, kdo se s podobnými hrubostmi setkal, po zásluze odsoudil a odmítá.

ÚCTA K ČLOVĚKU

Teprve socialismus otevřel netušené možnosti pro uplatnění tvo-

jak jim „leží na srdci" politické dění v Československu. Také oni zorganizovali, jako už *potolikáté, podpisovou akci, aby upozornili, že „zastrašujeme a umlčujeme mladé lidi, kteří odmítají oficiální normy" (Zdeněk Mlynář, František Kriegel, Václav Havel aj.). Neuplynulo tolik let, abychom zapomněli z jakého „moudrého" pramene tyto rady vycházejí a jaká je jejich podstata. Ještě si dobře pamatujeme, jak zdatně dokázali mnozí z těchto rádců okřikovat každý sebe nepatrnější odlišný názor, než který prezentovali oni, apoštolové „pražského jara 1968". Ale o to konečně v daném případě ani tak nejde. **Před soudem se ocitla čtyřčlenná skupina „hudebníků" — Ivan Jirous, Pavel Zajíček, Svatopluk Karásek a Vratislav Brabenec. Byli obžalováni a odsouzeni pro trestné činy výtržnictví, které podle paragrafu 202 trestního zákoníku jsou neslučitelné s chováním občana naší socialistické společnosti.**

O co konkrétně šlo? Několik let tito lidé vystupovali jako členové beatových skupin, nazývajících se Plastic People of the Universe a DG - 307. Podíváme-li se trochu do jejich historie, zjistíme, že první ze skupin působila již od roku 1967. Prošla svým vývojem, někdo zůstal, jiní odcházeli. Měnili se manažeři i repertoár. Mizeli hudebníci, přibývalo laiků . . . Nebylo možné se divit, že melodické zvuky začal postupně nahrazovat výskot a bušení, jejichž hlučnost se dala měřit na desítky decibelů. Z hudebních nástrojů se začaly stávat mechanismy na výrobu a mixáž zvuku. Považovalo se za čest hýtí neholen a nestříhán i několik roků. Vulgární výrazy prosákly texty programu.

Stejně jako pro každé hudební těleso, které veřejně vystupuje před publikem, i pro ně však platí závazné normy. Jimi se řídí stovky beatových skupin, které jsou mezi mladými lidmi tak oblíbené. Platí pod názvem „O podobné umění nestojíme". V něm je vylíčena výtržnost povedených hudebníků, kteří k nim zavítali s programem hluboce urážejícím mladé publikum. Podobné zkušenosti mají i na písecké průmyslovce, kde organizátoři plesu uzavřeli smlouvu o vystoupení (Kčs 2000.—) s těmito „umělci" a těšili se, jak pěkně užijí společenský večer. Leč krátce po zahájení nezbývalo než ukázat „umělcům" pískovou bránu a vykázat je z města. Vulgárnost nejhrubšího zrna v Písku neobstála. Společně s nimi museli odejít i pojízdní „stáli příznivci", kteří si na mnohé akce zakupovali po pražských hospodách vstupenky s pornografickými a jinými náměty v ceně 10 — 40 Kčs. Podobných příkladů bychom mohli uvést dostatečné množství. Sami účastníci těchto vystoupení, při nichž tito povedení umělci účinkovali, se začali obracet na organizátory, aby zabránili dalšímu konání podobných podniků. Upozorňovali, že takováto škodlivá činnost je prováděna na úkor všech poctivých beatových skupin, které se těší oblibě mezi mladými.

VÝTRŽNICTVÍ PŘED SOUDEM

Několikrát byli ti, kteří se ocitli na lavici obžalovaných, upozorněni, že provádějí činnost neslučitelnou s našimi zákony. Teprve poté, když byly vyčerpány veškeré preventivní prostředky, byli žalováni z výtržnictví. Před soudem se neocitlo umění, vždyť v daném případě o ně ani nešlo. Před soudem bylo souzeno a odsouzeno výtržnictví a chuligánství, které se dostalo do rozporu se zákony našeho státu. Této skutečnosti se chytili různí lidé na Západě a dávají nám rady.

Jestliže si mnohé země v situaci, kdy všeobecná krize kapitalismu zachvátila nejen jejich ekonomiku, ale i celý morální život, libují v rozvoji narkomanie, sexuál-

by u mě přísný řád / k smrti bych je tu utahal / tuhle svobodu ne mám příliš rád.]

Mnozí lidé na Západě by z celého případu rádi udělali politickou záležitost. Hodí se jim, aby vyvolávání a organizování protisocialistických kampaní využívali k odpoutání pozornosti od problémů vlastního světa. Vůbec jim přitom nevadí, že na svých stránkách nazývají jirouse jirušem a líčí, o jak velké umělce šlo. Napomínají nás, že odsouzení byli lidé, kteří skládali, zpívali a hráli hudbu, která pryštila z ideového proudu „under ground culture". K nejvíce lkajícím se i dnes připojují ti, kteří si u nás v šedesátých letech dělali patent na rozum ve znalostech „revoltující mládeže" „Vědecky" nám představovali mládež sedmdesátých let, jaká bude neukázněná a neklidná. To vše se jim nyní hodí do jejich koncepce, na kterou před desetiletím sázeli. Své přání vydávají za skutečnost ohánějící se hesly o svobodě a demokracii. Připomeňme s odstupem desetiletí slova, která chtěli v krizových letech 1968 — 1969 přeměnit do tvaru skutečnosti, když nedlouho předtím obdivovali tzv. Beat Generation a její ideologii. Tehdy hlásitě mluvili o objektivní tendenci těchto hnutí takto: „Tito nešťastníci kráčejí cestou, kterou vytyčila Beat Generation, až k hořkému konci: vrhají se ze střech, pumpují do sebe morfium, pojídají v ohromných dávkách veronal, až se nakonec dostanou do psychiatrických léčeben."

Takový životní způsob a styl je nám cizí. Výtržnictví, které se ocitlo před okresním lidovým soudem Praha - západ, je v nejvyšším rozporu se samou podstatou našeho společenského řádu. To by si měli uvědomit i ti, kdož lkají a hořekují, roní slzy nad vulgárností nejhrubšího ražení, kterou náš soud a konečně i každý, kdo se s podobnými hrubostmi setkal, po zásluze odsoudil a odmítá.

ÚCTA K ČLOVĚKU

Teprve socialismus otevřel netušené možnosti pro uplatnění tvořivých sil člověka, dal a dává široký prostor všem lidem bez rozdílu, věnuje mimořádnou pozornost talentům a kulturním hodnotám. Politika Komunistické strany Československa, znovu vyjádřená v přijatých závěrech XV. sjezdu KSČ, je důsledně založena na tom, aby se všestranně rozvíjely ty nejlepší stránky lidské osobnosti, k nimž kultura a umění výraznou měrou přispívají. Jestliže na Západě prosakuje komercionalizace a honba za ziskem i do této oblasti, zahlcuje konzumenta morálním bahnem, pak my v našem socialistickém společenství máme zcela rozdílné představy o rozvoji tvůrčích sil člověka. Základním a určujícím je pro nás socialistický humanismus a úcta k člověku. Usilujeme o to, abychom podněcovali ty nejlepší vlastnosti, které člověk má; socialistická kultura a umění jsou onim mocným prostředkem, který dává lidem křídla v jejich zápase za nové a ušlechtilé cíle. Vážíme si všech kulturních a uměleckých vymožeností nejen naší, ale i světové kultury. **Patříme k těm zemím, v nichž se dostává plné kulturní a umělecké svobody tvůrcům i nejširším lidovým masám. Tvůrčí svobodu však nechápeme tak, jak by si ji rádi představovali někteří „rádci", kteří se zhlédli v podobných projevech, jaké nám předkládali umělci typu Plastic People a DG - 307. Plné uplatnění u nás mají a budou nadále mít nejrůznější kulturní a umělecká tělesa, včetně těch více než tisíce beatových skupin, které se setkávají s oblibou také u naší mládeže. Leč podobné výtvory hrubosti, jaké nám předváděli ti, kteří se ocitli před soudem, nebudeme nikdy za umělecké projevy považovat, nemají totiž s uměním nic společného.**

ZDENĚK HRABICA

TRIBUNA SVĚTA č. 49. 30.11.1976

Ve dnech 21. až 23. září se konalo u okresního soudu Praha-západ hlavní líčení v trestní věci proti obžalovaným Ivanu Jirousovi, Pavlu Zajíčkovi, Svatopluku Karáskovi a Vratislavu Brabenci pro trestné činy výtržnictví ve spolupachatelství podle ustanovení § 9/2 a 202/1, 2 trestního zákona. Dne 23. září 1976 byl vynesen rozsudek. Ivan Jirous byl odsouzen na 18 měsíců, Pavel Zajíček na 12 měsíců, Svatopluk Karásek a Vratislav Brabenec na osm měsíců, všichni nepodmíněně. 11. listopadu proběhlo odvolací řízení u krajského soudu v Praze. Rozsudek okresního soudu pro Prahu-západ byl potvrzen v plném rozsahu.

PŘÍPAD MAGOR

Zpráva, jakých čteme v Černých kronikách dost. A přece jiná. Ne kolem každé podobné události se snaží přátelé i příteličkové obžalovaných vytvořit aureolu hrdinství, obětních beránků a atmosféru případu století.

O CO VLASTNĚ ŠLO

Odsouzeni byli, až na jednoho, členy hudebních skupin The Plastic People of the Universe a DG 307.

Plastic People... přeloženo znamená Plastičtí lidé z vesmíru. Skupina vznikla koncem šedesátých let z poměrně známých The Primitives Group a orientovala se také na tzv. psychedelic music, což je hudba založená na exotičnosti a hudebním novátorství, zaměstnávající v maximální míře smysly posluchačů. Postupně se ve skupině měnili hudebníci a provozovaná hudba rapidně ztrácela někdejší úroveň. V roce 1970 bylo proto skupině odňato oprávnění veřejně vystupovat. Podle informací Pražského kulturního střediska požádala skupina o nové kvalifikační zkoušky až v listopadu loňského roku.

Skupina DG 307. Dg je zkratka slova diagnóza a diagnostické číslo 307 značí „občasné stressové stavy..." Název nevznikl náhodně, neboť většina členů obou skupin se podrobila nebo podrobovala psychiatrickému léčení. Ke kvalifikačním zkouškám lidových hudebníků se i skupina DG 307 přihlásila až v listopadu 1975.

Profesor Jaroslav Lauda, předseda kvalifikační komise při PKS: „Požádali jsme obě skupiny o předložení textů, a když nám bylo řečeno, že texty s sebou nemají, doporučili jsme jim, aby si je nechali schválit na dramaturgickém oddělení PKS. Závěr naší komise zněl tak, že hráči na hudební nástroje jsou na velmi nízké hudební úrovni a z toho důvodu jim kvalifikace nebyla udělena."

Nicméně mezi rokem 1971 a 1975 uspořádali vystoupení na více než dvaceti místech, vystoupení, která byla „v hrubém rozporu s cíli, kulturou a morálkou naší společnosti a jejími kulturními hodnotami, jejich tvorba naplnila skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, a to tím, že projevovala neúctu ke společnosti a pohrdání jejími základními morálními zákony".

MAGOR A SPOL.

Čtveřice odsouzených jsou vzdělaní, mladí lidé.

Ivan Jirous (32) – přezdívaný Magor, absolvent dějin umění na filozofické fakultě, v létech 73 až 74 osm měsíců ve výkonu trestu za výtržnictví, od roku 1969

léčen ambulantně na psychiatrii pro poruchu osobnosti a sklon k psychopatii. Působil jako umělecký vedoucí Plastic People, organizoval srazy skupin a jejich příznivců, vystupoval jako hlavní ideolog „podzemní" kultury.

Pavel Zajíček (25) – střední průmyslová škola a čtyři semestry ČVUT, vedoucí skupiny DG 307, autor jejích textů, psychické poruchy od dětství, třikrát hospitalizován na psychiatrické léčebně, dodnes léčen na schizoidní psychopatii.

Vratislav Brabenec (33) – absolvoval čtyřletou zahradnickou školu a čtyři ročníky Komenského bohoslovecké fakulty. Kvalifikační komisí PKS označen za jediného slušného hudebníka obou skupin.

Svatopluk Karásek (34) – Komenského bohoslovecká fakulta, vystupoval samostatně v rámci některých akcí organizovaných Jirousem.

Další členové skupin a autoři: Z. F. – uznán nepříčetným, M. H. od 17 let léčen a několikrát hospitalizován na psychiatrické léčebně, J. J. v minulosti pokus o sebevraždu, psychiatricky léčen. Atd. atd.

FAKTA A SVĚDECTVÍ

Po jedenasedmdesátém roce vystupoval soubor Plastic People na řadě veřejných produkcí, svazáckých akcí nevyjímaje. Zajímavé ale je, že se nikdy nevracel na stejné místo znovu. Proč?

Dva příklady pro ilustraci.

Svazácký funkcionář SPŠE v Písku byl pověřen organizací školního plesu. Vedle domácího tanečního orchestru chtěl jako hostující kapelu pozvat na ples ještě nějaký modernější soubor. Doslechl se od kamaráda o pražské skupině, která je ochotna k nim přijet hrát. Slovo dalo slovo a byla tu: „Smlouva o dílo mezi Ivanem Jirousem a plesovým výborem SPŠE Písek. Ivan Jirous zajistí scénickou koncepci vystoupení zmíněné skupiny na plese. K uzavření smlouvy opravňuje Ivana Jirouse členství v teoretické sekci Svazu výtvarných umělců (číslo průkazu 9013)..."

Na to, že soubor nemá kvalifikační přehrávky a tudíž právo k veřejnému vystupování, se přišlo až později. Na to, že průkazka Svazu výtvarných umělců, kterou se Jirous vykazoval jako osoba kompetentní, je už dlouhou dobu neplatná, nepřišli dotyční vůbec.

Student, který koncert skupiny sjednal: „Mohu říci, že když skupina na plese vystoupila, byli

jsme otřesení. Byli zarostlí a spinaví a ještě větší otřes byl, když začali hrát. Ještě dlouho jsem pak od svých spolužáků slyšel různé narážky na skupinu, a to vždy v tom nejhorším slova smyslu."

Vystoupení skupiny bylo přerušeno, bylo zjištěno, že nemají oprávnění k vystupování, sjednaná částka jim byla vyplacena a byli požádáni o okamžité opuštění sálu . . .

Předsedkyně ZO SSM ve Zruči n. Sáz. se dozvěděla od bratra o jisté bigbeatové skupině z Prahy, která je ochotná za 2000 Kčs u nich hrát. A zase se sepisovala smlouva mezi příslušnou ZO SSM a Ivanem Jirousem.

„Podle této smlouvy zajistí Ivan Jirous, umělecký vedoucí hudební a výtvarnické skupiny Plastic People of the Universe scénickou koncepci vystoupení této skupiny na taneční zábavě ve Zruči 24. 6. 1972."

Jaké však bylo překvapení domácích tancechtivých návštěvníků zábavy, když dlouho před začátkem byly vchody obsazeny dvěma sty lidmi, kteří sice vypadali, jako by přijeli na výlet do Posázaví, ale s trampy neměli společného vůbec nic. Snad jen zevnějšek traperů. Pořadatelé se snažili rozmluvit jim vstup do sálu, ale početní převaha „výletníků" vykonala své . . . A byl poprask. Sešel se CZV SSM a zjistilo se, že o skupině vlastně nikdo nic předem nevěděl, k akci zaujal negativní stanovisko a vyvodil velmi rozumná opatření: provedl instruktáž všech předsedů ZO o zásadách uzavírání smluv na všechny kulturní a jiné podniky . . .

V roce 1975 našly soubory Plastic People a DG konečně zřizovatele. Stala se jím organizace Československého svazu požární ochrany jedné vesničky poblíž Prahy. Soubory nabídly zřizovateli jako protislužbu 10 % ze zisků. Na smlouvě je razítko organizace, podpisy jenom Jirouse a Zajíčka. Zástupce požárníků si možná nechtěl pálit prsty . . .

V posledních třech letech začal Jirous organizovat vystoupení skupin jako „soukromé posvatební veselice". Příklad z r. 1974: Před svatbou přišel za budoucím ženichem a nabídl mu, že mu přijedou zahrát. Dotyčný souhlasil a na Jirousovu výzvu si na jméno své nastávající pronajal sál kina v jedné vesnici na benešovském okrese. Jaké ale bylo překvapení, když místo patnácti kamarádů, které si na oslavu pozval, jich z Prahy přijelo sto padesát. Dva plné autobusy, auta. Skoro nikoho z nich neznal. Netušil totiž, že se na jeho svatbě odehraje „První hudební festival ‚druhé kultury'".

„Běžím s h . . . . . proti plátnu
do plátna to h . . . . zatnu."

Tak například začínalo vystoupení DG a básníka Zajíčka.

Vstup na tyto „výkřiky zoufalství" představitelů „druhé kultury" byl většinou deset až čtyřicet korun, datum, místo a hodina byly utajovány do posledního okamžiku. Atmosféra veselic byla tíživá, a tak se musela k radosti hostinských zalívat. Občané vesnic, ve kterých se srazy konaly, se nestačili divit. Na ně se už pozvánky nevztahovaly, a tak poznávali „druhou kulturu" hodně zblízka:

„V sále byl takový řev, že nebylo vůbec rozumět, co zpívají, nebo vykřikují. Někteří z účastníků pak měli texty napsané na papíře. Když jsem se zeptal jednoho, proč je takový kravál, že tomu nerozumím, tak mi na to odpověděl, že proto mají texty na papíře, aby si je mohli číst."

„Jednalo se o hudbu dost monotónní, která spíš lidi oblbne než dá nějaký užitek. Mně osobně se toto vystoupení vcelku nelíbilo, slyšel jsem už daleko lepší skupiny. Jediné, co jsem z vystoupení měl, byla práce, protože jsem potom musel s dalšími členy SSM uklidit sál, na kterém zůstalo množství papírů a spousta lahví od piva a alkoholu."

„Mohu prohlásit, že jsem tam prakticky neviděl střízlivou osobu. Vím, že se tam tancovalo a přítomní se svlíkali do půl těla, pokud je mi známo, tak doslova šíleli na zemi a váleli se po podlaze."

„DRUHÁ KULTURA" ZBLÍZKA

V přednášce nazvané Zpráva o třetím českém hudebním obrození nazývá Jirous naši současnou společnost „duchovním ghettem" a předkládá svým příznivcům jako povinnost účastnit se aktivně destrukce „establišmentu", vytvořit kulturu nezávislou na oficiálních komunikačních kanálech, a společenském ocenění.

Když táhli na akci do určité vesnice, připadali si údajně jak husiti. Táhli, aby šířili kulturu. Jakou? Posuďte sami. Citujeme z textů „druhé kultury".

Vyřadili jsme vyloženě vulgární texty, protože používané výrazy řadí Švejka k předškolní četbě a můžete se s nimi setkat pouze občas na veřejném záchodku. Koneckonců i z ukázek, které dále uveřejňujeme, si můžete sami udělat představu o kulturnosti autorů a úrovni jejich myšlení:

JE LIBO NÁVOD?

Zahoďte mozky
zahoďte srdce
zahoďte všechno
co vás dělá člověkem
Staňte se prasetem
Staňte se prasetem

AUTOPORTRÉT

My bláznivi apoštolové
my spasíme svět
my převráceni hitlerové
zasadíme květ

my bláznivi apoštolové
rozbouráme zeď
my tajně sníci vandalové
naočkujem sněť

my bláznivi apoštolové
řeknem dneska teď
my přiblbli kreténové
ukřižujem svět

my bláznivi apoštolové
poručíme leť
my opilci a narkomani
rozkmitáme svět

my bláznivi apoštolové
přišti svět je náš
my bláznivi apoštolové
MY SME MESIÁŠ

KDYŽ REVOLUCE, TAK V SEXU?

Bratři a Sestry, buďte volný.
Volný v lásce i sexu.
Oddejte svou duši Ďáblu.
Nebojte se LSD.
Bratři a sestry, pijte a radujte se.
Buďte volni. Buďte FREE.
Žijte intenzivně, milujte se co nejvíce.
Milujte se všude.
Doma i na ulici, ve dne i v noci.
Dělejte sex. Buďte FREE.

LEPŠÍ MARIÁNA NEŽ MARIÁNA?

Naládujem se na noc koksem
a pudem spolu spát
snad je to lepší s tebou takle
než prostě milovat

naše sny vodleti do nebe
změní se v růžový páry
a naši lásce na zemi
zbejvaji černý máry

sežeň mi kilo mariány
mý sny tě budou milovat
má láska vydrží všechny rány
skrz to kilo mariány

RECEPT NA TRÁVENÍ VOLNÉHO ČASU?

. . .
Vypil 7 piv
a 15 rumů k tomu
ukrad ježiška z jesliček
v jindrhradci

BEZE SLOV, A TO HNED RADĚJI DVAKRÁT . . .

. . .
miluju hirošimu a nagasaki
bylo tam tak teplo a světlo v tu chvíli
jak je mi líto že sem nemoh chcípnout
na atomovou nemoc

. . .
Až si koupim jednou koncentrák (koncentárk)
a vyberu si do něj oběti
pak ztýrám všechny sviňáky
jenž jsou mi k smrti prokletí

Děkujeme umělcům „druhé kultury" za poučnou lekci. Dále snad netřeba.

ODEZVA

Zadržení skupiny osob převážně ze skupin Plastic People a DG bylo samozřejmě vítanou záminkou pro řadu západních komentátorů k napadání socialistické demokracie, svobody slova, k výpadům proti práci Veřejné bezpečnosti atd.

Intenzívně se tomuto případu věnuje samozřejmě Svobodná Evropa. Protože co také pořád vymýšlet? Převzali například z francouzského týdeníku Nouvel Observateur fejeton, ve kterém se tvrdí, že rock'n'roll je v Československu zakázán a kdo dovolí, aby se hrál, může se octnout ve vězení. To ale není všechno.

Označuje zatčené za „zneuznané umělce" se vznešenými cíli, „výkřiky doprovázené záměrně disharmonickými tóny" jako výraz „určité fáze zoufalství" a projev životního postoje „zhrzených a bezradných intelektuálů". Nakonec ale i Svobodná Evropa konstatuje, že dotyční se „mohou jevit jako obyčejní hulváti". Zajímavá je také reakce rakous-

kého orgánu socialistické strany Arbeiter Zeitung, který pod titulkem Pop hudba v žaláři kvalifikuje obžalované jako reprezentanty „pravého umění“. Španělský tisk přinesl zprávy o tom, že v Československu zavřeli do vězení zakladatele klubu pop music, BBC kvalifikovala repertoár skupin jako protest proti průmyslové spotřební společnosti, západoněmecký Frankfurter Allgemeine Zeitung zase považuje obě skupiny za nejproduktivnější z československého hudebního o literárního podzemí.

V naší republice existuje přes 1400 kytarových skupin, zaměřených od prosté populární hudby určené k tanci, až po hráčsky i posluchačsky náročný a v současné době velice oblíbený jazz-rock. Z poměrně široké základny vyrostli vynikající mladí rockoví hudebníci. Normálně veřejně vystupují, nahrávají pro rozhlas a pro hudební vydavatelství Supraphon, Panton i Opus. Na deskách u nás také vycházejí licenční snímky kvalitních hudebních souborů ze zahraničí. Jen v Diskotéce Mladého světa, která je přece jen zlomkem celkové produkce hudebních vydavatelství, vyšly nebo vyjdou Modrý efekt, Barnodaj, C. K. Vokál, Katapult, SBB, Generál, Puhdys, Santana, Deep Purple a chystají se další tituly. Ale tyto informace se jaksi k žurnalistům příslušných sdělovacích prostředků nedostaly.

Z celé kampaně kolem soudního procesu je vidět jediné: všechny prostředky jsou dobré k tomu, aby se vyvolal dojem, že členskou základnu „československé opozice“ netvoří jen několik málo prominentů, ale široká obec mladých příznivců populární hudby.

PREVENCE

Podle slov pracovníků Bezpečnosti odpovědných za prevenci v podobných případech, bylo zadržení hlavních viníků krajním opatřením, když veškerá předběžná se nesetkala s náležitým ohlasem. S řadou účastníků srazů se hovořilo, někteří byli pokutováni za výtržnosti, jiní byli dokonce vzati na pohovor k prokurátorovi. Hlavní organizátoři však dlouho mizeli a vědomi si zájmu Bezpečnosti pořádali srazy utajovaně. Vyšetřování a vlastní soudní proces není žádným zasahováním do kultury, jejím řízením a kontrolou jsou pověřeny instituce pro tuto oblast specializované. Dále pracovníci Bezpečnosti zdůrazňovali: „Nám nejde o zakazování nějaké hudby. Pro podobné projevy by byli souzeni třeba i úplně bezvlasí hráči dechovky. Je třeba diferencovat. Mezi spoustou mládežnických kapel je mnoho těch, které se rockovou hudbou zabývají seriózně, poctivě se snaží o vlastní vyjádření. Je na kulturních zařízeních a institucích, aby se podobné věci neopakovaly.“

■ ■ ■

Případ Magor, jak jsme si ho nazvali, je u konce. Bublina o nekonvenčních avantgardních umělcích praskla.

PREVENCE

Podle slov pracovníků Bezpečnosti odpovědných za prevenci v podobných případech, bylo zadržení hlavních viníků krajním opatřením, když veškerá předběžná se nesetkala s náležitým ohlasem. S řadou účastníků srazů se hovořilo, někteří byli pokutováni za výtržnosti, jiní byli dokonce vzati na pohovor k prokurátorovi. Hlavní organizátoři však dlouho mizeli a vědomi si zájmu Bezpečnosti pořádali srazy utajovaně. Vyšetřování a vlastní soudní proces není žádným zasahováním do kultury, jejím řízením a kontrolou jsou pověřeny instituce pro tuto oblast specializované. Dále pracovníci Bezpečnosti zdůrazňovali: „Nám nejde o zakazování nějaké hudby. Pro podobné projevy by byli souzeni třeba i úplně bezvlasí hráči dechovky. Je třeba diferencovat. Mezi spoustou mládežnických kapel je mnoho těch, které se rockovou hudbou zabývají seriózně, poctivě se snaží o vlastní vyjádření. Je na kulturních zařízeních a institucích, aby se podobné věci neopakovaly."

■ ■ ■

Případ Magor, jak jsme si ho nazvali, je u konce. Bublina o nekonvenčních avantgardních umělcích praskla.

PŘIPRAVIL:
KOLEKTIV REDAKCE MS

